NIVELUL 26

ORIGINILE RĂULUI

ANTHONY E. ZUIKER

și DUANE SWIERCZYNSKI

Creatorul vizionar al serialului CSI

UNIVERS

ANTHONY E. ZUIKER
&
DUANE SWIERCZYNSKI

NIVELUL 26
ORIGINILE RĂULUI

www.virtual-project.eu

Traducere din engleză şi note de
ANDREEA STĂNESCU

Coperta
Creative direction by Mark Ecko

ANTHONY E. ZUIKER with DUANE SWIERCZYNSKI
Level 26: dark origins
© 2009 by Anthony E. Zuiker

© Sorin Alexandrescu şi David Brent pentru opera lui Mircea Eliade.

EDITURA UNIVERS
Bucureşti 2010

Pentru Susan Kennedy,
noua mea parteneră la fărădelegi

PROLOG

Darul

Roma, Italia

Monstrul era cuibărit pe undeva prin biserică şi agentul ştia că în sfârşit îl prinsese.

Îşi scoase ghetele cât se poate de încet şi le puse sub măsuţa de lemn din pridvor. Ghetele aveau talpă de cauciuc, dar până şi cauciucul putea face zgomot pe podeaua de marmură. Până acum monstrul nu-şi dăduse seama că fusese urmărit – cel puţin asta era părerea agentului.

Agentul îl urmărea pe monstru de trei ani. Nu existau poze ale monstrului, nicio dovadă fizică. A-l prinde era ca şi cum ai încerca să prinzi în pumn un firicel de fum. Forţa gestului nu-l face decât să dispară şi să se formeze în alt loc.

Vânătoarea îl purtase în întreaga lume: Germania. Israel. Japonia. Statele Unite. Şi acum aici, la Roma, într-o biserică din secolul XVII în stil baroc, cu numele Mater Dolorosa, expresia latină care înseamnă „mamă îndurerată”.

Numele se potrivea. Interiorul bisericii era dezolant. Ţinând revolverul cu ambele mâini, agentul se mişcă în cea mai mare linişte pe lângă pereţii îngălbeniţi.

Un bilet lipit pe uşă anunţa că biserica este închisă publicului pentru renovare. Agentul ştia suficientă italiană cât să priceapă că se restaura fresca de pe cupolă, veche de patru sute de ani.

Schelărie. Dezolare. Umbre. Era un climat propice pentru monstru. Nu-i de mirare că-l alesese, chiar dacă era şi un spaţiu sacru, de venerare.

Agentul ajunsese la concluzia că monstrul nu avea nicio limită. Chiar şi în vreme de război, bisericile şi templele erau considerate loc de refugiu – adăposturi pentru cei care caută alinarea lui Dumnezeu în cele mai negre momente.

Înaintând printre pilonii de metal, pe sub schele, agentul ştia că monstrul era acolo. O *simţea.*

Agentul nu credea în lucruri supranaturale; nu avea pretenţia că ar fi vreun medium. Dar, tot vânându-l, se convinsese că poate să prindă sălbatica lungime de undă a monstrului. Acest dar îl adusese mai aproape de monstru decât pe oricare alt investigator – dar îşi avea preţul său. Cu cât îşi coordona mintea cu nebunia monstrului, cu atât mai mult pierdea contactul cu ceea ce însemna sănătatea mentală. În ultima vreme începuse să se întrebe dacă această urmărire de unul singur nu avea să-l omoare în curând. Îşi alungase gândul acesta.

Agentul îşi venise în fire când văzuse cea mai recentă victimă, la numai câteva străzi mai încolo. Imaginea sângelui, a pielii sfâşiate, a viscerelor aburinde în aerul rece al nopţii şi a mărgelelor de grăsime atârnate de muşchii dezgoliţi, câteva clipe mai târziu, avea să-i facă pe primii poliţişti să vomite. Nu şi pe agent, care îngenunchease şi simţise un zvâcnet de adrenalină când atinsese corpul prin latexul gros al mănuşii şi constatase că încă era cald.

Însemna că monstrul era prin apropiere.

Agentul ştia că nu s-ar fi îndepărtat prea mult; monstrului îi plăcea la nebunie să se ascundă şi să savureze detaliile ulterioare crimelor sale. Se ştia chiar că stătea ascuns prin jur în vreme ce oamenii legii îi blestemau numele.

Aşa că agentul se dusese nu prea departe de cadavru şi îşi lăsase mintea să rătăcească. Fără deducţii logice, fără speculaţii raţionale, fără intuiţie, fără bănuieli. În loc de toate astea, agentul se gândise: *Eu sunt monstrul; încotro o apuc?*

Îşi plimbase privirea peste acoperişurile caselor, zărise cupola lucitoare şi ştiuse pe loc. *Acolo. Am să merg acolo.* Nu exista crâmpei de îndoială în mintea agentului. Totul avea să se încheie în seara asta.

Acum înainta încet, fără a scoate niciun sunet, printre băncile din strană şi picioarele de metal ale schelelor, cu arma aţintită şi toate simţurile la pândă. O fi monstrul fum, dar chiar şi fumul arată într-un fel, are un anumit miros şi gust.

*

Monstrul privi în jos, la creştetul vânătorului său. Se afla sub o schelă stropită cu vopsea, agăţat de spaţiile dintre scânduri cu degetele de la mâini, subţiri şi puternice, şi cu degetele de la picioare, la fel de pline de forţă.

Aproape că-şi dorea ca vânătorul său să se uite în sus.

Mulţi îl urmăriseră pe monstru de-a lungul anilor, dar nimeni ca acesta. El era special. Diferit.

Şi, cumva, cunoscut.

Aşa că monstrul îşi dorea să-i mai privească o dată chipul, în carne şi oase. Nu că n-ar fi ştiut cum arată vânătorii lui. Monstrul avea suficiente fotografii cu ei toţi din timpul misiunilor, în curţile caselor proprii, pe drumul către benzinărie, când îşi duceau copiii la meciuri sau când cumpărau băutură de la magazin. Fusese suficient de aproape cât să-i clasifice după miros, după aftershave-ul pe care-l foloseau, după marca de tequila pe care o beau. Făcea parte din joc.

Până nu de mult îl considerase pe acesta mediocru. Dar apoi bărbatul a început să-l surprindă pe monstru, să facă progrese pe care nimeni nu le mai făcuse, să se apropie cum nimeni

nu mai reuşise. Suficient de mult, încât monstrul s-a văzut nevoit să renunţe la ceilalţi vânători şi să se concentreze asupra singurei fotografii pe care o avea cu acesta, să o privească îndelungat şi să încerce să-şi imagineze în ce consta slăbiciunea lui. Dar o fotografie nu-i totuna cu viaţa reală. Monstrul voia să-i studieze chipul cât încă îi putea gusta aerul, cât încă îi putea analiza atitudinea, inhala miresmele în nări.

Apoi, monstrul avea să-l ucidă.

*

Agentul privi în sus. Putea să jure că văzuse ceva care se mişcase acolo sus, în întunecimea schelelor.

Cupola de deasupra sa era o ciudăţenie a arhitecturii secolului XVII. Era încadrată de zeci de vitralii care captau toată lumina de afară şi o proiectau către vârful cupolei, ca şi cum l-ar preamări pe Dumnezeu cu propria-i slavă. În lumina soarelui trebuie să fi fost spectaculoasă. Însă luna plină din noaptea asta dădea ferestrelor o lucire stranie, iar tot ceea ce se afla sub cupolă, de la bolţi în jos, era învăluit într-o umbră sinistră. Un memento frapant al locului pe care îl are omul în univers – jos, în întunericul necunoscut.

Cupola în sine era împodobită cu o panoramă a cerurilor, cu heruvimi plutitori, profeţi şi nori, parcă pentru a-l umili pe om şi mai tare.

Aşteptare.

Cu coada ochiului, agentul zări un fâlfâit alb şi auzi un scârţâit abia insinuat a ceva cauciucat.

Acolo. În faţa altarului.

*

Vânătorul ăsta e buuuuun, se gândi monstrul în noua lui ascunzătoare. *Vino şi găseşte-mă. Hai să-ţi văd faţa înainte să ţi-o smulg de pe oasele craniului.*

*

Tăcerea era absolută, aproape ca un lucru viu, pulsând, învăluind ca-ntr-o pânză biserica. Agentul

se mişcă uşor, cu o mână peste cealaltă, urcând pe schelărie cât de silenţios putea, cu arma aşteptând în tocul lateral, gata să fie trasă afară într-o fracţiune de secundă. Lemnul era neşlefuit, tăios sub degetele lui curioase; bârnele de susţinere se simţeau îmbâcsite cu firicele de mizerie şi oţel.

Agentul se strecură sub o nouă platformă, încet, tot mai sus, uitându-se după orice reflexie sau indiciu care să-l trădeze pe monstru. Dar avea prea puţină lumină. Inspiră adânc, repede şi urcă încă un nivel, încercând cu disperare să vadă dincolo de margine imediat ce-şi expuse capul şi gâtul în necunoscut. Dacă ar reuşi să vadă…

*

Te văd, se gândi monstrul. *Tu mă vezi?*

*

Şi reuşi.

Agentul văzu chipul monstrului pentru prima oară. Doi ochi precum mărgelele privindu-l de dincolo de o figură albă – ca şi cum cineva i-ar fi presat cu fierul de călcat încins toate trăsăturile… cu excepţia ochilor.

Apoi dispăru, ţâşnind în sus pe schelărie precum un păianjen ce se caţără pe plasă.

Agentul renunţă la discreţie. Porni în urmărirea monstrului cu o viteză care-l surprinse şi pe el, săltându-se dintr-o singură mişcare peste căpriorii schelăriei şi sărind peste marginile plăcilor de lemn ca pe vremea cursurilor practice de la FBI, în Virginia.

Iată-l din nou: o fracţiune de imagine dintr-un picior alb, strecurându-se peste marginea unei plăci, numai două niveluri mai sus.

Agentul urcă şi mai repede, frenetic. Monstrul se apropia de cupola cerească. Dar cerurile erau o fundătură. Nu exista altă ieşire în afară de calea de dedesubt.

*

Pentru prima oară în zeci de ani, monstrul simţi frică adevărată. Cum de l-a simţit acest vânător?

Cum de era aşa de lipsit de teamă încât să-l urmărească până aici sus?

Chipul vânătorului părea altfel acum. Nu mai era un simplu om al legii care a mers pe o *bănuială* şi *i-a ieşit.* Asta era ceva nou şi minunat. Monstrul ar fi jubilat de încântare, dacă asta nu l-ar fi făcut să-şi încetinească urcarea.

Pentru o clipă incredibil de lungă, monstrul rămase lipsit de orice idee privind ceea ce ar urma să se întâmple. Asta-i aminti de copilărie. Numai câţiva centimetri pătraţi de presiune aplicată pe trăgaciul vânătorului, şi traiectoria corectă a glonţului ar putea să încheie totul. Monstrul avea multe atuuri, dar nu era făcut dintr-un material antiglonţ.

Aici o să se termine? Tu eşti cel ce-mi va aduce moartea?

*

Agentul aproape că pusese mâna pe el.

Simţi tremurul platformei de lemn de deasupra – ultima treaptă a schelăriei înainte de cupolă. Agentul se repezi peste ultimii doi căpriori de susţinere. Scoase arma.

Iată-l: lipit de cea mai de sus platformă. Pentru o clipă agentul îl privi prin întuneric direct în ochi, iar monstrul îi întoarse privirea. Între ei se simţi doar o bătaie a inimii, imposibil de scurtă şi totuşi foarte limpede – recunoaşterea originară dintre prădător şi pradă în punctul culminant, chiar dinainte ca unul să-şi adjudece victoria şi celălalt să se prăbuşească în moarte.

Agentul trase de două ori.

Dar monstrul nu sângeră. Explodă.

Nu-i trebui mai mult de o fracţiune de secundă agentului ca să recunoască sunetul de sticlă spartă şi să identifice oglinda pe care o spărsese cu glonţul său – fără îndoială menită să-i ajute pe meşteri la restaurare. Greşeala putea fi fatală. Dar imediat ce se grăbi să tragă din nou, înţelese că monstrul fugise deja, îl auzi cum spărgea un

vitraliu şi ieşea pe acoperişul bisericii. O ploaie de sticlă colorată se prăvăli peste el, făcându-i o crestătură sub ochi exact în clipa când, ridicându-şi arma, trase orbeşte prin spărtura colţuroasă din geam. Glonţul nu atinse nimic, ci se avântă către ceruri. Pe deasupra se mai auzi un tropăit estompat luând-o în jos pe cupolă… şi apoi nimic.

Agentul se grăbi să coboare schela, dar în adâncul inimii ştia că-i inutil. Monstrul alerga în libertate pe acoperişurile Romei, un lujer invizibil de fum adiind în sus şi-n jos, nimic mai mult decât o urmă abia perceptibilă a faptului că fusese acolo vreodată.

Partea întâi

BĂRBATUL ÎN COSTUMUL CRIMEI

Doi ani mai târziu

Capitolul 1

Undeva în America / Garderobă
Vineri / 9.00 p.m.

Individul sfrijit, ca o stafie, numit „Sqweegel” de către FBI, pedala febril la maşina de cusut a bunicii sale. Ţăcănitul maniacal răsuna ascuţit în mica încăpere de la etajul doi.

TactactactactacTACTAC.

TAC.

TAC.

TAC.

Piciorul mic al lui Sqweegel, gol, apăsa pedala. Avea unghiile curăţate şi lăcuite, la fel ca unghiile de la mâini. O lampă de birou îşi trimitea lumina pe chipul lui concentrat. Cu mâinile sale delicate împingea materialul mai departe, trimitea ţesătura din jurul fermoarului direct în calea acului de fier, pe măsură ce acesta se înfigea şi ieşea din cusătură. Trebuia să o facă bine.

Nu, râcâie chestia aia.

Trebuia să iasă *perfect.*

Măruntaiele încălzite ale maşinăriei emanau în cameră un miros de praf încins; sângele mirosea a bănuţi de cupru.

Bucata de material încă mai era lipicioasă de la sângele negru, parţial uscat. Era un material rezistent, dar nu indestructibil. Îşi prinsese fermoarul în ceva suficient de ascuţit încât să sfâşie cam doi centimetri şi jumătate din bucata de material ce îl ataşa de costumul de latex. Nu pierduse prea mult sânge; cel mult fuseseră zgâriate câteva straturi superficiale de epidermă. Şi totuşi, chiar şi asta era prea mult. Îşi scosese bricheta din trusa cu unelte şi încălzise cu flacăra

marginea metalului până ce orice rămăşiţă de piele de pe acesta dispăruse în totalitate. Nimic din sine nu trebuia să rămână în urmă. Apoi se întorsese acasă.

Iar acum repara ruptura.

Ideea îl frământase tot drumul de întoarcere de la apartamentul curvuliţei, de la periferia oraşului. Înainte de a-l pune la loc în husă, Sqweegel a încercat să niveleze la loc fâşia încreţită. Dar aceasta refuza să se supună. A închis husa şi a încercat să ignore acest detaliu. Dar s-a dovedit a fi imposibil. Bucăţica de material ce se iţea rebel din costum îi bântuia imaginaţia, precum un steag negru îngheţat, îndoit pe jumătate, sfârtecând atmosfera selenară lipsită de aer. Îl sâcâia aşa de tare, încât abia s-a abţinut să nu tragă pe dreapta ca să deschidă portbagajul şi să niveleze la loc fâşia.

Şi-a înfrânat impulsul. Ştia că e o prostie. Şi mai ştia că în curând avea să ajungă acasă.

Cum a închis uşa de la intrare după el, Sqweegel s-a repezit cu costumul în garderobă, unde se afla maşina de cusut. Trebuia să se ocupe de asta imediat.

Sqweegel folosea maşina de cusut a bunicii sale pentru că aceasta funcţiona impecabil, exact ca în ziua când a fost comandată de la Sears, catalogul Roebuck pe 1956. Era o Kenmore 58 şi costase 89,95 de dolari. Cosea la fel de bine şi înainte, şi înapoi, la lumina unui beculeţ încorporat. Nu avea nevoie decât să fie unsă puţin la piesele detaşabile şi de o curăţare temeinică a carcasei o dată la câteva săptămâni. Puţină atenţie oferită unui lucru, şi te va ţine o veşnicie.

La fel şi costumul.

Piciorul său mic se opri din pedalat. Acul alert mai parcurse un ultim ciclu şi apoi rămase nemişcat. Se aplecă asupra lucrării până ce ochii îi ajunseră la câţiva centimetri de material. Îşi admiră dibăcia.

Gata.

Nicio ruptură.

Acum era vremea să cureţe tot sângele nenorocitei de curve.

Capitolul 2

Baia / Dressingul

Sqweegel îşi frecă mâinile cu fulgi de săpun, urmărind vârtejul de apă rozalie creat pe fundul căzii albe, de porţelan. Încă o viaţă tristă se dusese pe apa sâmbetei. Dar acest sacrificiu avea să pregătească sosirea a ceva nou. Ceva minunat. Îi dădea fiori de încântare numai să se gândească la asta.

Acum însă se impunea aplecarea asupra unor chestiuni ceva mai pragmatice, precum îndepărtarea părului.

Lama lui Sqweegel era curată, apa fierbinte. Îşi înmuiase deja pielea cu ulei vegetal – niciodată cu spumă de bărbierit. Aşa ceva ar fi ca şi cum te-ai apuca să tunzi iarba pe sub un strat de zăpadă gros de vreo cincisprezece centimetri. Trebuia să vadă ce face. Fiecare centimetru pătrat.

De sus până jos. Mai întâi zonele expuse: Scalp. Faţă. Gât. Antebraţe. Piept. Picioare.

Se oprea după fiecare trecere a lamei pentru a o ţine sub jetul de apă. Tuleie infime şi fragmente microscopice de piele moartă se învârtejeau în rozeta de scurgere înainte de a dispărea.

Apoi, subsuorile. Pulpele. Gleznele.

Răzuire. Oprire. Clătire. Scurgere.

Urmă cea mai dificilă – dar şi satisfăcătoare – etapă a procesului: înlăturarea pilozităţii de pe organele genitale şi din jurul anusului. Pentru o executare corectă a acestei acţiuni, trebuia să tragă de scrot până ce acesta se întindea perfect, pregătit pentru trecerea lamei. Poziţionarea lua timp – uneori până la cinci, şase minute. Trecerea lamei

era, dimpotrivă, întotdeauna fermă, deliberată, atentă.

Pentru a-şi rade zona din jurul anusului era nevoie de o poziţie şi mai complexă. Cu labele picioarelor în sus, sprijinite de peretele faianţat al băii, cu torsul aplecat în faţă, pentru acces mai bun. Într-o mână se sprijinea, cu cealaltă ţinea lama. Părea că baza coloanei sale vertebrale era rabatabilă şi că se putea plia de la jumătate. Ritualul era acelaşi: Răzuieşte. Pauză. Clăteşte sub un jet de apă caldă. Nu se grăbea, ci rămânea în această poziţie uneori chiar şi minute întregi înaintea unei noi treceri a lamei.

Cu cât îndepărta mai mult păr, cu atât se simţea mai calm şi menţinerea poziţiei devenea tot mai uşoară. Se simţea tot mai aproape de puritate.

Se simţea tot mai aproape de izbăvire.

Apoi, în camera cealaltă, Sqweegel deschise frigiderul – care era ţinut la cea mai mică temperatură posibilă – şi extrase de acolo patru batoane şi jumătate de unt. Încercase din răsputeri să mai economisească, să reducă necesara cantitate la patru, dar jumătatea suplimentară chiar era obligatorie. Cinci ar fi fost prea multe, şi oricum era o soluţie.

Patru batoane erau cantitatea ideală; în fiecare pachet găseşti patru batoane. Ceea ce înseamnă că la fiecare opt pachete trebuia să mai ia un pachet în plus, pentru jumătăţi.

Se strădui să nu se gândească prea mult la jumătatea de baton. O să găsească el într-o bună zi o rezolvare şi pentru jumătatea de baton.

Deschise cu atenţie ambalajul de hârtie al primului baton, îl împărţi în două cu mâinile şi începu să se frece pe piept şi pe umeri – mai întâi partea cea mai mare a corpului – şi apoi continuă cu extremităţile. Pentru fiecare membru era nevoie de o jumătate de baton, la fel şi pentru zona inghinală şi anus. Nivelul untului întins pe întregul său corp trebuia să fie egal. Fără culmi, fără văi.

Ultima bucată de unt – aproximativ un sfert din ultima jumătate de baton – a fost distribuită pe partea costumului care acoperă tălpile. Ca să ajungă la cantitatea corectă exersase enorm.

Acum costumul.

Se opri pentru o ultimă verificare în ansamblu. Costumul era întins pe o bucată de folie pe podeaua acelei încăperi curate, pe care o dezinfectase din nou în ultimele zile.

Nicio gaură, nicio zonă cu materialul subţiat. Părţile componente ale celor trei fermoare – lanţurile, dinţii, cursoarele, capetele de bandă, piedicile din capăt – erau într-o condiţie optimă de funcţionare.

Era gata. La fel şi el.

Începu să se strecoare în costum, proces studiat, lent şi precis. Cine l-ar fi văzut l-ar fi putut asemăna unui gândac subţirel, înalt de 1,67 m, de vreo 57 kg, ce se înveleşte cu o crisalidă albă, subţire, făcută pe comandă pentru corpul său insectoid. Şi asta dacă cineva ar avea răbdare să urmărească întregul proces, care se desfăşură de-a lungul a aproape două ore. Nu se cronometră. Se concentră doar asupra sarcinii principale. Iar jumătatea de baton chiar conta. Curăţarea. Plasticul. Rasul. Cele patru batoane şi jumătate de unt. Costumul.

Toate duceau la asta.

Se întoarse către oglindă lent, amânând satisfacţia cât de mult putea, dar era greu acum, atât de greu. Îşi înălţă braţele subţiri în aer ca şi cum ar fi proslăvit ceva ce trăia în spaţiu.

Se întoarce, se întoarce, *se întoarce,* nu mai aude decât plăpânda bătaie a inimii ce-i loveşte colivia coastelor.

Într-un final, oglinda îi cuprinde imaginea.

Ah, *iată-l.*

Nimeni.

Capitolul 3

Filmoteca / Sala de vizionare

Sqweegel coborî două serii de trepte în subsolul lui întunecat. Tencuiala de pe pereţi căzuse pe alocuri, lăsând să se vadă stinghiile subţiri de lemn de pe dedesubt. Întotdeauna îi aminteau de mănunchiul de coaste care apare prin hoitul sfâşiat al unui monstru imens. Un animal care a fost înghiţit de un alt animal, mai mare şi mai feroce.

Ar fi vrut să-şi treacă degetele peste stinghiile de lemn, întocmai ca-n copilărie, dar o aşchie în acest moment ar fi însemnat un alt drum la maşina de cusut. Şi era prea nerăbdător să vadă filmul la care se gândise. Era vechi de peste zece ani, dar se gândise la el neîncetat încă de la prima scânteie. Imaginea îi apăruse din senin în minte, neaşteptată.

Târziu după aceea şi-a dat seama de ce. Fiindcă era un semn.

Dar aşa funcţiona mintea lui Sqweegel. Făcea conexiuni subconştiente care mai târziu aveau să-i ajute în misiune.

Cea mai importantă misiune a vieţii sale pe pământ.

La subsol, aerul nu mirosea numai a moarte, ci a morţi, mai multe morţi ce se luptă între ele. Un iz dulce, cu note aromate, reunite cu multă migală în ultimele decenii. Nicăieri pe pământ nu mai mirosea aşa; în niciun alt loc nu ar avea cum. Era un aer care intoxica instantaneu.

Păşi într-o încăpere mică, chiar la primul nivel. În cameră erau dispuse rafturi de lemn făcute pe comandă, iar aproape fiecare centimetru pătrat de raft era înţesat cu role de film de 8 mm.

Îşi lăsă degetul cel mare, osos, acoperit de latex să alunece peste etichete:

Târfa roşcată înainte de nuntă
17/4/92

Numai textul imprimat pe etichetă îi şi aduse în minte crâmpeie de amintiri: rochia de dantelă albă-ivorie, ruptă, murdărită, făcută sul şi aruncată în colţul încăperii de jos, din pivniţă. Mireasa palidă tremură, imploră să ştie cu ce a greşit, zbătându-se să se elibereze din chingi. Sqweegel îi spune *Nu ştii ce-i aia puritate. E o bătaie de joc să porţi rochia asta, aşa că o să-ţi arăt eu ce înseamnă să stai gol dinaintea lui Dumnezeu…*

Şi apoi o altă etichetă, un alt rând de amintiri:

Curva ştiristă orgolioasă
11/9/95

O, de *ea* Sqweegel îşi amintea în detalii vii. Crezuse că seria asta înfiorătoare de crime nerezolvate o s-o ajute să dea lovitura. Rating. Contract pentru o carte. Se lăudase la colegi că ea avea să rezolve cazul, că-l va face să fie *brandul* ei propriu şi personal. Îi trebuia o lecţie de umilinţă, iar Sqweegel nici că putea să fie mai fericit să i-o ofere - propria ei cameră înregistra părţi ale corpului ei pe care nu le mai văzuse vreodată. Părţile suculente, murdare, ascunse, luminate şi filmate profesionist, trimise prin poştă la redacţie pentru telespectatorii ei, să le vadă…

Mama egoistă, care îşi ignora copilul
30/3/97

Arunci cu forţa o viaţă în lumea asta, ca apoi să-i întorci spatele? Ia să-ţi arăt ce se-ntâmplă când Dumnezeu îţi întoarce ţie spatele, femeie.

Degetul său se opri într-un final pe cea căutată:

Domniţa rea de muscă a senatorului

7/28/98

Sqweegel trase cutia cu rola de pe raft şi merse cu ea în sala de vizionare aflată la următorul nivel, de dedesubt. Era un minicinema perfect izolat fonic, creat cu mult înainte ca astfel de chestii să fie la modă. Fără discuri digitale, nici măcar un video-player: nimic nu era mai grozav decât perindarea brută a imaginilor pe film, cu o viteză de douăzeci şi patru de cadre pe secundă.

După ce fixă rola de film în proiector şi îi dădu drumul să ruleze, Sqweegel se aşeză într-un fotoliu de piele jerpelit aflat chiar în mijlocul încăperii şi se lăsă scăldat de imaginile proiectate pe pânză.

Lui Sqweegel i se tăiase răsuflarea de nerăbdare. Îşi eliberă din costumul crimei penisul şi începu să şi-l frece. La început, lent.

Dar pe măsură ce filmul se derula, pumnul lui se plimba în jos şi-n sus cu mai multă nerăbdare, violent, fără ca ochii lui să părăsească pânza de proiecţie.

De mult nu se mai uitase la ăsta. Uitase cât era de bun.

Uitase cum arătau părţile ei *interne.*

Sqweegel derulă înapoi şi reluă filmul de la început. Ştia că o să se uite la el de zeci de ori până la ivirea zorilor.

Se uitase la atâtea imagini de urmărire în ultimele luni, încât chiar avea nevoie de puţină diversitate – o curăţare a palatului minţii, de orice fel. Pentru a-şi reaminti cine este şi ce este în stare să facă în numele Domnului.

Numărătoarea inversă a filmului pâlpâi pe pânză: 10,9,8…

Pentru a vedea filmul pe peliculă de 8 milimetri,
trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să
introduceţi codul: snuff.

Capitolul 4

Detaşamentul de infanterie marină,
Quantico / Cazuri Speciale
Divizia / Camera de Război
Luni / 7.30 a.m. EST[1]

Pelicula de 8 milimetri pâlpâi pe rolă de câteva ori înainte de a dispărea din dreptul lentilei şi de a lăsa ecranul alb, gol. Nimeni nu scoase nicio vorbă, preţ de câteva clipe bune. O tăcere de mormânt învălui încăperea.

Şi cine ar fi putut să-i învinuiască?

Tom Riggins analiză feţele grupate dinaintea lui. Cu câteva minute înainte fuseseră pline de nerăbdare. Erau entuziasmaţi că au fost convocaţi de legendara divizie Cazuri Speciale de la Quantico pentru această reuniune cu toate cheltuielile decontate, care nu fusese făcută publică. Unii dintre ei bravau, arătând că nu dădeau doi bani pe asta, însă Riggins îi ghicise. Curiozitatea îi omora. Conta pe acest lucru.

Cu câteva minute în urmă arătau ca nişte elevi înainte de o teză. Concentraţi. Hotărâţi să reuşească.

Dar acum…

Nu era vorba despre nişte simpli poliţai şi criminalişti. Indivizii adunaţi aici erau crema cremei, selectaţi de cea mai profesionistă divizie responsabilă cu aplicarea legii din ţară. Dar pentru Riggins – un bărbat de vreo cincizeci de ani ai cărui muşchi supli, tari trădau un fost campion la categoria mijlocie – erau doar o adunătură de puşti cu ochi blânzi, unii dintre ei încă însemnaţi cu cicatrice de la acnee. Nimic nou sub soare. Toţi cei

de la Cazuri Speciale începuseră să aibă mutre ridicol de tinere pe la începutul anilor ’90, pe când lucrurile au căpătat amploare şi Riggins şi-a dat seama că are să fie un veteran la Cazuri Speciale.

— Aţi urmărit una dintre crimele lui Sqweegel, spuse Riggins. Un psihopat care a împuşcat, a violat, a mutilat, a otrăvit, a ars, a strangulat şi a torturat aproximativ cincizeci de femei din şase ţări de-a lungul a peste douăzeci de ani.

Două decenii, se gândi Riggins. Monstrul şi-a început grozăviile pe vremea când oamenii din încăperea asta încă-şi mai îndesau pacheţelele cu mâncare în ghiozdane pentru prima zi de şcoală.

Continuă:

— Sqweegel este un asasin extrem de răbdător. Nu se grăbeşte de la o victimă la alta şi dedică un număr aproape inuman de ore pregătirii. Vedem care au fost paşii până la comiterea crimei abia după ce a acţionat. Sunt cazuri când munca pregătitoare se întinde pe *luni de zile.*

Riggins îşi roti privirea prin cameră. Păreau să-l urmărească – sau, cel puţin, dădeau din cap atunci când trebuia. Dar îşi dădea seama că mintea lor era tot la secvenţa de film abia vizionată.

Unii dintre ei chiar clipeau des, ca şi cum pleoapele ar fi putut să le şteargă imaginile de pe retină.

Multă baftă, copii.

Secţia Cazuri Speciale se născuse din Departamentul de Justiţie şi ViCAP[2] pe la mijlocul anilor ’80. Se ştiau public multe despre ViCAP, o reţea computerizată care încearcă să înregistreze şi să compare crimele în serie. ViCAP putea fi utilizat ca sursă de poliţişti şi agenţi secreţi de oriunde. Însă erau câteva cazuri pe care niciun departament de poliţie, nici măcar FBI-ul, nu avea pregătirea să le rezolve. Nu aveau voinţa să le rezolve.

Atunci erau pasate către Cazuri Speciale.

Riggins ştia mai bine decât oricine că rata de schimbare a oamenilor aici, la Cazuri Speciale, era uluitoare: agenţii rezistau între 48 de ore şi şase luni, maximum. Un an sau doi însemna o cursă „lungă” spectaculoasă, dar în general se sfârşea cu sinucidere, înnebunire sau sedare. De la Cazuri Speciale n-ai cum să mai ajungi să faci şi o altă carieră. Ajungi pe modulul de supravieţuire.

Cazuri Speciale era o divizie puţin cunoscută, care levita undeva sub radarul publicului american. Puţine publicaţii au scris despre cazurile de aici. Nu se făceau emisiuni televizate despre ele. Despre cazurile lor nu se discută la petrecerile cu ştaif din L.A., din capitală sau din Manhattan. Se lucrează la cazuri despre care majoritatea cetăţenilor n-au habar, nici n-ar *vrea* să aibă habar vreodată şi cu siguranţă nu ar vrea să creadă că sunt posibile.

Dacă ar crede, n-ar mai ieşi din casă.

Nu că ar fi prea în siguranţă acasă. Un procent ridicat dintre chestiile cu adevărat urâte s-au întâmplat în spatele uşilor închise prin mai toată ţara. Ca tipul care a aflat că soţia lui îşi tot făcea de cap cu un fost coleg de facultate, motiv pentru care a străpuns-o cu o crosă de golf, din anus până în gât. Laboranţii s-au minunat numai de ce forţă i-a trebuit individului ca să împingă metalul prin întregul ei corp, prin muşchi şi oase.

Apoi rockerul de cincisprezece ani care a scotocit prin toată casa după *Vehicular Homicide,* jocul video pe care îl juca ore în şir pentru a-şi satisface pornirile. A căutat, a căutat, a căutat, dar nici urmă de joc. Şi-apoi au venit bunicii să facă pe *grijuliii* cu el, spunându-i că ei au aruncat jocul ăla oribil la gunoi, pentru binele lui, şi că el avea să meargă într-un loc special care îl va ajuta. Puştiul a ieşit din cameră, dar s-a întors cu o bormaşină şi a început să le sondeze canalele auditive, unul câte unul: direct prin aparatul auditiv în cazul bunicului, veteran din Războiul

din Coreea. *Nu mă auziţi, niciodată nu mă ascultaţi!* se pare că le striga în timp ce sângele şi bucăţele din creier au început să-l împroaşte.

Riggins ar fi fost în stare să înşire cazuri toată noaptea. Bucăţi de cadavru în borcane de compot. Sclavele gravide din temniţă. Sperma din scutecul bebeluşului.

Astea erau chestii la care nimeni în toate minţile nu şi-ar fi dorit să se gândească mai mult decât câteva secunde.

Astea erau chestii pe care el le purta în minte tot timpul.

Avusese de-a face mult timp cu partea cea mai întunecată a făpturii umane.

Dar cazul de faţă, secvenţele *snuff* pe care tocmai le urmăriseră…

Ei bine, aproape că înţelegea tăcerea.

Capitolul 5

Lui Tom Riggins nu-i plăcuse niciodată sala de întruniri de la Cazuri. Semăna prea ostentativ cu o sală de la facultate: lunguiaţă, cu bănci de lemn pe patru niveluri. Riggins stătea în fundul sălii, în faţa a trei monitoare. Erau color, HD, monitoare inteligente, de nouă generaţie, prin care se puteau muta fişiere, mări fotografii şi actualiza datele de pe teren printr-o simplă atingere.

Ceea ce-l făcea să pară a fi un profesor care li se adresează elevilor.

La 53 de ani, Riggins se încadra în rol. Purta haine închise la culoare, în nuanţe neutre, care se asortau cu conduita lui generală. Singura nuanţă deschisă la culoare din ţinuta lui era legitimaţia albă, invariabil atârnată de buzunarul hainei. Riggins era la Cazuri de mai mult timp decât oricine. Şi cu ce se alesese? Cu trei divorţuri şi cu două fiice care-l urau de moarte. Un apartament în care nu ajungea niciodată, înţesat de cărţi pe care nu le citea niciodată şi o mână de CD-uri pe care nu le asculta niciodată. Şi începuse să bea, pe deasupra.

Îşi drese glasul:

— Sqweegel este un criminal de nivel 26 – cel mai înalt nivel pe care-l ştim şi cam cu patru niveluri mai sus decât ceea ce ştie restul lumii.

Asta le reţinu atenţia. Criminaliştii din încăpere ştiau totul despre aşa-numita Scară a Răului, care ierarhiza criminalii de la cele mai joase niveluri (cazul omorurilor justificabile, ale amanţilor geloşi, ale adolescenţilor abuzaţi care s-au răzbunat) până la cele mai înalte (criminalii torţionari, teroriştii, criminalii cu comportament sexual deviant). Mark David Chapman, bărbatul

care l-a împuşcat pe John Lennon, abia dacă atinge nivelul 7 – este, propriu-zis, un ucigaş narcisist. Ed Gein, care şi-a ucis, fiert şi mâncat victimele, după care le-a tăbăcit pielea ca să-şi facă abajururi pentru lămpi, este clasat la nivelul 13. Ted Bundy este de nivelul 17, iar Gary Heidnik şi John Wayne Gacy stau amândoi pe nivelul 22. Din câte ştiau oamenii, mai rău de atât nu se putea.

Dar în ultimii douăzeci de ani, secţia Cazuri Speciale dăduse peste nişte criminali atât de cumpliţi, încât au fost nevoiţi să mai adauge trei noi trepte care atestă faptul că abilităţile şi metodele folosite de astfel de ucigaşi le depăşesc cu mult pe cele ale lui Heidnik ori Gacy. Predilecţiile lor trec de tortură şi viol; se cred a fi zei răzbunători care cutreieră pământul stăpâniţi de o putere aproape supraomenească pentru a-şi hărţui şi a-şi pedepsi victimele, pe care le consideră fiinţe inferioare.

Cei mai mulţi dintre aceşti agenţi tineri nu puteau decât să-şi imagineze astfel de ucigaşi de aşa-numit Nivel 25. Indivizii aceştia erau atât de rari şi apăruseră atât de recent, încât nu apucaseră să intre în manuale.

Şi acum, practic, Riggins venea să le spună că exista ceva pe lume *şi mai rău.*

Cineva ale cărui capacităţi chiar *erau* supraomeneşti.

Riggins le acordă câteva clipe pentru ca numărul 26 să poată să li se întipărească în minte; după care continuă:

— Echipe de specialişti în criminalistică din Israel, Egipt, Germania şi Japonia au încercat să-l dea pe mâna legii. Numai Quantico a trimis douăzeci de agenţi secreţi pe urmele lui. Cu toţii au eşuat. Are o inteligenţă ieşită din tipare şi niciodată nu a lăsat vreo urmă de probe fizice.

Abia asta stârni în cele din urmă reacţia pe care o voia Riggins: scepticism. La urma urmei, probele fizice erau hrana lor, reprezentau

fundamentul profesiei lor. A spune că nu există nicio probă fizică era ca şi cum i-ai spune unui contabil: *scuze, dar fără numere.*

O criminalistă tânără – din San Francisco, credea Riggins – luă cuvântul:

— Nici măcar o urmă, în peste douăzeci de ani? Cum e posibil aşa ceva?

— Bănuim că Sqweegel poartă un costum… ca un soi de prezervativ mulat pe corp, care-l acoperă complet şi astfel îl ajută să nu fie identificat în vreun fel.

— *Un prezervativ mulat pe corp?* repetă San Francisco. Chiar şi aşa, trebuie să fie câteva elemente lăsate în urmă ale…

— Nimic, spuse Riggins. De fiecare dată când se iveşte câte un caz despre care bănuim că e opera lui Sqweegel, trimitem un batalion la faţa locului şi oamenii pun în punguţe tot ce nu este ţintuit sau sudat. Nu am reuşit să găsim nicio urmă biologică a lui. Nici pic de sânge sau de umori corporale de orice fel, niciun fir de păr. Nici măcar o celulă epidermică rătăcită.

Un alt criminalist – unul din Chicago – întrebă:

— Şi cum se face legătura cu victimele, dacă nu lasă nicio urmă? Nu de alta, dar pare a fi un fel de sperietoare pe care cineva ne-o serveşte ca să scape de nişte cazuri nerezolvate.

— De-ar fi aşa! replică Riggins. Nu, ştim ce face Sqweegel pentru că lui îi place să ne spună. Şi, din când în când, ne mai trimite şi câte o dovadă.

— E mândru de el. Se dă mare, completă femeia din San Francisco.

— Da. Şi spre deosebire de alţi criminali în serie, Sqweegel nu caută atenţia presei. E mulţumit doar să ne arate *nouă* ce face. Este opera vieţii lui şi pe noi ne consideră – mai exact pe cei de la Cazuri Speciale – cronicarii lui.

— Sqweegel, repetă un criminalist din Philadelphia. Vocea lui purta o notă de

amuzament. De unde a apărut numele? E un fel de glumă a Cazurilor Speciale?

— Nu, spuse Riggins. Numele vine de la una dintre crimele lui mai vechi – prin 1990, pe când încă mai experimenta. Nimic nu-i place mai mult decât o scenă a crimei atipică. Să lovească unde te aştepţi cel mai puţin. Să zicem, într-o spălătorie auto aglomerată, în plină zi senină de vară.

Toţi ochii îl urmăreau. Ca nişte copii ce-şi aşteaptă povestea de seară. *O spălătorie?*

— Mama bagă maşina în spălătorie, continuă Riggins, copilul, de vreo patru ani, stă în faţă. Îi place la nebunie la spălătorie şi vrea să se uite la perii şi la rolele alea mari şi pufoase şi la toate. Ei, cam la jumătatea timpului de spălare, echipa aude ţipete. Ţipete groaznice, de agonie, care acoperă zgomotul maşinăriilor din spălătorie. Nimeni nu-şi poate da seama de unde dracu' se aud. Blochează restul maşinilor să nu mai intre, opresc toate aparatele. În momentul acesta, maşina cu mama şi copilul este aproape ieşită din spălătorie, portiera şoferului este întredeschisă şi pe ea se scurge şampon amestecat cu sânge. Managerul spălătoriei se panichează, îşi pune angajaţii să blocheze şi intrarea, şi ieşirea – în mod clar, monstrul care a făcut asta e încă înăuntru. Cheamă poliţia. Mama pur şi simplu *nu mai e*. E măcelărită atât de mărunt, încât şi după săptămâni întregi am mai găsit bucăţi din ea prin maşină. Copilul, neatins. A stat pe scaunul din faţă şi a văzut toată grozăvia. Până la acel punct, era singurul om care îl văzuse pe Sqweegel şi supravieţuise. Aşa că l-am interogat. L-am rugat să-l descrie pe omul din spălătorie. Nu mai putea să zică decât *„sqweegel”. Sqweeeeeeeegel*. Imita sunetul auzit în timp ce asista la moartea mamei sale.

Riggins îşi aruncă ochii prin încăpere, după care zise:

— Şi a rămas cu numele ăsta.

După o pauză de câteva momente, criminalista din San Francisco puse o întrebare:

— Aţi spus că angajaţii blocaseră ambele ieşiri. Cum a ieşit din spălătorie neobservat?

— Nu a ieşit.

— Sqweegel a rămas înăuntru?

— Am descoperit că în noaptea de dinainte se ascunsese acolo. Probabil s-a furişat înăuntru chiar înainte de ora închiderii şi apoi s-a strecurat ca un vierme prin tuburi şi furtunuri. A reuşit să-şi îndoaie corpul astfel încât să evite senzorii optici care în mod normal acţionează peria sau furtunul şi le pune în mişcare, precum şi sistemul de securitate al spălătoriei. Apoi şi-a răsucit şi şi-a chircit trupul sus, în rama metalică ce ţine la un loc aplicatorii de spumă şi bureţii. Abia dacă-i loc pentru o amărâtă de pisică acolo, dar cum-necum a reuşit să intre. Şi acolo a stat apoi timp de cel puţin 18 ore, nemişcat, chiar dacă în jurul lui au zumzăit şi s-au răsucit mii de chestii mişcătoare.

Riggins a lăsat şi asta să le intre în cap şi apoi a continuat:

— Atacul asupra mamei a avut loc pe la amiază. Cel mai probabil, Sqweegel a aşteptat ca victima să-i fie adusă pe banda rulantă a sistemului de curăţare.

— Dar tot nu ne-aţi spus cum a fugit de acolo.

Riggins parcă începea să se simtă puţin mai bine în legătură cu toată chestia asta acum. Câţiva dintre copiii ăştia – cea din San Francisco şi cel din Philadelphia – păreau curioşi din fire.

— Sqweegel s-a ascuns în portbagajul maşinii. Sub mochetă, unde se ţine roata de rezervă… S-a încovrigat acolo, ca un făt în uterul matern, cu genunchii sub bărbie, cu coapsele bine lipite de piept, labele de la picioare trase înapoi într-o poziţie nefirească… şi a aşteptat. Bănuiala noastră e că a stat cel puţin o zi înainte să iasă de acolo: chiar acolo, la noi în garaj. Şi ştim asta doar pentru că ne-a lăsat un bilet.

Privirile lor goale erau totalmente descumpănite.

Ceea ce nu le spuse Riggins era că biletul fusese lăsat *pe biroul lui.* Asta îl îngrozise. Şi, să fie sincer, încă-l mai îngrozea.

La fel ca ultima parte, pe care o împărtăşi clasei:

— Ieri-dimineaţă am primit un nou mesaj de la Sqweegel.

Capitolul 6

Chiar Riggins deschisese personal coletul. O rolă de 8 milimetri împachetată într-o cutie standard Fedex. Pe etichetă scria: „DOMNIŢA REA DE MUSCĂ A SENATORULUI – 28/7/98”, titlul filmului proiectat cu câteva momente înainte. În film se arătau torturarea şi uciderea brutală a Lisei Summers, o femeie despre care se bănuia că avusese o legătură sentimentală cu un anumit senator al Statelor Unite pe la sfârşitul anilor ’90. Povestea clasică.

Aşa opera Sqweegel. Îşi depăna povestea respectând ordinea cronologică. Biletele scrise de mână, dovezile, casetele audio şi – ca în cazul de faţă – filmele erau alese şi trimise într-o ordine care pentru Sqweegel însemna ceva. Chiar dacă nimeni de la Quantico nu ştia ce anume. Ceea ce ştiau cu siguranţă era că sosirea unei noi role de film însemna că Sqweegel le semnaliza că începe altceva.

— Coletul abia primit conţinea filmul pe care tocmai l-aţi vizionat, le explică Riggins. Ceea ce ne îngrijorează cel mai tare e faptul că sunt prea multe şi prea dese semnele din partea lui. Ne-a trimis un bilet acum o săptămână şi încă unul în săptămâna de dinainte. De obicei el aşteaptă cu lunile, uneori chiar ani de zile. Din nu ştiu ce motiv, ne zoreşte.

— A luat-o la goană, interveni San Francisco.

— Da, replică Riggins. După ce a petrecut câţiva ani prin străinătate, credem că s-a întors în America. Toate victimele au fost de pe Coasta de Est, numai trei în Manhattan. La doar o aruncătură de băţ de unde staţi acum. Individul ăsta loveşte cu picioarele în uşa noastră din spate, doar-doar îi

dăm puţină atenţie. Ei bine, i-am arăta noi atenţie, numai să nu apuce să curme încă o viaţă. *Cea mai mare* atenţie.

Ce nu putea Riggins să spună adunării: undele de şoc ajunseseră până la cel mai înalt nivel din Departamentul de Justiţie în timp-record. Şi, în mod ciudat, se mai propagaseră şi în alte ramuri guvernamentale.

În numai câteva ore însuşi ministrul apărării făcea presiuni asupra Cazurilor Speciale ca să încheie tărăşenia asta… *imediat*. Pe Riggins această paradă de forţe îl cam lăsase interzis. Da, asta era o ameninţare serioasă. Ideea că un criminal în serie de nivel 26 zburdă în libertate era terifiantă. Şi da, Sqweegel părea să fie gata să facă ceva mai amplu şi mai îndrăzneţ ca niciodată. Dar Sqweegel ucidea de multă vreme. Iar noul mesaj nu explica oferta pe care fusese împuternicit să le-o facă celor prezenţi în această cameră.

Dar trebuia să o facă.

Acesta era sensul întâlnirii.

— Sunteţi cei mai buni, spuse Riggins. Cei mai buni din ţară. Aşa că iată oferta, ca să ne înţelegem din capul locului: doborâţi monstrul ăsta şi veţi fi răsplătiţi cu pachetul salarial complet pe viaţă. Şi cu un bonus de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Ştergerea completă a identităţii. Cazier curat şi un stil de viaţă la care cei mai mulţi dintre noi nu pot decât să viseze. Este o rampă de lansare şi, deopotrivă, plasa voastră de siguranţă poleită cu aur.

Făcu o pauză ca să dea timp imaginii să se întipărească în minţile lor.

— Aşadar, cine are curaj?

Riggins aşteptă reacţia.

Din nou, camera se umplu de o tăcere asurzitoare. Toţi păreau să fie încă şocaţi de lovitura-fulger dată de pelicula *snuff* vizionată şi de vorbele lui Riggins. Chipurile inexpresive se

holbau unele la altele, într-un contact vizual desincronizat.

Toţi încercau să abată privirile de la sine: se uitau unii la alţii ca nişte elevi care se roagă în gând ca unul dintre ei, măcar *unul dintre ei,* să ştie să răspundă la nenorocita aia de problemă de algebră. Sau, mai degrabă, care se roagă ca unul dintre ei, măcar *unul dintre ei,* să nu fie terifiat de ceea ce tocmai văzuseră pe ecran.

Riggins aşteptă, dar ştia ce se întâmplase cel mai probabil. Umblase vorba. Atunci când fuseseră convocaţi de acasă, începuseră să vorbească între ei, deşi primiseră ordine precise să nu scoată niciun cuvânt despre călătorie.

Poate că şi numele „Sqweegel" a intrat în discuţie – era foarte posibil ca unii dintre colegii sau şefii lor să fi participat la câteva urmăriri mai vechi ale monstrului. Se aflau aici pentru că erau nişte tineri cu mintea ageră; câţiva dintre ei probabil că puseseră totul cap la cap.

Şi la un moment dat în ultimele douăsprezece ore, probabil că se găsise unul care să îşi dea seama că toţi agenţii care conduseseră operaţiunile în cazul Sqweegel erau fie morţi, fie sfârşiseră la terapie intensivă, făpturi distruse, în care abia dacă se mai puteau recunoaşte trăsături umane.

Aşa că, în cele din urmă, Riggins primi rezultatul la care se aştepta, chiar dacă superiorii îi ordonaseră să treacă prin toate procedurile: nimeni nu primi oferta.

Lui Riggins îi venea să urle la ei. Să azvârle cu cana de cafea. Să o facă ţăndări într-unul dintre capetele lor de studenţi tinerei clociţi în Ivy League. Să-i întrebe *de ce au venit, dacă în realitate nu vor să se bage.*

Dar nu. N-ar fi câştigat nimic.

Chiar şi Riggins trebuia să recunoască faptul că oferta ţinea de absurd. Întocmai cum guvernul arunca mormane de bani pe probleme pe care doar se prefăcea că le înţelege. Ce dracu', cu ce te ajută

să ai toţi banii de pe lume dacă e să sfârşeşti mort… sau mai rău. Nu de alta, dar asta e o certitudine când vorbim despre Sqweegel.

Era un prădător de oameni ca nimeni altul. Era la fel de letal ca un cuţit înfipt în craniu, dar imaterial ca o fantomă.

Un singur om era cât de cât calificat pentru acest caz. Singurul om care s-a uitat în ochii lui Sqweegel şi a reuşit să scape după o asemenea întâlnire.

Acelaşi om care niciodată, dar *niciodată* nu avea să accepte cazul.

Capitolul 7

Clasa se golise, elevii plecaseră de mult spre casă. Riggins se întrebă dacă nu cumva reuşise să zguduie încrederea în sine a celor mai pricepuţi criminalişti de pe cele două coaste ale Americii. Nimănui nu-i place să recunoască atunci când nu e în stare să facă faţă, atunci când un caz îl sperie prea tare.

Riggins ştiuse că e o idee proastă de la bun început. Ar fi trebuit să-şi asculte propriul instinct, nu pe al superiorilor. Dar nu era nici vina lor. La rândul lor, acţionau conform ordinelor primite de sus.

Constance Brielle se apropie, îşi puse mâna pe umărul lui Riggins, strângându-l uşor:

— Sunt în hol, aşteaptă.

— Foarte bine, răspunse Riggins. *Bestial.* Nu aşa ziceţi voi, puştii?

— Mi-e greu să-ţi zic, Tom. Nu mai fac parte dintre puşti de vreo cincisprezece ani.

— Da' de unde. Tot o puştoaică eşti.

— E un compliment simpatic din partea ta.

Încercă să-i zâmbească, ceea ce Riggins aprecie. Îi plăcea de Constance pentru că-i amintea de Dark înainte să i se întâmple toată nebunia şi mizeriile alea. Constance era deşteaptă. Dură. Trecută prin foc, dar suficient de agilă cât să se ferească să fie transformată în cenuşă. Îi era de-ajuns recunoaşterea calităţilor ei. O vorbă bună – chiar şi un „bine lucrat!" din când în când – făcea suficient cât s-o motiveze luni de zile.

De asemenea, era şi o femeie extraordinar de frumoasă, cu buze pline, roşii, şi mâini mici, precise, care-ţi atrăgeau atenţia. Părul ei negru era strâns la spate cu o clamă, ceea ce îi dezvăluia

trăsăturile elegante ale chipului. Dar Riggins nu s-ar fi gândit vreodată să-i facă avansuri. Mai făcuse asta şi se alesese cu una dintre fostele soţii, care acum l-ar fi preferat mort.

— Hai, zise Riggins. Să isprăvim şi cu asta.

O teleconferinţă internaţională fusese programată pentru ora 8.30 în acea dimineaţă.

Un consorţiu de psihiatri criminalişti din cele mai importante agenţii de combatere a crimei din întreaga lume – printre care şi cele din Italia, Japonia şi Franţa – reuşise recent să pună la punct o grilă descriptivă pentru nivelul 26 şi cerea insistent acţiune imediată. Aceste ţări îşi puseseră în joc banii şi acum aşteptau numele şi CV-ul acelui agent de la Cazuri Speciale care avea să conducă această misiune nouă, neoficială, dedicată capturării lui Sqweegel.

Însuşi ministrul apărării Norman Wycoff avea să fie prezent, la cererea însuşi a preşedintelui Statelor Unite. După toate datele, Sqweegel intrase şi pe lista factorilor de risc ai securităţii naţionale.

În răstimp de numai câteva minute, toţi ochii aveau să fie aţintiţi asupra lui Riggins. Niciodată nu mai fusese în centrul atenţiei la fel cum avea să fie acum. Începuse să simtă sudoarea cum i se strânge pe ceafa şi ştia că nu mai era mult până când costumul lui negru avea să fie îmbibat de sudoare.

Constance merse înainte pe hol, iar la destinaţie se aşeză în faţa unui ansamblu de monitoare şi îşi fixă căştile. Riggins stătea în spatele ei şi încerca să se îmbărbăteze singur.

Lumea voia răspunsuri, dar Riggins nu avea niciunul. Nu mai auzea nimic altceva decât paşii lui Norman Wycoff ciocnindu-se ritmic de hol, străbătându-l ca un tunet.

Pentru a asista la teleconferinţă, trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi

codul: dark.

Capitolul 8

Aeroportul Internaţional Dulles, Washington
9.17 a.m.

Şedinţa fusese scurtă şi se finalizase cu acelaşi eşec anticipat de Riggins.

Asta se întâmplase pentru că Riggins nu le spusese – nu putuse să le spună – ceea ce voiau să audă. Nimeni nu voia să se angajeze că-l va urmări pe Sqweegel.

Dar ministrul apărării înrăutăţise lucrurile şi mai tare când făcuse pe şeful cu Riggins în faţa tuturor: a lui Constance şi a echipei de la Cazuri Speciale, precum şi în faţa generalului Constanza din Italia, a generalului St. Pierre din Franţa şi a ministrului Yako din Japonia. Toţi ofiţeri de elită, cei mai buni din ţara lor. Era ca şi cum te-ar umili cineva în faţa întregii lumi.

În consecinţă, oferta de 25 de milioane de dolari puşi la bătaie de Italia, Franţa şi Japonia fusese retrasă pe loc.

Acum Robert Dohman – mâna dreaptă a ministrului apărării – îl conducea pe Riggins pe pista de decolare către Boeingul C-32 pus la dispoziţie sub numele de cod Air Force Two. Dohman fie eşua lamentabil în a face conversaţie de complezenţă cu Riggins, fie reuşea să-l enerveze la culme:

— Aşa deci, nimeni n-a îndrăznit să se înhame, nu? spuse Dohman.

Riggins îi răspunse cu un zâmbet crispat.

— Sunt sigur că ai auzit ce s-a întâmplat la teleconferinţă, Dohman. Şefu' nu te ţine *chiar aşa* din scurt.

— Le-ai zis şi de bonus?

— Da, am remarcat că ăsta era un detaliu-cheie în ofertă.

— Şi n-a muşcat nimeni? Nici unuia dintre agenţii tăi nu-i trebuie douăşcinci de milioane în plus?

Dohman avea sprâncene stufoase, câteva şuviţe nereuşit pieptănate peste chelie şi pielea plină de aluniţe. De încheietura dolofană avea încătuşată o servietă din piele neagră.

Cretinul ăsta ştia foarte bine ce se petrecuse la teleconferinţă. Riggins recunoscuse că nimeni nu acceptase oferta. Era o situaţie dezastruoasă şi toată lumea părăsise încăperea în culmea enervării, inclusiv Riggins.

Şi, desigur, generalul Constanza – cel mai bun urmăritor al criminalilor din Italia – a trebuit să înceapă să vorbească şi să-l pomenească pe Dark, astfel încât pe Riggins l-au trecut instantaneu toate apele. De câte ori să le mai spună că Dark ieşise din schemă? Mort pe vecie pentru Cazurile Speciale.

Riggins nici măcar nu era sigur că Dark n-ar fi trebuit arestat, dacă e să se gândească la tot ce bănuia că a făcut după ce a plecat de la Cazuri.

Nu conta – ministrul nu-l crezuse pe Riggins. Deoarece câteva minute mai târziu Dohman apăruse personal pentru a-l escorta pe Riggins la Dulles. Ministrul apărării oricum avea de făcut un drum spre vest, şi se sugerase ca Riggins să-l însoţească.

Se sugerase, la fel cum un arbitru *sugerează* că un jucător este *out*.

Capitolul 9

9.22 a.m.

Air Force Two nu este ceea ce ţi-ai putea imagina: numai lemn lucios, fotolii de piele şi scotch în pahare scumpe, alături de un parfum dulce de trabucuri Macanudo.

Este mai degrabă o sală de conferinţe zburătoare a unei corporaţii oarecum dezorganizate, înţesată cu hârtii, dosare şi pahare de unică folosinţă, pliculeţe de zahăr mototolite şi o adunătură de tipi cu ochii împăienjeniţi, cu cămaşă şi cravată, fără sacou sau vestă, cu respiraţia mirosind a cafea şi subsuorile umede.

Şi, ca în orice alt birou din lume, remarcă Riggins înghiţind în sec, nu aveai cum să fumezi.

Cel puţin mai toate companiile te lasă să ieşi din când în când pentru câte o porţie de nicotină. Aici, dacă ai ieşit, ajungi să plonjezi vreo 12 000 de metri direct în nefiinţă, cu vârful portocaliu şi luminos al ţigării aţinându-ţi căderea.

Nu că ar fi avut timp de ţigară. Ministrul apărării era pe cale de a-i pune pielea pe băţ.

— Ce-a mai fost şi porcăria aia de mai devreme, să ne tai cea mai mare şansă de a-l prinde pe nenorocitul ăsta dement?

Ţara văzuse arareori această latură a lui Norman Wycoff, cel mai pasional apărător al Americii şi, din când în când, cel mai răzbunător. Desigur, mass-media colportase de câteva ori poveşti despre temperamentul lui, dar chestiunea fusese repede expediată ca fiind parte a farmecului său personal. Ministrul Wycoff nu era un tip duşmănos, ci voia din tot sufletul să-şi ţină ţara ferită de terorişti. Nu

era iute la mânie, dar îi plăcea să îşi impună punctul de vedere.

Dar nu era plăcut să-l vezi pe Wycoff acum. Venele albastre i se umflaseră pe faţa altfel placidă, banală, iar sub ochii căprui, pătrunzători, se adânciseră cearcăne întunecate. Ministrul era renumit pentru încrederea totală în sine, indiferent de circumstanţe, în faţa unei singure persoane sau a unui milion de oameni. Dar în momentul ăsta părea că orice coardă care ţinea totul laolaltă în mintea sa plesnise şi îl lăsa să-şi dea drumul cum îi venea.

Aşadar aici ajunsese, în sânul haotic al imperiului american, înghiţind urlete din partea celui căruia îi era încredinţată protecţia naţiunii.

— Cu tot respectul, spuse Riggins, am crezut că am acoperit acest subiect în timpul şedinţei, domnule ministru.

— Fiecare om de la Cazuri Speciale cu care am vorbit îl consideră omul potrivit pentru treaba asta, replică Wycoff. De ce? De ce dracului te încăpăţânezi atâta?

Riggins oftă.

— Dark nu este o opţiune.

— Aţi fost apropiaţi, din câte înţeleg. Ai putea să-l aduci înapoi dacă ai vrea.

Lui Riggins îi venea să-i strige: *Cum? Să-mi pun mâinile pe creştetul lui şi să-i scot demonii? Să-i aduc înapoi de pe lumea cealaltă familia?*

Tocmai acesta era motivul pentru care nu voia ca Dark să fie pomenit la teleconferinţă. Odată adus în discuţie, trebuia să înceapă să fie explicat, şi cum ar fi auzit despre acest motiv – normal, ce dracu'? – oamenii ar fi vrut ca Dark să preia cazul. Cine n-ar fi vrut? Dark *era* omul potrivit pentru treaba asta. Dar aşa ceva nu avea să se întâmple.

Riggins încercă să-i explice ministrului iarăşi, într-un mod prin care să i se-ntipărească în tâmpita aia de căpăţână a lui. Da, se gândi Riggins, e momentul să apelăm puţin la imagini.

— Acum doi ani, la Roma, începu Riggins. Dark era agentul care conducea cazul Sqweegel. Credem că e cel care a ajuns cel mai aproape de el în toţi aceşti douăzeci de ani.

— *Credeţi,* făcu Dohman.

— Nu avem nicio dovadă, dar destul de repede ne-a fost clar că Dark l-a iritat pe Sqweegel. Pentru că Sqweegel s-a răzbunat.

— Ştiu, ştiu, spuse Wycoff iritat. Pe familia lui adoptivă. O pierdere tragică. Dar te-ai fi aşteptat ca aşa ceva să-l stârnească pe Dark să încerce şi el să se răzbune.

— Nu înţelegeţi, răspunse Riggins. Dark a avut o copilărie destul de traumatizantă. Din fericire, nu-şi prea aminteşte multe de atunci.

Lui Riggins îi veni în minte tot ceea ce reuşise să descopere cu ani în urmă referitor la copilăria lui Dark, pe vremea când tipul începuse să lucreze pentru el. Chestii pe care nici măcar Dark nu le ştia şi nici nu avea să le descopere dacă Riggins nu-i spunea nimic în privinţa asta.

— Ceea ce îşi aminteşte e că a fost crescut de o familie adoptivă caldă şi iubitoare din California. Povestea clasică: părinţii cred că nu pot avea copii, adoptă unul şi apoi, pac, se trezesc că o să aibă şi un bebeluş, un băiat. Şi încă o fată. Dar l-au iubit pe Dark necondiţionat, şi Dark la fel pe ei. Erau totul pentru el. Erau finalul fericit al unei cărţi cu poveşti la care visează orice copil adoptat. Şi apoi…

Riggins îşi vârî mâna în geantă şi scoase un dosar cartonat.

— Mai bine vă uitaţi dumneavoastră.

Îi dădu dosarul lui Wycoff.

— Uitaţi-vă la ce s-a întâmplat cu familia adoptivă a lui Dark. Mama lui, Laura, 54 de ani. Victor, tatăl, 59 de ani. Rose, mama lui Victor, 83. Fratele mai mic, Evan, 32. Sora, Callie, 29. Şi fiica acesteia, Emma, 8 luni. Uitaţi-vă şi veţi înţelege de ce Dark n-o să se mai apropie în veci de cazul ăsta.

Wycoff deschise dosarul, privi fotografiile de la locul crimei. Riggins îl urmări cu atenţie. Îl impresiona vreuna dintre ele? Copiii împuşcaţi în cap? Poate bebeluşul, care fusese descoperit în cuptor? Riggins fu mai mult decât surprins când Wycoff îşi trecu mâna pe sub ochi, îşi trase nasul şi apoi îi dădu înapoi dosarul. Dumnezeule mare! Ministrului apărării îi venea să plângă?

— Înţeleg situaţia, zise Wycoff, cu vocea puţin tremurândă. Dar a mai avut loc un incident. Bob?

Dohman se aplecă înainte. Încă mai purta o urmă subtilă din acel zâmbet care spunea *Aşa îţi trebuie.*

— Noaptea trecută biroul de comunicare al Casei Albe a primit o înregistrare video criptată. Agenţia Naţională de Securitate a decriptat-o pentru noi şi ne-a returnat-o imediat după aceea cu eticheta „doar de vizionat”.

Dohman se uită spre superiorul său, care aprobă din cap. Dohman îşi presă degetul mare de încuietoarea digitală a servietei. Degetul lui Wycoff apăru lângă el în secunda următoare. Se auzi un bip. Încuietoarea se deschise. În servietă, fixat într-un suport făcut pe măsură, se afla un stick de memorie.

Dohman extrase stickul din suportul său şi i-l înmână lui Riggins.

— Filmuleţul e făcut să ruleze doar o dată. Odată încărcat pe un calculator, o să înceapă să ruleze şi apoi se va şterge automat, ireversibil. Nu poate fi copiat.

A, da, acest mesaj o să se autodistrugă, bla-bla, se gândi Riggins. Dar asta tot nu explica de ce-l trambalaseră până pe Air Force Two pentru un tête-à-tête.

— Deci… avem un laptop la îndemână?

Dohman se încruntă.

— Nu e pentru tine. E pentru Dark.

Capitolul 10

Lui Riggins îi venea să urle.

Nu-i *păsa* că stă în faţa ministrului apărării. Unul dintre cele mai frustrante aspecte ale meseriei mele, se gândi, e că trebuie să am de-a face cu idioţi de-ăştia a căror unică abilitate e de a auzi numai ce vor să audă, indiferent de cât de tare ţipi. În loc de asta, trase adânc aer în piept.

— V-am mai spus, Dark a ieşit din schemă. Nu mai e niciun Dark. Din punctul nostru de vedere, Dark e mort…

Wycoff îl întrerupse:

— Atunci, se pare că va trebui să-l trezeşti din morţi.

Riggins îşi plecă fruntea. Wycoff încă mai credea că asta era o problemă de alegere, dar Riggins ştia adevărul. După ce Sqweegel cu mâna lui i-a măcelărit întreaga familie adoptivă a lui Dark – şi le-a mai şi dat foc casei, ca un soi de perversă insultă finală –, Dark şi-a înaintat demisia şi a luat-o razna. Complet pe arătură. La început, Riggins a crezut că Dark se retrăsese undeva ca să dispară, chiar că s-ar fi sinucis.

Dar apoi au început apariţiile lui Dark peste tot, în Tel Aviv, în Glasgow, în Beijing; peste tot prin lume, Dark îl urmărea pe Sqweegel pe cont propriu. Mereu în apropierea unei crime îngrozitoare care ar fi putut să fie foarte bine opera lui Sqweegel – *ar fi putut să fie*, însă niciuna nu a fost confirmată ca purtându-i semnătura. Mai mult, numai Dark ştia cât de aproape ajunsese a doua oară şi, după câte ştia Riggins, nu avea să spună. De-ar fi primit câte un bănuţ de fiecare dată când a trebuit în acel an să îi explice câte unui anchetator străin că *nu, Dark nu este de la Cazuri Speciale;*

trebuie să fi fost altcineva… ei, poate că s-ar fi pensionat ceva mai devreme.

Dark în mod cert nu era de la Cazuri Speciale. Nici cu numele şi nici cu mintea. Riggins auzise că ignora procedurile poliţiei cu totul, mituind şi torturând de-a lungul drumului său printre multiplele lumi interlope în încercarea de a găsi pe cineva care să-l fi văzut sau să-l fi ajutat pe Sqweegel la un moment dat. Bănuiala lui Riggins era că nu reuşise să afle nimic.

Deoarece, cu un an înainte, apariţiile încetaseră. Dark se dăduse bătut.

Şi atunci, de ce s-ar fi băgat acum din nou?

— Domnule secretar… începu Riggins.

Ar fi vrut să continue cu un *mai du-te-n mă-ta.* Dar, încă o dată, se abţinu; trase aer în piept scurt. Nu munceşti treizeci şi doi de ani ca să-ţi dai foc la valiză în două secunde.

Dohman interveni:

— Tom, mai este ceva ce nu ştii. Ceea ce urmează să spun e strict secret.

Normal că aşa era. Din acest motiv nu avusese voie să o ia nici măcar pe Constance cu el în această călătorie – deşi Riggins avea încredere deplină în ea.

— OK, replică Riggins.

Tensiunea acumulată peste noapte începea deja să pună stăpânire pe nervii lui. Îi ajunsese pentru o zi. Nu era pe-aici vreun chelner să-i facă plinul la pahar?

— Filmul de pe stick redă o crimă teribilă, zise Dohman. Secundă cu secundă, la rezoluţie maximă.

— Sqweegel a mai făcut asta, răspunse Riggins. Îi place să…

— Nu, Tom. Nu pricepi. Asta nu se compară cu nimic din ce a mai făcut monstrul.

Ce simpatic că de-acum îi spunea *Tom*… Vezi Doamne, ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

Wycoff, în schimb, privea pe fereastră, cu un pumn în dreptul gurii. Cerul nocturn părea că a fost vopsit cu cea mai închisă nuanţă de albastru disponibilă. Doar pe ici-colo se lăsa străpuns de câte un vârf luminos de stea.

Dohman privi către superiorul său, ca şi cum ar fi căutat suport moral, dar Wycoff nu îi răspunse. Bobby Dobi – cum le plăcea să-i zică celor de la Cazuri – trebuia să se descurce singurel de data asta.

— Victima era o persoană apropiată a preşedintelui.

— Ce? Cine? întrebă Riggins, deşi rotiţele deja i se puseseră în mişcare. Isuse Cristoase – nu cumva dementul ăla nemernic trecuse de filtrele de securitate de la Casa Albă şi o violase pe Prima Doamnă? Sau poate vreun membru al familiei prezidenţiale din oraşul natal din Illinois?

— Nu puteţi să-mi spuneţi mai multe?

— Asta nu pot să fac.

Riggins oftă. I-ar fi prins tare, tare bine un galon de whiskey şi nişte gheaţă. Dar în schimb era blocat aici, pe Air Force Two, jucând şarade cu un individ de la care ar fi aşteptat mai mult.

— Nu vă pot spune, zise Riggins, cât de mult îngreunează aşa ceva orice potenţială investigaţie. Dacă de scurgeri de informaţie vă temeţi, permiteţi-mi să vă asigur că…

— Nu ne temem de scurgeri de informaţie, i-o tăie Dohman.

— Atunci de ce?

— Tu du-i stickul lui Dark. Noi credem că va accepta cazul imediat ce o să vadă filmul.

— Cu tot respectul, domnilor, domnule secretar, îi răspunse Riggins, trebuie să uitaţi de Dark! V-am spus în zeci de feluri şi o să vă tot spun până vă intră bine-n cap.

— Nu se poate, reveni Dohman. Avem nevoie de Dark ca să…

Wycoff îşi întoarse capul spre ei dintr-o smucitură şi îi tăie lui Dohman propoziţia la jumătate.

— Destul! strigă el. Da, Riggins, te înţeleg. Dar acum înţelege-mă şi tu pe *mine*: n-ai de ales. M-am săturat s-o ardem ca proştii. Suntem într-un an electoral. Dacă mizeria asta iese la iveală, dacă numai o frântură din toată povestea asta nenorocită începe să apară pe bloguri sau prin ziare, preşedintele n-are nicio şansă să fie reales. Unde mai pui că şi trimite un mesaj al dracului întregii ţări. Vrei să ştii care-i mesajul, Riggins? Zice aşa, ca o ditamai firmă luminată cu neon: „Siguranţa voastră s-a dus dracului”. Vedeţi, oameni buni, noi am făcut scala asta sinistră a răului şi, ca să vezi!, monstrul ăsta-i mai ceva decât Bundy, Gacy, Heidnik, Gein, Fiul lui Sam şi alţi nenorociţi cu care vă speriaţi copiii dacă voiau să stea în oraş până mai târziu. Dobitocul ăsta poate să omoare pe cine vrea, când vrea, chiar şi pe cei apropiaţi preşedintelui vostru.

Riggins murea de curiozitate să ştie ce se întâmplase. Cine putea să fie victima, de nu-l lăsa nimeni să vadă filmuleţul?

Se gândi la piesa de colecţie pe care Sqweegel o trimisese ieri, „Domniţa rea de muscă a senatorului”. Identitatea acelei victime era cunoscută: o femeie despre care se zvonise că fusese mult timp amanta lui Thom Jensen, fostul lider al opoziţiei în Senat; cadavrul ei mutilat fusese găsit acum mai bine de zece ani. Înregistrarea primită avea să ajungă la anchetatorii iniţiali – dacă mai supravieţuise vreunul atâta vreme – pentru a repune cazul pe rol, readucând la viaţă o poveste macabră pe care cu toţii o ştiau mult prea bine.

Şi totuşi, asta nu-i ajuta în privinţa noii crime. Cea care lovise Biroul Oval direct sub centură. Dacă ambele victime aveau de-a face cu

Washingtonul, nu cumva Sqweegel voia să le transmită ceva?

— Oricum, se auzi iarăşi Wycoff, cam asta-i partea oficială. Neoficial, îţi spun că ori se va ocupa Dark de acest caz, ori vei fi eliminat.

Încăperea se cufundă în tăcere.

Capitolul 11

Ministrul apărării *poate* să şteargă urma oricărui agent aflat în slujba legii, civil american sau rezident care trăieşte pe teritoriul Statelor Unite. Nu e neapărat constituţional, dar până la urmă ce-i constituţional este adesea o chestiune de interpretare. Evenimentele din 11 septembrie au avut grijă de asta. Au făcut să fie mai uşor să ascunzi misiuni, divizii şi operaţiuni care funcţionau de ani buni.

Ministrul are o divizie separată însărcinată cu astfel de misiuni. Numele rostit pe la colţuri este Dark Arts[3].

Dark Arts nu a apărut niciodată în manualele ori în dosarele oficiale. Nu s-a eliberat niciun cec pe numele ei vreodată. În schimb, milioane de dolari cash, meniţi să scape naţiunea de astfel de dureri de cap, stau bine tencuiţi în pereţii Pentagonului. Unitatea Dark Arts a fost antrenată în spiritul „siguranţei naţionale”. Are permisiunea de a ucide pe oricine, oricând, indiferent de motiv, atâta timp cât este în interesul ţării.

Riggins auzise de ea de-a lungul timpului. S-a întâmplat să dea peste câteva scene ale crimei despre care iniţial se crezuse că sunt opera vreunui nou criminal în serie extrem de talentat, numai că aproape instantaneu se trezise şi cu ordinul oficial: „A nu se investiga mai departe. Mulţumim pentru cooperare”.

Şi cu asta basta.

Acum ministrul apărării Norman Wycoff practic confirma existenţa acestei unităţi.

Riggins rămăsese ca prostit, mut. Ca să-i iei piuitul unui om ca Riggins, care chiar le văzuse pe

toate în toţi aceşti ani la Cazuri Speciale, îţi trebuia mult. Însă asta… asta era ireal. O femeie lată-n umeri, în frac şi cu papion la gât, se apropie de el şi-i mai aduse un rând de whiskey cu gheaţă.

— Bănuiesc că ne-am înţeles, reveni Wycoff.

— Mda, veni răspunsul lui Riggins, încă pe jumătate năucit.

— Bun.

Dohman îi încătuşă lui Riggins servieta de încheietură, după care îi presă degetul cel mare de încuietoarea digitală. Se auzi un bip. Gata. De-acum era problema lui.

Depindea de Riggins să-l facă pe Dark să intre-n joc; altfel…

— Multă baftă, îi spuse Dohman.

Dintotdeauna m-am gândit că am să-mi închei cariera mort, îşi spuse Riggins. *Dar nici nu mi-a trecut prin minte că o să mi se tragă de la cei din propria-mi tabără. Să mor dacă m-am gândit vreodată la asta.* Era o decizie extraordinar de grea cea pe care trebuia să o ia: să-l aducă pe Dark, singurul care i-a fost aproape ca un prieten sau fiu, înapoi în focuri, chiar dacă nu voia în ruptul capului să facă una ca asta, ori să aleagă să moară.

Riggins sorbi din paharul cu whiskey. Cuburile de gheaţă ajunseră pe buzele lui. Deja avea nevoie de încă un rând.

De o infinitate de rânduri.

*

Ministrul apărării o luă spre cabina lui personală din avion – probabil împrumutată de la vicepreşedinte – urmat de câţiva consilieri, tupilaţi după el ca nişte lemingi.

În spatele lui stăteau doi indivizi cu faţa gravă. Erau cu ochii pe Riggins, şi la fel Riggins pe ei. Îi observase şi înainte şi bănuia că sunt de la Serviciile Secrete.

— Salut, băieţi, le zise Riggins.

Unul dintre ei, tuns aproape zero, ale cărui tuleie scurte, albe parcă sclipeau, îl aţinti cu privirea. Nu-

i întinse mâna. Nici Riggins nu i-o întinse pe a lui.

— Sunt agent Nellis, spuse bărbatul tuns periuţă. Eu voi fi omul de legătură cu Departamentul Apărării.

— Nellis, da? făcu Riggins după o clipă de tăcere.

Apoi continuă:

— Şi prietenul tău cine e?

Celălalt bărbat se prezentă: McGuire. Fără prenume, fără grad. McGuire spuse doar că îl asistă pe Nellis pe durata misiunii. Riggins remarcă dintr-o ochire că lui McGuire îi lipsesc două degete de la o mână – inelarul şi degetul cel mic. Se întrebă cam ce fel de misiune. Avea, dar apoi îşi dădu seama că ştia răspunsul.

*

În câteva ore avionul avea să aterizeze la Los Angeles. Nellis şi McGuire păstrau tăcerea, în ciuda sporadicelor tentative ale lui Riggins de a lansa câte o frântură de conversaţie. Eşuă chiar şi cu tema fotbalului – huidumele astea arătau ca nişte foşti rugbişti de facultate din două generaţii diferite. Aşa că Riggins renunţă şi se apucă serios de băut. Ba chiar obţinu restul sticlei prin cuvinte dulci adresate femeii în frac, pe care o convinse să lase şi frapiera cu gheaţă.

În cele din urmă, la câteva minute după ultima abordare, Nellis se aplecă spre el şi îi spuse:

— Dark are 48 de ore la dispoziţie ca să accepte, îi explică Nellis. Dacă nu acceptă în acest răstimp, ai ieşit din joc. Înţelegi?

— Mda, răspunse Riggins. Înţeleg.

Şi chiar înţelesese. Nellis şi McGuire nu erau agenţi de la Serviciile Secrete sau din obişnuitul DA – Departamentul Apărării. *Nu,* se gândi Riggins, *cred că tocmai am întâlnit doi agenţi de la Dark Arts.*

Se lăsă uşor pe spate în scaunul de avion, care era spaţios şi confortabil. Un dar din partea plătitorilor de taxe. Apoi îşi sprijini capul de tetieră

şi închise ochii. Sqweegel avea filmuleţele lui? La fel şi Riggins. De fapt, avea loc în primul rând la proiecţia propriei sale vieţi, în spatele pleoapelor închise.

Se întrebă dacă avea vreo şansă să-l convingă pe Dark. Sau dacă măcar *voia* să facă asta.

Tipii ăştia de la Dark Arts, cu numele lor vădit false – împrumutate de la bazele aeriene, remarcă Riggins într-o doară – ar fi imuni la argumente. Nu te târguieşti cu profesioniştii de top. Nu încerci să faci apel la latura lor bună. Erau acolo ca să-şi facă treaba, nu pentru favoruri, în mod normal, lui Riggins i-ar fi plăcut de tipii ăştia. Tipi cărora nu le e frică, tipi care trag drept la ţintă, fără să clipească.

Se întreba numai cât de bine trăgeau.

Riggins se uită la ceasul rezistent la apă pe care-l purta. Fusese un cadou de la fiica lui, acum… cât? Vreo şase ani? Îi zisese că nu prea ştia ce-i place, aşa că îi luase ceva de la mall. Riggins i-a spus că e perfect. Ea i-a răspuns *mă rog.* Riggins apăsă pe butoanele ceasului până ce intră în modulul de cronometru, setă la 48 de ore, după care apăsă START.

Ce chestie, să-ţi vezi viaţa cum se scurge secundă cu secundă.

48.00…

47.59…

47.58…

Lui Riggins i-ar fi plăcut să se închidă într-o cameră ieftină de hotel cu o femeie ieftină şi să bea scotch ieftin până ce va ieşi, prin transpiraţie, şi ultima picătură de licoare din el, prin fiecare por. I-ar fi plăcut să uite tot ce făcuse în viaţa lui, pentru că faptele lui aveau să-i provoace moartea. În schimb, Riggins îşi lăsă pleoapele să cadă, fără a mai încerca să lupte împotriva somnului, pentru că ştia că e inutil.

Pentru a vedea ce-l aşteaptă pe Riggins,

trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: 4shadow.

Capitolul 12

Plaja din Malibu, California
Marţi / 6.00 a.m. PST[4]

Valurile se spărgeau de plaja din Malibu. Privindu-le, Dark mai luă o înghiţitură de bere.

Nu se plictisea niciodată să privească oceanul şi să simtă stropii de apă sărată pe faţă. Parcă ar fi gustat puţin din eternitate, chiar acolo, pe nisip.

Şi berea contribuia la această senzaţie.

Chipul lui Dark era ars de soare, cu riduri în zigzag ce marcau trecerea anilor – mai ales pe sub ochi. Privit de departe, aproape că l-ai fi putut confunda cu un bărbat slab. Dar corpul era clădit în întregime atletic, numai muşchi bine întinşi pe un schelet masiv, înalt. Părea că a fost dăltuit în granit. Avea mustaţă şi o barbă tunsă îngrijit de-a lungul mandibulei. De păr nu se mai îngrijise de luni de zile. Cel mai adesea Dark prefera să şi-l prindă la spate şi să uite de el.

Venea aici, exact în acest loc de pe plajă, în fiecare dimineaţă. Clipi încet, după un ritm indus. Nu în ritm cu spargerea valurilor sau ca reacţie la stropii aduşi de vânt pe obraz, ci după bătăile inimii. Nu voia să se confunde cu peisajul magnific ce se desfăşura dinaintea lui: valurile izbucneau în tunet, aruncându-şi spuma pe malul pietruit, peste crabii care mişunau, săpau, se ascundeau. Voia doar să privească.

Mai luă o înghiţitură. Mereu începea cu bere – nu ceva mai tare. Atunci când ai ajuns pensionar la treizeci şi ceva de ani, simţi nevoia să-ţi faci dimineţile mai uşor de suportat. În plus, ideea nu era să te scufunzi direct în uitare. Ci să menţii acea

linie de plutire între realitate şi uitare. Trăia în ceaţa sărată dintre ocean şi mal.

Dar dintr-odată simţi că se apropie cineva din spate.

Nu se putea mândri cu simţuri paranormale. Doar că după ce venise pe ţărmul acesta o sută treizeci şi şase de zile consecutiv, Dark înregistrase un foarte clar catalog de imagini, sunete şi mirosuri. Dacă un singur detaliu lipsea din schemă, ieşea în evidenţă ca o pată roşie într-o fotografie alb-negru. Dintotdeauna fusese aşa, în stare să remarce orice detaliu, cât de mic, care se schimba într-o anumită situaţie dată. Asta-l făcea să fie cel mai bun. Sau cel puţin îl făcuse.

Dark auzi pantofi – pantofi de piele pe nisip.

Persoana mergea hotărât, dar nu se grăbea. Pe măsură ce urca pe creastă, respira puţin mai greoi. Un om mai în vârstă.

Dark se ridică în picioare şi, încet, se întoarse cu faţa către oaspetele său, luminat de soarele de dimineaţă.

Isuse Cristoase.

Riggins.

Dark trase o nouă duşcă de bere şi abia apucă să lase sticla în jos, că Riggins întinse mâna. Dark îi înmână sticla. Riggins se uită la etichetă, dădu din cap în semn de aprobare, după care o duse la gură şi înghiţi lung. Îi înapoie sticla.

Dark se uită la fostul lui superior, în aşteptare. În gând elimina motivele pentru care Riggins s-ar fi aflat acolo. Vizită de curtoazie? Nu. Riggins nu era tocmai avid după amabilităţi. Niciodată nu scăpase între ei vreo frântură de comunicare care să n-aibă de-a face cu ceva legat de Cazuri. Când Riggins zicea „La mulţi ani!”, îţi înmâna imediat şi un dosar înţesat de atrocităţi fotografiate, nicidecum o felicitare Hallmark.

Dar nici să încerce să-l convingă pe Dark să preia un caz nu putea fi motivul pentru care venise Riggins, pentru că ştia, *Riggins ştia* că asta era

imposibil. Atunci când plecase, Dark avusese grijă să le fie clar că nimic din ce ar fi putut Riggins să spună – nimic din ce ar fi putut să spună oricine de pe lume – nu avea cum să-l mai întoarcă. În plus, Dark încălcase suficient de multe legi încât să nu mai fie bine-venit înapoi în sânul forţelor aflate în slujba legii. Era un rebut.

Şi era şi pensionat. La 36 de ani.

Dark mai luă o gură de bere… Poate că dacă bea suficient, duhul se întorcea înapoi în lampa lui.

Dar nu.

Tot acolo era. Riggins rânji, după care privi în depărtare, peste valurile pline de spumă. Dark putea ghici ce-i în mintea lui: *Mda. Drăguţ. Niţel cam plictisitor. Dar drăguţ.*

— Bună berea, nu zic, începu Riggins. Dar am căutat de mi-au sărit capacele prin tot sudul Californiei să dau de adresa ta asta nouă – o treabă deloc uşoară. Unde am putea să mergem să bem o cană de cafea tare?

Capitolul 13

Debarcaderul din Santa Monica

Riggins ceru o cafea neagră. Dark se rezumă la apă plată, căreia chelneriţa decise să-i adauge o felioară de lămâie. Dark nu voia lămâia; voia doar ceva care să nu se lupte în stomacul lui cu berea de dimineaţă.

Se aşezaseră la o măsuţă de lângă fereastră dintr-un mic restaurant situat chiar la marginea debarcaderului din Santa Monica. Nu se vedea oceanul de la masa lor. Riggins alesese masa.

— Când ne-ai părăsit, începu Riggins, Sqweegel număra 29 de crime confirmate. Ştii cum a ajuns la 35. Cu ceea ce s-a mai putut întâmpla în ultimii ani… Riggins se opri şi privi atent către Dark, dar nu primi niciun răspuns. Probabil că a ajuns pe la 48-50 de victime până acum. Şi nimeni nu a reuşit să-l prindă pe nemernicul ăsta… nici măcar nu s-a apropiat de el. Dar ultima serie de crime ne-a îngrijorat pe toţi. O notă de interes a apărut şi de foarte sus.

Acesta ar fi trebuit să fie cârligul care să-l facă pe Dark să întrebe „De foarte sus?” Sau să ridice din sprânceană. Sau altceva. În schimb, el îşi împinse lămâia cu paiul pe fundul paharului. Nu se uită spre Riggins. N-avea de ce. Dark ştia ce expresie avea pe chip.

— Ba chiar au reorganizat sistemul de clasificare pentru el, continuă Riggins. Ştii că maximum era de 25? Ei bine, Sqweegel e de-acum vedeta de la etajul douăzeci şi şase.

Dark rămase tăcut. Continuă să examineze felioara de lămâie scufundată pe care o străpungea paiul din plastic.

— Mai e ceva, zise Riggins.

Dark îl auzi pe Riggins cum pune servieta pe masă. Sunetul încuietorilor – *clap, clap* – deschizându-se deodată. Şi deşi îşi păstra atenţia concentrată pe felioara de lămâie pe care încerca s-o înece, Dark nu reuşi să nu observe stickul de memorie argintiu pe care Riggins i-l împinse pe masă.

— Doar tu poţi să te uiţi. Pe mine nu m-au lăsat.

Dark se uită la el, dar nu-l atinse. Mai bău puţină apă.

— Ceea ce, continuă Riggins, e destul de neobişnuit, nu crezi?

Nimic dinspre Dark.

— Vrei să ştii de unde a apărut? Să-ţi dau un indiciu. Acum caută să se angajeze pe acelaşi post, şi dacă-l obţine, avem parte de el încă patru ani de-aici încolo.

În continuare nimic.

— Ştii ceva, zise Riggins exasperat, pentru mine asta e o chestiune de viaţă şi de moarte. E ultimul meu caz, oricum ar ieşi.

Era ceva diferit în vocea lui. Dark îşi ridică privirea.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te în spatele tău. Trei mese mai încolo, lângă parapet.

Dark nu se întoarse. Nu era nevoie. La câteva mese mai încolo stăteau doi bărbaţi în costum, plimbând nişte albuşuri şi pâine prăjită prin farfurie. Nu purtau costume negre – până la urmă nu erau în anii ’50, într-un film *noir* –, însă ţinuta business în stil Californian şi atitudinea de genul *Hei, ce mai faci, uite cum am ieşit noi la masă înainte de şedinţă* nu-l păcăliseră pe Dark. Văzuse curbele descrise de pachetele de muşchi ce le acopereau braţele ca nişte tunuri şi omoplaţii masivi. Erau un soi de agenţi.

*

Nellis ascultă vocea aspră din ureche:

— Ei? întrebă Wycoff. A intrat sau nu?

Ministrul verificase cum stau lucrurile aproape din oră în oră din momentul în care părăsiseră Air Force Two. După ce aterizase, Riggins constatase că niciuna dintre vechile adrese ale lui Dark nu mai era valabilă. Dăduse câteva telefoane, străbătuse tot L.A.-ul întreaga noapte. Când Wycoff întreba „Ce mama dracului face acum?”, venea şi răspunsul lui Nellis: „Conduce de colo-colo pe autostrada Coastei Pacificului, domnule ministru”.

Dar de dimineaţă, totuşi, Riggins reuşise să dea în sfârşit de adresa cea nouă a lui Dark şi să-l găsească pe plajă. Şi acum se aflau aici. După aproape optsprezece ore în misiune, Riggins părea să vrea un răspuns cât mai repede, cum o fi.

— Aşteptăm confirmarea, răspunse Nellis în micul transmiţător din ceasul de la mână.

*

— I-am văzut când am intrat, zise Dark. M-am gândit că te însoţesc.

— Mda, făcu Riggins, zâmbind doar pe jumătate. Mă însoţesc. Mă însoţesc până la capăt.

— Ce vrei să spui?

Riggins se aplecă puţin spre el.

— Am aproximativ treizeci de ore să-i dau de cap cazului ăstuia.

— Corect, îl tăie Dark. Aproape că mi-am terminat apa şi trebuie să merg să-mi plimb câinii. Spune repede.

— Asta şi fac, veni răspunsul. Şi îţi zic, *am treizeci de ore.*

Dark se uită la cei doi agenţi în reflexia unuia dintre geamurile restaurantului. Unul dintre ei se făcea că mănâncă, dar celălalt – căruia îi lipseau două degete de la mâna dreaptă – se uitase spre Riggins cu o secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

— Sau ce? întrebă Dark.

Riggins nu răspunse.

Dar Dark înţelese totul pe loc.

Dacă nu-l convingea să reia cazul lui Sqweegel, era mort.

Capitolul 14

Dark nu vedea sensul: Riggins venit aici, cu bătăuşii ăştia după el, numărătoarea inversă. Desigur, dacă dădeai greş la Cazuri Speciale, cariera ţi se termina doar în trei moduri posibile: retrogradare, demisie sau moarte.

Dar moartea era de obicei provocată de monstrul pe care-l urmăreai. Nu de colegii de breaslă.

Dark se lăsă pe spate, fixându-şi cu privirea fostul superior. Cum ar fi trebuit să-i răspundă? Nu putea să se întoarcă la Cazuri Speciale. Nici într-un milion de ani! Dar dacă ce spusese Riggins era adevărat – că *viaţa* lui nenorocită depindea de asta –, atunci cum dracului să poată refuza?

În fine, Dark vorbi:

— Riggins, uite ce e… Nu ştiu despre ce e vorba aici, dar chiar nu pot. Ştii bine că nu pot. Tu ştii mai bine decât oricine.

— Ştiu prin câte ai trecut. Crede-mă. Mă gândesc la familia ta în fiecare blestemată de zi.

— Şi cum poţi să crezi că o să mă răzgândesc? De ce ai mai venit până aici?

— Am venit aici pentru binele *tău*.

— Ia uite! Şi cum vine asta?

— Să zicem că tu refuzi, explică Riggins, şi pe mine mă linşează. Chiar crezi că or, să se dea bătuţi şi vor pleca în linişte? Zău! Se vor întoarce şi or să-ţi ceară direct. Ceva mai brusc. Poate că se vor lua chiar şi de soţia ta. De familia ei. De oricine e nevoie.

Dark îşi coborî privirea şi îşi încleştă pumnii. Era o nebunie. Cu o oră în urmă stătea pe plajă, bea o bere, se uita la valuri. Şi acum se simţea de

parcă cineva îi răsucise o curea de piele în jurul gâtului şi îl trăgea înspre ocean să-l înece.

— Nu-ţi cer să mă salvezi, continuă Riggins. Fie că mă promovează, mă dau afară, mă ucid sau îmi dau un şut, mi-e totuna. Oricum mi-a expirat termenul de vreo două decenii. Dar ascultă-mă o clipă. Dacă accepţi să mă ajuţi, am putea să facem asta după regulile noastre. Nici măcar n-ar trebui să fii implicat – poţi doar să ne sfătuieşti. Dar dacă tu zici nu şi pe mine mă scot din schemă, la tine n-au să renunţe. Asta pentru că toată lumea ştie că eşti singurul care are cât de cât o şansă să-l prindă pe dementul ăsta mizerabil.

— Dar n-am reuşit, ai uitat?

Riggins făcu o pauză.

— Doar pentru că ai încetat să mai încerci.

Dark se ridică de pe scaun şi se aplecă spre masă, sprijinindu-se în palme pentru a-l privi în faţă pe Riggins. Se gândi la anul pierdut. La oasele pe care le sfărâmase. La sângele pe care-l vărsase. Şi se forţă să-şi înăbuşe pornirea de-a se repezi la gâtul fostului său superior.

În loc de asta, spuse:

— Pe mine să nu mă acuze nimeni că nu am încercat!

După care ieşi ca o vijelie, cu mâinile îndesate în buzunare, croindu-şi drum pe debarcader către Ocean Avenue. Se uită la copiii care zburdau în jurul mamelor lor aşezate în faţa unor cafele cu gheaţă uriaşe, din care sorbeau ca şi cum ar fi fost unicul lucru care le împiedica să îşi piardă minţile. Soarele deja se înfierbântase şi împrăştia ceaţa.

Ajuns în capătul debarcaderului, Dark îşi trecu în buzunar degetul cel mare peste marginile fine ale stickului de memorie.

Era curios în cât timp va observa Riggins că-l luase.

Capitolul 15

Malibu, California

Sibby Dark stătea sub duş, lăsând apa să îi pulseze pe spatele gol, în timp ce se gândea la mesajul primit de dimineaţă.

Trecuse o vreme de la ultimul. Poate câteva săptămâni? Renunţase să mai ţină socoteala timpului, în speranţa că poate se terminase.

Dar în această dimineaţă, la numai câteva minute după ce Steve se ridicase din pat să plece pentru a-şi bea berea de dimineaţă pe plajă, celularul ei a tresărit pe acorduri de Depeche Mode – începutul de la *Personal Jesus.* Numai la auzul sunetului inima i-a luat-o la galop, chiar dacă nici nu se trezise în totalitate. A apucat telefonul de pe noptiera de la capul patului şi a citit textul de pe ecran:

ÎN CURÂND DOMNUL VA FI CU TINE

Tipic.

Din nu se ştie ce motiv, simpaticului său hărţuitor de pe mobil îi plăcea să-i trimită citate ciudate care păreau a fi extrase din Biblie. Tocmai de aceea setase ca semnal de mesaj piesa Depeche Mode – mai mult în glumă. Hărţuitorul era micul ei Isus personal, se gândise, care încerca să o sperie. Tatăl lui Sibby o învăţase cum să procedeze când avea de-a face cu o pacoste foarte enervantă: o ignori sau faci haz de ea. O pacoste adevărată caută reacţii sau validare; tăcerea sau ridiculizarea anulează ambele variante.

Şi totuşi, mesajele erau supărătoare.

Primul fusese… când? Acum opt luni? Iniţial, Sibby răspunsese la mesaj: „NUMĂR GREŞIT”.

Dar Isusul ei personal nu s-a lăsat, în unele zile trimiţând chiar şi vreo douăsprezece mesaje, în altele numai unul sau două:

M-AM ARĂTAT ŢIE CA UN ÎNGER
ÎMI SIMŢI VIAŢA, MAMĂ BINECUVÂNTATĂ?

A încercat şi să blocheze mesajele care veneau de la „apelant necunoscut”. Dar după câteva minute trimitea iarăşi mesaje, de pe un alt număr, aşa că în cele din urmă Sibby a renunţat şi a revenit la ignorarea lor, ştergându-le imediat după ce soseau.

Toate mesajele veneau numai când Steve nu era prin preajmă, ca şi cum Isusul ei personal ştia când e singură. Ceea ce, da, era ceva mai mult decât supărător.

Dar nu avea de gând să-l lase să se infiltreze în viaţa ei. Şi mai mult ca sigur nu avea de gând să-l mai amărască şi pe Steve cu porcăria asta. Soţul ei era fost poliţist; n-avea să se oprească până ce nu-i dădea de urmă ratatului ăluia ca să-i rupă fiecare deget de care se servise pentru a tasta mesaje. Şi ştia ce risca prin a-l trimite pe Steve într-o asemenea misiune: era posibil să nu se mai întoarcă vreodată.

Abia începuse să se vindece. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Sibby era ca soţul ei să se întoarcă în acel cocon al morţii, mai ales după cât se străduise să-l smulgă de acolo.

Sibby opri apa exact când se auzi scrâşnetul de pneuri al Yukonului pe care îl conducea Steve – parca. Auzi câinii lătrând. În sfârşit, Steve era acasă! Se întrebă unde o fi stat atâta vreme. De obicei nu petrecea aşa mult timp pe plajă.

Capitolul 16

Dark urcă spre uşa din faţă a casei lui de lângă ocean, cu cheile în mână. Aşteptă. Trase aer în piept, încet, ca pentru purificare. Prin nări, afară pe gură.

Apoi răsuci cheia-n broască, ceea ce declanşă explozia.

Explozia lui Max şi Henry.

Erau doi dulăi care ţâşniră din casă instantaneu şi începură să sară pe stăpânul lor, dând din coadă energic. Max se încolăci în jurul piciorului lui Dark – versiunea lui de îmbrăţişare.

— Hei, făcu el blând. Gata, gata, băieţi.

Auzi chiuveta de la etaj. Trebuia să fie Sibby, probabil că se pregătea să se îmbrace.

— OK, zise Dark şi încercă apoi să facă un pas înainte.

Dar câinii nu-l lăsau. Nu înainte de a se lăsa pe podea şi a se tăvăli puţin cu ei. Acelaşi ritual dimineaţă de dimineaţă, doar că astăzi venise puţin mai târziu, iar Max şi Henry păreau să ştie asta. Aşa că îl asaltau pe Dark cu şi mai multă ţopăială şi linguşeală.

Fie şi numai faptul că se afla acasă îl făcea să-şi dădea seama cât de mult progresase în ultimii ani. După masacru petrecuse luni de zile într-o cameră gri de spital – o perioadă în cămaşă de forţă şi cu sedative. Cea mai mare parte din acele luni era o nebuloasă. Apoi a venit vremea să plece din spital. Prietenii i-au făcut oferte generoase, însă Dark nu a îndrăznit să accepte vreuna dintre ele. Durerea şi chinul prin care trecuse îl distruseseră fizic asemenea unei doze letale de radiaţii şi nu ar fi putut să-şi expună vreo cunoştinţă la aşa ceva. De ce ar fi *vrut* ei să se expună?

Aşa că a închiriat un bungalow părăginit în Venice, aici, în California, pe care l-a mobilat după un singur drum la un magazin second-hand: o saltea, o masă, un scaun, o cratiţă, o lingură, prosoape. Singurele rămăşiţe ale fostei sale vieţi se găseau într-o geantă cu haine pe care cineva i le adunase din fostul apartament; nu şi le putea pune pe el. Comanda mâncare şi băutură săptămânal, în ceea ce priveşte mâncarea, numai alimentele strict necesare care să-l ţină-n viaţă; în ceea ce priveşte băutura, o colecţie de sticle care se schimbau tot timpul; Dark căuta încontinuu ceva care să-l ajute să se cufunde-n uitare. Metabolismul său părea să se adapteze repede totuşi, astfel că după câteva zile sub efectul whiskey-ului, să spunem, vraja dispărea şi era nevoit să treacă la vodcă triplu distilată şi de aici tot mai departe. A încercat să se plimbe. Cea mai mare parte a timpului se holba la tot felul de chestii – la tavan. La stradă. La peticul de grădină, invadat de buruieni, din spatele casei.

Singurul ţel din acele prime zile fusese să-i dea de urmă monstrului care-i masacrase familia. Tot ce însemna viaţa lui era doar un sistem de susţinere pentru răzbunare. Orele de veghe erau dedicate studiului dosarelor pe care le copiase ilegal de la Cazuri Speciale, în căutarea de detalii pe care le-ar fi putut omite ori acel fir magic care lega un cadavru de altul şi de altul, până la familia lui adoptivă. Un fir ce trebuia descoperit şi folosit pentru a-l termina pe nemernicul ăla, sugrumându-l până ce i-or sări ochii din orbite.

Visa la momentul în care avea să-l prindă pe Sqweegel şi să-l ucidă încet, tacticos. Avea să-i rupă oscioarele până ce le va vedea ieşindu-i prin piele. Avea să-i smulgă venele de la braţe şi de la picioare, cauterizând în urmă.

Nu o să se grăbească. O săptămână de durere pentru fiecare membru al familiei pe care l-a pierdut…

Nu, o săptămână era prea puţin. Voia ca răzbunarea lui să se întindă pe ani…

Dar după un an de căutări fără rezultat, Dark înţelesese că nu pierduse din vedere niciun detaliu; nu exista un fir magic. Puteai să zgârii cu unghiile pereţii celulei din închisoare ani la rând în căutarea unui buton secret care să deschidă uşa, dar asta nu însemna că-l vei şi găsi.

În loc să-i exorcizeze demonii, acel an nu a făcut decât să-i hrănească. Atunci când s-a sfârşit, când a epuizat toate căutările de indicii, a înţeles că asta a fost tot şi a plecat să-şi caute un loc unde să-şi aştepte sfârşitul vieţii. Cu voia Domnului, se rugase atunci, nu avea de aşteptat prea mult.

În ciuda a ceea ce credea Riggins, el chiar încercase, încercase al dracului de serios. Dar în cele din urmă eşuase.

Dark revenise la elementele de bază ale vieţii. Băutură. Somn. Mâncare, numai dacă era absolut necesar.

După o vreme, nici nu mai era sigur dacă viaţa asta merita trăită.

Asta fusese înainte ca şansa să i-o scoată în cale pe Sibby.

Şi acum uite unde ajunsese.

O casă de un milion de dolari, cu vedere la plajă. Camere spaţioase, cu mobilă de designer solidă, din lemn, creată de Thos Mosier. Bucătărie făcută la comandă, designer Nicole Sassaman. De fiecare dată când folosea una dintre lingurile semnate Doriana O. Mandrelli & Massimiliano Fuksas, nu putea să se abţină să nu-şi amintească de singura ustensilă, uşor îndoită, cu care obişnuise să mănânce înainte.

Înainte de Sibby.

Mireasa lui şi dragostea vieţii sale.

Capitolul 17

Casa cu patru camere pe care o împărţeau Dark şi Sibby nu era mobilată pentru a impresiona vizitatorii; era un cocon ţesut cu dragoste. Un refugiu din calea tuturor lucrurilor, şi fiecare piesă fusese aleasă pentru a încânta ochiul şi atingerea. Deşi Dark nu-şi manifestase mai deloc preferinţele, Sibby ştiuse cumva care sunt exact acele culori şi texturi care-l alină. Parcă i-ar fi anticipat gândurile. Dark se minuna de asta de fiecare dată când se întorcea acasă după reculegerea din zori.

Sibby, înfăşurată într-un prosop, intră în cameră şi îi zâmbi.

— Ai stat pe-afară mai mult decât de obicei.

De fiecare dată, prezenţa ei îi tăia răsuflarea. Sibby Dark era o frumuseţe cu pielea de culoarea zahărului caramel, părul negru şi ochii cu o lumină atât de intensă, încât era imposibil să îţi iei privirea de la ei. Trupul ei era o infinită fascinaţie pentru Dark, dar şi mai mult îi plăcea sufletul ei. Nu se mai temea că o s-o întineze cu nefericirea lui. Abandonase temerea asta de mult – ea părea imună la aşa ceva. Şi părea să aibă un efect taumaturgic chiar şi asupra lui.

Dark se strădui să rămână cu privirea aţintită la ea, deşi cei doi câini îl tot împungeau cu botul în faţă. Adora să-i soarbă din ochi trupul.

— Ştiu, veni răspunsul lui. Cred c-am pierdut noţiunea timpului.

— Ai pierdut show-ul.

„Show-ul” era o parte componentă a ritualului lor matinal: Dark se întorcea de la plajă, se tăvălea puţin cu câinii pe podea, după care urca exact la timp să o vadă pe Sibby cum se dezbracă,

pregătindu-se pentru duş. Începuse ca o glumă la scurt timp după ce se mutaseră împreună: Sibby îşi răsucise puţin elasticul de la chiloţi, jucăuş, seducător, ca apoi să şi-i coboare pe picioarele lungi. Dark zâmbise şi făcuse o glumă că se duce să caute un dolar. Show-ul de striptease a evoluat de-a lungul unui an şi jumătate până în faza în care Sibby nici nu mai apuca să ajungă la duş, iar Dark închidea uşa de la dormitor, lăsându-i pe Max şi Henry cu lăbuţele sprijinite de cealaltă parte, implorând să fie lăsaţi înăuntru.

Dark reuşi în cele din urmă să se elibereze de sub greutatea şi vânzoleala canină şi să se ridice în picioare. Îşi puse mâinile pe umerii lui Sibby şi se lăsă invadat de parfumul părului ei proaspăt spălat. Era unul dintre cele mai îmbătătoare mirosuri din lume.

— Hei, iubitule, spuse Sibby şi apoi zâmbi.

Se aplecă uşor pentru a o săruta, atent să nu o apese pe pântec.

Pântecul ei însărcinat în luna a opta.

O, da, uite unde ajunsese acum.

Capitolul 18

Marţi / 10.00 p.m.

Era târziu. Sibby aproape că adormise. La fel şi câinii. Dark se îndreptă către balcon, care era la doi metri de pat, şi trase cu grijă uşa glisantă din sticlă. Era întuneric şi auzea Pacificul cum plescăie la mal.

— Unde te duci? întrebă Sibby.

— Să iau puţin aer, zise Dark.

— Vino înapoi în pat. Vreau să adorm în timp ce mă ţii în braţe.

— Vin repede.

Ziua fusese perfectă. O partidă grozavă de sex matinal, urmată de un prânz uşor şi puţină lectură pe balcon. Vin (pentru el) pe la amiază şi nişte muzică în living – Sibby avea o colecţie de albume valoroase, cu jazz nemuritor, majoritatea de la tatăl ei. Charlie Parker, Dexter Gordon. Nu după mult timp soarele apusese şi Dark începuse să-i maseze tâmplele, mâinile şi picioarele lui Sibby. Până acum sarcina nu ridicase probleme şi Sibby se menţinuse bine în formă, dar a purta un copil în pântec e o treabă istovitoare chiar şi pentru cele mai sănătoase trupuri.

Apoi Sibby adormise pe canapea şi Dark o dusese încetişor în pat. Termina ziua cum o începuse: singur.

Era partea cea mai grea.

Dimineaţa reprezenta o autoprovocare, o rugăciune; o îmbărbătare. Putea să îndure să fie singur dimineaţa pentru că ştia că Sibby îl aştepta când avea să se întoarcă.

Dar nopţile şi orele nenumărate până la ivirea zorilor…

Încă mai erau pline de jarul nestins al frământărilor. Şi de-acum era şi mai greu, Sibby intrând în luna a opta. Era extenuată. Avea nevoie de odihnă cât mai multă. Nu avea cum să fie atât de egoist şi să o roage să stea cu el de veghe întreaga noapte să-i ţină de urât.

Aşa că încerca să-şi distragă atenţia cât putea. Uneori printr-un meci de baschet. Când şi când câte un film alb-negru. De cele mai multe ori, cu alcool.

Şi totuşi, astă-seară era diferit.

Astă-seară avea altceva.

Nivelul 26?

Dark îşi sprijini laptopul pe genunchi şi îi dădu drumul. Stickul de memorie era în buzunarul jachetei, în stânga. Acolo stătuse toată ziua, neatins. Făcuse tot posibilul să şi-l scoată din minte, se afundase în viaţa lui alături de Sibby, lăsându-se pierdut în atingerile ei, parfumul ei, sunetul vocii ei. Chiar şi când săvârşea un gest simplu, cum ar fi să-şi treacă vârful degetului peste obrazul lui, de la frunte până la bărbie, totul în jur dispărea ca prin farmec.

Chiar şi aşa, nu se putuse abţine. Vizita-surpriză a lui Riggins îi bântuise gândurile toată ziua. De aceea nu reuşise să arunce jacheta în coşul cu haine murdare şi să pretindă apoi că a uitat că stickul se afla acolo.

Dark privea ecranul, răsucindu-şi fără să-şi dea seama verigheta de aur de pe deget.

Cum ar putea să *nu* se uite?

Pentru a vedea filmul de pe stick, trebuie să vă

autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi

codul: censored.

Capitolul 19

Motel 6, Redondo Beach, California
Miercuri-dimineaţă / 1.00 a.m.

Celularul începu să sune şi să vibreze pe măsuţa de sticlă.

Riggins îl pusese acolo intenţionat, ca să-l audă, indiferent de oră, chiar de-ar fi fost şi pentru un minut în baia minusculă a motelului. Ceea ce se şi întâmplase, de fapt, când începuse telefonul să sune. Normal.

Îşi scutură penisul, şi-l vârî la loc, trase fermoarul şi se năpusti în cameră să ajungă la telefon. Aproape că răsturnă sticla cu scotch de pe masă. Ecranul pâlpâia: „DARK”.

Riggins bâjbâi după telefon şi îl duse la ureche.

— Alo.

Nu se auzea nimic, dar Riggins ştia că Dark e de partea cealaltă a receptorului. O lua încet, se aduna, îşi făcea curaj – cum dracu s-o fi spunând. Dark nu avea niciodată viteză. Câţiva agenţi de la Cazuri chiar glumeau că se mişca *atât* de lent, încât aproape reuşea să se întoarcă în timp câteva zile.

Dar nu puteai să zici nimic de rezultate. Poate că era Dark o ţestoasă, dar trebuia să-i vezi colecţia de trofee de pe peretele din sufragerie. Când îşi punea mintea cu un caz, nimic în jur nu mai părea să existe. Tot ce nu avea de-a face cu cazul dispărea şi omul punea cap la cap detaliile crimei, care invariabil duceau direct la făptaş. Puterea lui de concentrare era supraomenească.

Iar faptul că Dark luase stickul de memorie de dimineaţă (deşi lui Riggins îi trebuiseră vreo douăzeci de minute să-şi dea seama) conta mai

mult decât orice pe lume. Putea să stea în camera asta şi să coordoneze în continuare cazul fără să se uite la ceas din juma-n juma de minut. De dimineaţă mai avea aproximativ treizeci de ore de trăit; acum mai rămăseseră unsprezece. Dar din moment ce Dark încă mai analiza oferta, mai erau şanse să se vadă scăpat de asta.

Aşa că Riggins aşteptă. Aşteptase deja şaisprezece ore. Ce mai contau câteva secunde?

În cele din urmă, Dark vorbi:

— Nu pot, Riggins. Deja am făcut tot ce-am putut ca să găsesc bestia asta. Şi am eşuat. Nu văd de ce de data asta ar fi altfel.

— Dark…

— Nu, îmi pare rău. Acum… lucrurile stau altfel.

— Nu, înţeleg. Mai mult decât bănuieşti.

— N-aveţi nevoie de mine. Sunt mulţi băieţi buni la Cazuri. Mai tineri şi mai isteţi. Unul dintre ei o să-l prindă.

— Aşa e.

După asta nu mai rămăseseră prea multe de spus.

*

Riggins dădu din cap în semn de aprobare, apoi apăsă tasta roşie. Se uită în jos, către paharul gol, cu numai două pojghiţe de gheaţă aproape complet topite pe fund.

Culmea era că nu se simţea speriat. Nu aşa cum crezuse că va fi. De fapt, spre surprinderea sa, Riggins descoperi că era chiar uşurat. I se dăduse să aleagă: *Faci ceva oribil sau te omorâm.* Ei bine, încercase să facă ceva oribil – să-l târască pe singurul om care îi fusese ca un fiu înapoi într-un caz care aproape că-l omorâse. Dar Dark tocmai scosese din joc această variantă. De-acum nu mai ţinea de Riggins, aşa că gata cu conflictele morale chinuitoare. Era doar o chestiune simplă de a sta la poarta de primire a unei condamnări la moarte.

Probabil că Nellis şi McGuire erau afară, fumând, poate comparându-şi tăieturile cicatrizate ca să treacă timpul. Riggins bănuia că i se urmăriseră convorbirile şi că cineva de la biroul lui Wycoff ştia ceea ce tocmai se petrecuse. Oare cât le lua să-i sune pe cei doi indivizi în grija cărora era şi să le dea ordinul? Mai puţin de un minut, poate?

Trase deoparte jaluzelele ieftine şi prăfuite şi aruncă un ochi afară. Nici ţipenie, doar nişte maşini într-o parcare relativ goală şi lămpile cu vapori de sodiu ce ardeau găuri pe cerul întunecat californian. Nellis nicăieri. McGuire nicăieri. Şi nicio urmă a dubiţei lor negre.

Se auzi un ciocănit în uşă.

Riggins se gândi în treacăt la pistolul lui, care atârna lângă haină în dulap. Dar nu prea avea să-l ajute. Nellis şi McGuire erau, în fond, ca el, îşi făceau datoria, fără subiectivism. Dacă ar putea să tragă în cineva, acela ar fi fost Wycoff. Direct între sprâncenele alea stufoase ale lui.

Aşa că Riggins lăsă subiectivismul deoparte. Îşi păstră profesionalismul.

Îşi privi ceasul electronic:

11.05.43…

11.05.42…

11.05.41…

11.05.40…

Ca granulele de nisip care alunecă prin gâtul îngust de sticlă al unei clepsidre.

Riggins păşi spre uşa subţire de motel şi o deschise – mai mult o formalitate, chiar aşa. Ar fi putut s-o spargă dintr-un şut. Şi un puşti de zece ani ar fi putut.

Nellis îl privea fix. McGuire nu se vedea – probabil îl susţinea din flanc.

Nu. N-o să-ncerce cine ştie ce. Riggins avea să fie profesionist până la capăt. Mai avea aproximativ unsprezece ore de trăit şi singurul

lucru normal la care se putu gândi era să şi le petreacă după bunul plac.

— Hai înăuntru, băieţi, zise Riggins. Hai să vorbim.

Capitolul 20

Undeva în America

Pe zidul pivniţei se scurgeau umbre. Se ramificau, se contorsionau, ca şi cum un ghem de şerpi s-ar fi hotărât să formeze împreună silueta aproximativă a unei fiinţe umane. Dimensiunile umbrelor se dublară şi apoi se triplară. Şerpii se mişcau tot mai aproape…

Apoi, brusc, îşi opriră mişcarea complet. Sqweegel îşi privi gânditor silueta încremenită pe perete.

Se gândea la urmărirea mişcărilor pe care le fac oamenii. Să le fixezi în timp. Cum să aplici asupra cuiva un anumit timp şi spaţiu?

Meditând la asta, Sqweegel începu să se mişte iarăşi, bucurându-se de formele târâtoare pe care trupul său le proiecta pe perete. Apoi se întoarse şi rămase lipit cu spatele de zidul din piatră. Îşi imagină un ceas gigantic în spatele lui şi îşi ridică cotul la cifra zece, mâna la trei. Luna atârna sus pe cerul nopţii, iar lumina ei făcea costumul lui Sqweegel să lucească diafan, aproape angelic. Inima-i bătea secundele.

Tic…

Tac…

Tic…

Tac…

Cu fiecare bătaie, şi mai mult sânge îi curgea prin vene, iar penisul i se întărea. Fiecare nouă pompare i-l trezea la viaţă. I se ridică pe trup ca o a treia limbă a ceasului, înălţându-se de pe cadranul uman, alb şi subţire.

Tic…

Tac…

Tic…

Tac…

Şi atunci veni răspunsul.

Sqweegel traversă pivniţa către cufărul imens din lemn, suficient de mare cât să încapă un om în el.

Formă cifrul încuietorii şi astfel o deschise. Înăuntru se aflau diverse fleacuri pe care le adunase timp de mai bine de treizeci de ani.

După ce dădu deoparte capacul, începu să scotocească prin măruntaiele cufărului cu mâinile-i acoperite de latex. Acesta era singurul minuscul răsfăţ pe care şi-l îngăduise să-l păstreze, cu excepţia filmelor, desigur. Erau de fapt suveniruri din fantasticele-i sfinte cuceriri, unele piese încă purtând stropi de sânge, spermă, lacrimi, praf, piele moartă, fiere, excremente, urină sau salivă. Ori combinaţii ale celor de mai sus. Singur, acest cufăr n-avea cum să-l incrimineze, dacă ar fi fost descoperit. Cutia asta nu adăpostea nicio fărâmă din el, nicio urmă. Dar probabil că ar fi fost mai sigur să fi distrus acele lucruri sau să le fi lăsat în diversele locuri ale crimelor.

Însă nu se putuse abţine.

Uită-te numai la chestiile astea!

Sqweegel vârî mâna înăuntru şi scoase un obiect din oţel inoxidabil care arăta precum o harpă în miniatură – un dilatator anal. Era relativ nou şi încă destul de cleios de la un lubrifiant improvizat. Zâmbi pe sub mască şi apoi îl puse la loc.

Mai era şi un inel pentru penis, cu un mic declanşator prin care se activa un set de lame pe arc, ca nişte dorsale de rechini. Nu mai folosise un asemenea obiect de secole.

Cătuşe negre din titaniu, care, odată închise, nu mai puteau fi desfăcute. Trebuise să le recupereze din dulapul cu probe de la poliţie după ce criminaliştii fuseseră nevoiţi să le extragă de pe un cadavru carbonizat. (Pur şi simplu *trebuia* să şi le recupereze.)

O pensă Burdizzo: un soi de menghină cu vârfuri ascuţite, de vreo 50 de centimetri, folosită în mod normal pentru castrarea taurilor, ulterior preluată de comunitatea de transsexuali ca unealtă pentru castrarea proprie.

O grămadă de chestii. O grămadă de comori, trofee şi ustensile asupra cărora biografii lui aveau să se aplece şi să mediteze mai târziu.

În fine, Sqweegel găsi suvenirul pe care-l căuta: un ceas de mână oprit. Nu mai arătase ora de cincisprezece ani.

Nici măcar nu era un ceas din cale-afară de scump; un Timex din 1967, Silver Viscount. Brăţară argintie, geam zgâriat, liniuţe argintii care marcau orele dintre douăsprezece, trei, şase şi nouă. Nu trebuia să-l întorci. Nu mergea nici când Sqweegel îl luase din sertarul de la biroul uneia dintre victime.

Ceva la el însă îl făcuse să şi-l dorească. Era tipul de ceas pe care un tată i-l dă fiului său – ceea ce pesemne se întâmplase şi în cazul de faţă, dacă era să ne luăm după tânărul de la care îl avea. Probabil că ceasul funcţiona când îl primise puştiul, dar îl lăsase să-nţepenească în sertar, fără a-i acorda puţina atenţie necesară pentru a-l îndupleca să-şi revină la viaţă.

Sqweegel îl duse la masa lui de lucru, luă o cutie mică de plastic cu instrumente şi se puse pe treabă. Sub cadran văzu că rotorul, balansierul, arcul spiral şi rotiţele fuseseră lăsate să rugineasca.

Dezasamblă ceasul în mai multe bucăţele, apoi demară îndelungatul proces de a le curăţa cu un beţişor cu vată înmuiat în alcool, activitate urmată de încă o rundă de curăţare, de data asta cu lubrifiant comercial. În final, aşeză piesele într-un dispozitiv de curăţat cu ultrasunete şi apoi le lăsă să se usuce.

Brăţara necesita o atenţie specială. Era din acelea care se lărgeau, numai bună să ciupească firicele de păr de pe încheietură şi celule de piele

moartă. Fiecare zală trebuia să fie curăţată individual şi, de asemenea, uscată şi tratată la ultrasunete.

După câtva timp, Sqweegel asamblă la loc Timexul. Nu era cazul să descarce de pe internet un manual mai vechi cu instrucţiunile; era un ceas relativ simplu, rezistent, ceea ce le făcuse deosebit de populare pe la mijlocul secolului trecut. Lucra din memorie. Nu trecu mult şi ajunse să nici nu se mai uite la ce făcea.

În timp ce lucra la ceas, Sqweegel se gândi la tată şi la fiu, întrebându-se de ce oare neglijase fiul darul tatălui său. Poate că trecuse printr-un război sau un lagăr de concentrare. Poate că trecuse prin multe.

Şi fiul pur şi simplu îl aruncase într-un sertar.

Cum apăruse în calea lui Sqweegel era o cu totul altă poveste, dar acum îşi puse în minte să caute filmul ca să-şi poată reaminti experienţa.

Sqweegel se uită în jos şi văzu ceasul reparat; ticăia iarăşi, rotorul se învârtea ca uns.

Şi-l trase pe mână, peste mânuşile albe de latex.

Capitolul 21

Malibu, California

Dark apăsă tasta roşie a telefonului, apoi păşi în picioarele goale prin dormitor, în jos pe scări şi apoi printr-o serie de uşi glisante, către curtea lor împrejmuită cu un gard înalt. Şi aici se simţea mâna lui Sibby, de la luminiţele care atârnau la suporturile rotunde de lumânări, din sticlă, şi mobila din curtea interioară; toate erau mângâietoare şi liniştitoare. Era un loc menit să ţină grijile deoparte.

Se aşeză pe canapeaua de exterior şi lăsă briza tăioasă să-i umple plămânii, apoi se uită pierdut la micile împunsături de lumină care umpleau cerul nopţii. Păreau a fi sute de ochi aprinşi, care-l urmăreau de sus.

Îşi spuse că făcuse ceea ce trebuia. Desigur, monstrul avea să găsească pe altcineva. Poate săptămâna viitoare, poate chiar mâine. Poate că deja ţintise pe cineva din seara asta şi acum Sqweegel stătea ghemuit printr-un cotlon întunecat, aşteptând răbdător scurgerea secundelor până în momentul când o să atace.

Şi poate că Dark ar fi putut să facă ceva în privinţa asta…

Nu. N-o face. Nici măcar să nu te gândeşti s-o faci. Nu mai e treaba ta.

Nu te mai gândi la fata roşcată în cămaşa aia de noapte albastră, din bumbac, cu dâre de sânge peste abdomenul alb şi pe picioare.

Nu te gândi la făptura care plângea în colţul ăla…

Chiar trebuia să se simtă vinovat la nesfârşit? Era prea mult pentru un singur om, nu?

Dark încercase să-l prindă pe Sqweegel. Sqweegel îi răspunsese cu aceeaşi monedă… şi câştigase. Făcuse pasul pe care puţini l-ar face. Îşi ascunsese urmele. Se asigurase că nu există niciun fir magic. Poate că-şi merita libertatea.

Dark încercase să-l oprească, încălcase aproape toate legile astea blestemate ca să-l oprească, şi totuşi dăduse greş. De ce nu puteau lucrurile să rămână aşa?

Bun, s-au apucat să-l promoveze pe Sqweegel la un nivel nou. Probabil asta şi voise de la bun început.

Nu existau măsurători pentru ceea ce îndurase Dark în ultimii doi ani.

Dark îşi azvârli telefonul atât de tare de pavajul din curte, încât obiectul se spulberă în zeci de bucăţele.

Din casă, Max şi Henry începură să latre. Zgomotul îi speriase. Şi se mai auzi ceva în spatele lui Dark: o uşă glisantă de sticlă deschizându-se la balcon.

Sibby îl privea de acolo:

— Iubitule? Eşti bine? Ce s-a auzit?

Fir-ar al dracului. Ce prost fusese. Ce prost fusese să se lase atins iarăşi.

*

În mai puţin de un minut Sibby ajunse jos, în curticică, lângă Steve, aşezată în faţa lui pe micul cămin alb din cărămidă. Nu-l mai văzuse aşa decât la începutul relaţiei lor, în perioada în care demonii încă nu începuseră să-i dea pace şi el părea complet înfrânt.

Pe-atunci Sibby învăţase să se apropie cu maximă prudenţă şi la fel procedă şi acum. Nu-i faci vânt unui om aflat pe marginea prăpastiei. Mai întâi trebuia să-l facă să-şi vină-n fire înainte de a putea înţelege.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Păi, nu-i nimic, zise Dark. Numai că m-am înfuriat. Semnalul pe plajă e de doi bani.

— Pe cine ai vrut să suni?
— Nu era nimeni important,
— OK. E târziu. Nu vii mai bine în pat?
— În curând. Promit.

Sibby îşi aminti de prima parte a relaţiei lor şi cum învăţase destul de repede că era o singură cale prin care îi putea alunga neliniştea, chiar şi numai pentru scurt timp. Singura cale prin care-i putea alunga demonii şi-l trezea la viaţă.

Îşi mişcă picioarele încet şi văzu că Dark o priveşte cu atenţie. Cămaşa ei de noapte mătăsoasă se mula peste abdomenul umflat, dar Steve nu reuşea să-şi ia ochii de pe fiecare centimetru al trupului ei. Mutarea îi aparţinea în totalitate ei. El o aştepta.

Sibby ştia că e înnebunit după asta, după starea pe care i-o dădea. Asta avea nevoie Steve acum, să-şi înlăture gândurile dureroase.

Chiar dacă era numai temporar.

Pentru a asista la o scenă plină de tensiune sexuală,
trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să
introduceţi codul: sibby.

Capitolul 22

Totul la Sibby, atingerea, gustul ei, mirosul, imaginea trupului ei, era mai puternic decât orice narcotic pe care Dark îl întâlnise vreodată. Ştia perfect cum să-l aducă înapoi pe pământ. Şi cumva, simţea de ce avea el nevoie cu disperare.

Ritmul respiraţiei lor nu încetinise încă. Nu era nimic de spus. Nu era nevoie să se vorbească deloc.

În cele din urmă, Sibby îi şopti la ureche:

— Vino în pat.

În ciuda tuturor lucrurilor, Dark nu era obosit. Era neliniştit. Încă se mai gândea la conversaţia de mai devreme. Încă se mai gândea la Sqweegel. Nu reuşea să-şi scoată imaginile acelea din creier. Stropii de sânge pe picioarele acelea diafane. Ţesătura despicată a cămăşii de noapte. Plânsetul din colţul camerei…

Sibby îl atinse pe obraz.

— Hei, spuse ea. Spune-mi.

Asta era problema cu drogurile, nu? Erau menite să acţioneze pe moment. Şi în acel moment anume, făceau durerea să dispară. Dar numai pentru un moment. Şi apoi acel calm abia obţinut avea să fie înlocuit iarăşi cu o durere, un regret al acelui moment, nevoia disperată de te târî înapoi. Să îţi faci mintea ţăndări ca să rămâi acolo veşnic… sau măcar pentru câteva clipe mai mult.

Dark o sărută. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Apoi intrară în casă, se duseră în dormitor şi se întinseră pe pat peste aşternuturi, lăsând briza răcoroasă să le treacă peste trupuri şi să le zvânte sudoarea. Mâinile li se atinseră, mai întâi cu dosul palmei.

Apoi Sibby îşi puse palma peste a lui Dark şi strânse uşor. Se simţeau mirosul de sare din aer şi izul rămas de la lumânările pe care Sibby le arsese mai devreme.

Deodată se auzi telefonul fix.

Era ciudat să sune la ora aceea – de fapt, era ciudat să-l auzi la oricare altă oră. Majoritatea telefoanelor le primeau pe mobil. Sibby intenţionase să renunţe la telefonul fix, însă Dark insistase să îl păstreze. Celularele mai rămân fără baterie. Releele puteau să cadă uşor, chiar şi de la cea mai mică trepidaţie.

Telefonul sună iarăşi.

— Răspund eu, spuse Sibby blând.

— Nu, nu. Răspund eu.

Dark oftă, întinzându-se peste soţia sa însărcinată, şi ridică receptorul din furcă.

— Numai zece minute, spuse Riggins. Zece minute şi scapi de mine pentru totdeauna.

— La dracu', Riggins.

— Nu ţi-aş cere asta dacă n-ar fi important. Ai luat stickul de memorie. Sunt sigur că l-ai văzut deja.

Dark simţi strângerea lui Sibby puţin mai tare. O adiere plăcută de vânt îi mângâie pe amândoi. Ce frumos ar fi fost să rămână aici, în pat, şi să nu se mai mişte săptămâni întregi. Să nu se mai mişte până la naşterea copilului. Apoi ar putea să aducă şi bebeluşul aici, în pat, şi să rămână întins în continuare. Poate până cel mic va trebui să plece la facultate.

Ar fi fost frumos, dar Dark ştia că e imposibil.

Întrebă:

— Unde?

— La fel ca mai devreme.

— Restaurantul ăla sigur e închis la ora asta.

— Păi, o să stăm afară să ne bucurăm de o noapte californiană.

— E-aproape dimineaţă.

— Mă rog.

Dark îşi întoarse privirea spre Sibby. Ar fi vrut să-i ceară să pună receptorul în furcă şi să smulgă firul cu totul din perete. Nici nu-i mai păsa de trepidaţii, pentru că nu mai avea pe cine să sune acum. Erau aici, împreună, şi asta era tot ce conta.

În loc de asta se auzi spunându-i lui Riggins:

— Bine. Voi fi acolo.

Capitolul 23

Iată că venise.

Momentul de care îi fusese groază încă de când îl cunoscuse pe Steve. Ce chestie, când te gândeşti că mai şi făcuse glume pe tema asta pe la începutul relaţiei lor. *Numele tău de familie e Dark*[5]*?* îl întrebase. *Deci eşti din categoria aia, a tipilor încrezători şi optimişti, cărora le merge bine în viaţă!*

Steve *Dark*. Ea nu ştia nimic.

Se întâlniseră din pură întâmplare la raionul de băuturi din supermarketul Vons, în Santa Monica. Bărbatul care avea să-i devină soţ avea un cărucior plin cu băutură: cel mai mult whiskey şi scotch, alături de nişte sticle de vin alb şi roşu. Ea crezuse că individul sărbătoreşte ceva. Mai târziu avea să afle că era doar porţia lui săptămânală.

Şi faptul că-l prinsese în public fusese o coincidenţă, în ultimele luni nu făcuse decât să comande totul în căsuţa lui prăpădită din Venice. În noaptea aceea însă îi venise aşa, o toană să meargă la cumpărături chiar el. De mult nu mai făcuse asta, după cum observase şi Sibby, pentru că în maşină chiar se depusese un strat de praf.

Steve era ca o epavă, dar Sibby interpretase aspectul lui mai degrabă a ceva de genul *Am chefuit toată noaptea* decât *De luni de zile alunec pe o spirală mortală a depresiei.* Pentru că, în ciuda părului ciufulit, ca şi cum chiar atunci s-ar fi ridicat din pat, a tenului palid, a ţinutei neîngrijite… Steve era un tip îngrozitor de arătos. Suficient s-o facă să nu-şi găsească imediat cuvintele şi să trântească o aiureală, ceva ce nu i se mai întâmplase din vremea facultăţii. Intrase în

vorbă cu el pentru că ştia că altfel avea să-i pară foarte rău după aceea.

— Ei, când să vin? îl întrebase.

El se întorsese şi clipise, parcă fără să creadă că i se adresase lui cu adevărat. Fără să fie sigur că nu e de fapt o fantomă. Mai târziu avea să afle că de săptămâni întregi nimeni nu-i mai adresase lui Steve niciun cuvânt.

— Iartă-mă, zisese el. Ce ai spus?

— La petrecerea ta, răspunsese Sibby, arătând spre cărucior. Când începe? Văd că ai acolo şi o sticlă de Cakebread, şi întâmplarea face să fie vinul meu preferat la capitolul Chardonnay.

Momentul ulterior, îşi aminti Sibby, fusese cel mai lung din întreaga ei viaţă. Steve stătea acolo, pur şi simplu, holbându-se la ea, ca şi cum s-ar fi chinuit să găsească vorbele potrivite. Încercase să schiţeze un zâmbet, dar ieşise prost. Ba chiar puţin înfricoşător. Şi în acea eternitate, Sibby se întrebase în ce lume ciudată reuşise să pătrundă.

De ce era acolo, în Vons, şi de ce intrase în vorbă cu un străin arătos care părea să nu se mai fi spălat de zile întregi? Ar fi putut să fie chiar Charles Manson Jr., la urma urmei.

Apucase strâns de mânerul învelit în plastic al căruciorului şi se pregătea să-l împingă mai departe pe un alt culoar, oricare altul, nu mai conta, atâta vreme cât reuşea să mai dea o tură până la casă, să-şi lase căruciorul şi apoi să iasă din magazin înainte ca tipul să apuce să se dezmeticească.

— La opt, a zis el. Mâine-seară.

De data asta zâmbetul lui Steve era cel real. Sibby i l-a întors, slăbind din strânsoare mânerul căruciorului. El şi-a notat adresa pe ultima pagină a unei cărţi pe care Sibby o avea în geantă: *Sanctuarul* lui Faulkner.

Seara următoare s-a dus la el şi surpriza a fost doar parţială când a descoperit micuţul bungalow ocupat de doar un singur locuitor: Steve. Pregătise

stângaci două locuri la o masă improvizată, acoperită cu ceva suspect de asemănător unui cearşaf de pat.

— Toţi au contramandat, i-a explicat viitorul ei soţ, cu un zâmbet timid.

— Dacă şi Cakebread a contramandat, m-am cărat! a răspuns ea, mimând seriozitatea.

— După ce ne-am întâlnit, m-am dus şi-am mai luat trei sticle.

Şi chiar făcuse asta.

Şi în acea seară misterul lui Steve Dark a început să se depene dinaintea ei. I-a spus totul, mai întâi în mare: fusese poliţist, agent federal, dar unul dintre cazuri o luase complet razna şi renunţase. Abia pe la a cincea întâlnire i-a spus că fusese adoptat şi că familia lui adoptivă murise într-un accident groaznic.

Şi abia după ce s-au căsătorit, când el părea să-şi fi găsit liniştea, Sibby aflase că acel caz care o luase complet razna şi accidentul groaznic al familiei sale erau aceeaşi întâmplare.

Ştia că anul de după moartea lor fusese iadul pe pământ pentru el.

Ceea ce fusese clar încă de la început, totuşi, era că Steve niciodată nu a pomenit – şi din câte putea ea să spună, nici măcar nu s-a mai *gândit* – că voia să fie iarăşi poliţist. Dar acum Sibby îşi dădea seama că era vorba de ceva diferit. Steve era de obicei dus pe gânduri, dar nu ca acum. Ceva anume părea să-l macine.

Doamne, să nu fie legat de slujba lui, îşi spuse în gând. *Orice, dar nu asta. Pentru că slujba asta nu i-a adus decât moarte, aproape că l-a omorât şi pe el, şi orice pot să îndur, dar nu să-l pierd.*

— Azi pari că trăieşti în trecut. Nu vrei să-mi spui ce ai?

Steve tăcea. Dar Sibby nu renunţă.

— Ţi s-a cerut să faci ceva, nu-i aşa? îl întrebă.

— Da.

— Cei pentru care ai lucrat.

— Da.

— Ce le-ai zis?

— Le-am spus că nu.

Sibby respiră. Nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Da?

— Fostul meu şef, Tom Riggins, a apărut azi-dimineaţă şi m-a rugat să mă întorc. Se pricepe de minune să te piseze până obţine ce vrea el. N-ai cum să-i ignori. O să-şi tragă mereu spuza pe turta lor. Aşa că de data asta îmi văd de interesul meu.

Sibby îl privi şi încercă să surprindă cea mai fină urmă de minciună. În ce priveşte lucrurile mărunte, reuşea să îşi dea seama de fiecare dată, ca atunci când Steve încercase să ascundă un cadou sau să nu o supere. Steve avea câteva semne minuscule.

Dar de data asta nu putu să identifice vreunul.

— OK, zise ea. Rezolvă asta. Dar promiţi să te întorci imediat după aceea?

— Normal. Unde să mă duc în altă parte? Steve zâmbi, dar Sibby bănui că o făcea de dragul ei.

Steve rămase cu privirea aţintită-n tavan preţ de câteva clipe. Apoi înşfacă mănunchiul de chei de pe măsuţă, se uită la ceas şi ieşi din casă.

Sibby aruncă o privire către celularul ei, aflat pe noptieră. Ziua fusese ciclică; rămăsese iarăşi singură în casă. Singurul lucru care mai lipsea acum, se gândi Sibby, era să-i vină un mesaj.

Şi veni.

Capitolul 24

Debarcaderul din Santa Monica
3.30 a.m.

Riggins îl privi pe Dark cum îşi parca Yukonul negru în spaţiul de maşini de lângă debarcader. Dark îşi conducea maşina la fel cum trăia: cu încetinitorul. Atent. Metodic. Dacă nu l-ai fi cunoscut, ai fi zis că la volan e vreun moşneag pornit să exploreze autostrada de pe Coasta Pacificului ca prin 1939, pe vremea când Santa Monica era doar un orăşel cu plajă prăfuit. Dar nu era altceva decât modul de deplasare al lui Dark. Nu se grăbea nici să-l pici cu ceară.

Şi totuşi, Riggins se bucura că Dark nu se grăbeşte. Cu cât îi lua mai mult, cu atât se bucura mai mult de ţigară.

Cu atât mai mult timp avea până să fie ucis. Cam pe la cât să fi ajuns? Se uită la cronometrul oficial al morţii de pe ceasul primit în dar de la fiică-sa:

8.24.08…
8.24.07…
8.24.06…
8.24.05…

Undeva în întuneric, în spatele lui Riggins – poate pe lângă leagănele pentru copii? poate la carusel? poate chiar sub debarcader? – erau Nellis şi McGuire. Şi Riggins era convins că şi ei îşi verifică ceasurile.

*

La motel, cei doi agenţi refuzaseră paharul oferit de Riggins, după cum era de aşteptat. Dar, oricum, l-au ascultat. La urma urmei, erau profesionişti.

— Presupun că aţi auzit că Dark a refuzat, le-a zis Riggins de pe marginea patului.

Nellis a dat din cap. McGuire n-a făcut niciun gest. Poate că se gândea la degetele lui lipsă.

— Dar timpul după ceas nu mi-a expirat şi încă nu mi-am jucat toate cărţile. Dark a fost unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri. Pe voi v-a dibuit în câteva secunde şi dintotdeauna s-a ferit de străini. Dacă vreţi să fac treaba ăsta, trebuie să-l fac să creadă că suntem singuri. Că e doar între mine şi el.

Nellis l-a privit atent.

— Dacă fugi, tot te prindem. Şi-o să fie şi mai rău de tine.

— N-am de gând să fug, i-a răspuns Riggins. Poţi să-mi iei şi cheile de la maşină dacă te face să te simţi mai liniştit. Ce-aş putea să fac? Să o tai prin ocean şi să înot până-n Japonia?

Nellis şi McGuire au acceptat să-l lase să se desfăşoare. Dar aveau să stea prin zonă, pe undeva pe unde să nu fie „dibuiţi”.

Ceea ce nu le spusese Riggins celor doi era că n-avea deloc de gând să-l convingă pe Dark să accepte misiunea.

Nu-şi dorea decât să-şi petreacă o parte din ultimele ore din viaţă alături de prietenul lui.

*

Dark se apropie, agale, urcând treptele către debarcader una câte una. Riggins mai savură un fum din ţigară şi lăsă firul alburiu să i se reverse din nas precum unui taur din desenele animate.

— Dark, se auzi vocea lui Riggins.

Total neaşteptat, Dark îi zâmbi şi îi înşfacă mucul de ţigară din mână. Trase un fum şi apoi o aruncă peste parapet.

— Cancer la plămâni, zise. Ucigaşul numărul unu.

La dracu. Riggins îşi dorise mult să apuce s-o termine.

În pachet mai avea unsprezece ţigări şi refuza să moară înainte de a apuca să le savureze până la ultima.

— Ia spune.

— Ai crezut că bebeluşul din film o să mă convingă, nu-i aşa? C-o să mă facă să mă-ntorc într-un suflet la Cazuri.

Riggins îl privi pe Dark cu o expresie sincer surprinsă:

— Bebeluşul?

— Te faci că nu ştii…

— Pe bune, n-am văzut chestia aia. Am primit instrucţiuni clare să ţi-o aduc direct ţie. Doar tu să te uiţi.

— Nu mă lua de prost. Eşti agentul coordonator al cazului. De când nu mai ai tu voie să vezi probe din cazul ăsta?

— Acum începi să pricepi cu ce-am de-a face. Nu mai vorbim de investigaţii criminale de-acum, Dark. E treabă politică. Internaţională. Tipii din capitală ne dau ordinele, ne strâng cu uşa, le e greu să priceapă cum dracu' de nu mergem pe apă şi nu scoatem din buzunare pâini şi peşti.

— E-o idioţenie. Nu presezi şi nu-ţi ameninţi cei mai buni agenţi să-ţi prindă un nemernic ca Sqweegel. Le oferi resurse.

— Nu vrei să-l suni tu pe Norman Wycoff să-i spui asta? Sigur s-ar bucura s-o audă de la tine.

Dark nu mai zise nimic. Se simţea foarte departe de Cazuri, dar îi venea destul de greu să îşi imagineze secţia sub papucul Departamentului Apărării. Părea că lumea devenise un loc cu totul absurd de la retragerea lui încoace.

— Deci, ce-i în filmul acela? întrebă Riggins.

Capitolul 25

Dark înghiţi în sec pentru că nu prea îşi dorea să revadă imaginile pe care abia le văzuse cu câteva ore în urmă. Dar începu totuşi să le descrie, în linii mari:

— O fată… poate de vreo şaptesprezece, optsprezece ani, zise Dark. Roşcată, ten palid, pistruiată. Doarme. Habar n-are că Sqweegel e sub pat, aşteptând-o să adoarmă profund. Şi apoi trece la fapte. Se urcă pe ea…

Riggins îşi clătină capul.

— Fir-ar să fie!

— S-a trezit tocmai înainte de prima incizie, care i-a despicat cămaşa de noapte din bumbac, albastră… Se luptă, dar de fiecare dată când ridică mâna, el o taie. De la un punct încolo nu-şi mai ridică mâinile. El se dezlănţuie serios de-acum, dar ea nu face decât să se uite către un colţ al camerei.

— De ce?

— La început nu era foarte clar. M-am gândit că poate se uita spre vreo cameră de filmat sau ceva de genul ăsta. Dar apoi mi-am dat seama că se uita după cineva aflat în încăpere.

Riggins se prinse imediat:

— A, fir-ar să fie! Bebeluşul?

— Prins bine în leagăn, în locul cel mai bun de unde să poată vedea cum mămica e tăiată bucăţele. Dumnezeu ştie de cât timp stătea acolo, plângând să fie luat în braţe şi hrănit. Aşa se termină.

— Doamne.

Între cei doi se aşternu un moment de linişte.

Dark se gândi la celelalte detalii pe care le întrevăzuse în filmuleţ: obiecte de zi cu zi, care de-acum făceau parte dintr-un tablou macabru, scăldat în sânge. Cuvertura cu motiv de floricele roz,

băltind, devenită roşie. Ursul de pluş, cu o panglică în jurul gâtului şi chipul pufos acoperit de pistrui stacojii. O scobitoare din plastic, la fel mânjită cu sânge. Într-un fel, îţi venea la fel de greu să te uiţi la ele ca la trupul mutilat al fetei. Smulse dintr-un loc sigur, banal şi aruncate în mijlocul unei scene de groază.

— N-am ştiut nimic.

— Mda, sunt sigur că n-ai văzut filmul înainte, zise Dark. Dacă l-ai fi văzut, mă îndoiesc c-ai mai fi apărut aici să mă pui şi pe mine să mă uit. Dar asta înseamnă că cineva peste tine s-a gândit cum să facă să-mi fiarbă creierii. Poate că ştiu şi că Sibby e gravidă…

— Stai… ce? făcu Riggins. La naiba! Sincere felicitări, tăticule. Deşi ar trebui să mă simt jignit că nu mi-ai spus şi mie de un asemenea eveniment. În câte luni?

— Trebuie să nască peste câteva săptămâni, răspunse Dark supărat pe sine însuşi că se dăduse de gol în halul ăsta. Ideea e că cineva îşi bagă coada în viaţa mea. Şi m-am jurat acum doi ani că n-o să mai las asta să se întâmple. Azi-dimineaţă am zis că nu mă bag, şi la fel îţi zic şi-acum.

Riggins bătu uşor pachetul de Lucky Strike pentru a-şi mai scoate o ţigară.

Probabil crezi că sunt supărat.

Dark ridică din umeri.

Riggins se întoarse şi îi puse mâna pe umăr.

— Să ştii că nu sunt. Mai degrabă invidios. Te aşteaptă viaţa acolo, în căsuţa ta din Malibu. Şi un copil… păi, asta schimbă totul. Adică, ce vreau eu să spun… e că înţeleg. Aş da orice să pot fi în locul tău acum.

Urmă un moment ciudat, după care Riggins îşi retrase mâna.

Dark se încruntă, apoi îi apucă mâna şi i-o scutură repede. Riggins se aplecă spre el.

— Dar te rog şi eu ceva. Nu vreau să le dau chiar acum satisfacţie nenorociţilor ăstora. Aşa că

fă-i şi tu pe plac unui mort şi mai plimbă-te cu mine puţin, OK?

*

Din dubiţa lor, Nellis şi McGuire urmăreau pe un mic monitor cum cei doi îşi dau mâna şi apoi pornesc în sus pe doc.

— Dark merge alături de Riggins, rosti Nellis într-un *hands-free* minuscul. Încă nicio confirmare.

Dubiţa lor era echipată cu camere de filmat *high definition* şi microfoane omnidirecţionale, dar receptau de la o distanţă limitată. Pe măsură ce Dark şi Riggins înaintau, Nellis şi McGuire nu reuşeau să recepteze decât frânturi de conversaţie. Trebuiau să se apropie, şi totuşi să nu intre în raza vizuală.

Mai devreme sau mai târziu tot aveau să afle decizia lui Dark. Un *da* i-ar fi cruţat viaţa lui Riggins. Un *nu* le-ar fi încărcat programul pe noaptea asta. Seringi. Cuţite. Băi în acid. Şi bureţi.

O grămadă de bureţi.

Şi după toată amânarea asta nesfârşită a lui Riggins… Ei bine, Nellis trebuia să recunoască, fie şi numai ca să-şi mai omoare plictiseala, că începuse să aştepte cu nerăbdare momentul acela.

Capitolul 26

Undeva în America / Afară

Lama ascuţită trasă un şănţuleţ de aproape un milimetru în geam. Tăie în cerc, după care discul de sticlă fu extras cu ajutorul unei ventuze.

Prin cerc se strecură o faţă albă. Îşi strecură nările prin spaţiul gol. Adulmecă. Privi în dreapta, apoi în stânga.

Mulţumit; o mănuşă albă pătrunse prin gaură către încuietoare.

O răsuci.

Clic.

De-acum era uşor. Uşa – o foaie de sticlă – glisă fără niciun sunet.

Sqweegel intrase.

Păşi prin casă încet. În linişte. Covorul era moale şi luxos, cu o urzeală excelentă pe dedesubt. Parchetul era bine îmbinat. Ştia că nu o să întâmpine niciun fel de problemă, pentru că era o casă construită doar de câţiva ani. În plus, se pricepea să-şi mute centrul de greutate şi să preîntâmpine orice zgomot. Se pricepea să fie răbdător şi să stea nemişcat, apoi să se lase uşor pe un nou pas.

Mai ştia şi cum să evite câinii.

Trecu pe lângă ei ca un norişor de praf, care pluteşte agale prin aer. Era lent, abia perceptibil.

Se opri la baza scărilor. Acolo era o comodă pe care stătea aşezat un vas de aramă plin ochi cu maşinuţe metalice, de jucărie. O colecţie ciudată într-o casă altfel extrem de stilată. Sqweegel se mirase de asta încă de prima dată când le văzuse, cu câteva luni în urmă. Îl tentase atunci – ca şi

acum, de altfel – să ia una pentru cufărul său cu minunăţii.

Pe un răftuleţ de lemn de pe hol se aflau şi nişte poante. Ah, ce picioare delicate şi totuşi puternice le încălţaseră cândva, dansaseră cu ele. Şi după ele jinduise mult.

Dar cu asemenea furtişaguri ar fi spus prea multe. Prea multe voci aiuresc mesajul. I se adresa lui Dark şi nu trebuia să fie ambiguu.

Voia ca urmăritorul său să-l audă clar şi răspicat.

Mesajul avea să fie lăsat sus, la etaj.

Sqweegel se prelinse în sus pe scări, mişcându-şi încheieturile şi oasele precum pistoanele şi rotiţele unei locomotive de cauciuc. Urca încet. Languros. Atent. Mişcările lui nu aveau o cadenţă anume. Era doar o infiltraţie prelungă, unduitoare, către etajul următor.

Corpul i se chirci când ajunse la ultima treaptă şi porni pe hol folosindu-şi deopotrivă mâinile şi picioarele, în timp ce şira spinării i se unduia în sus şi-n jos ca făcută din cauciuc gros. Mişcările lui Sqweegel cu greu puteau fi considerate umane. Nimeni nu s-ar fi putut gândi să se mişte astfel.

Nimeni nu-l filmase vreodată. Nimeni, cu excepţia lui, desigur, la începuturi, când se înregistra sistematic pentru a se vedea şi a învăţa, analizând greşelile.

Dar dacă cineva l-ar urmări pe video, cu greu ar putea rezista un minut până să apese butonul de derulare rapidă, în primul rând pentru că n-ar părea să se întâmple nimic.

Abia şi-ar da seama că s-a mişcat cam trei metri fără să fie observat.

După o scurtă veşnicie, Sqweegel se afla la uşa dormitorului cel mare. Decorul era perfect pentru ce-i trebuia lui. Corpul lui slab, osos se camufla graţie pereţilor albi. Era o linişte deplină, nu se auzea decât respiraţia domoală dinspre pat.

Acolo unde dormea ea.

Pentru a-l urmări pe intrus, trebuie să vă autentificaţi
pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: sqweegel.

Capitolul 27

Malibu, California
Miercuri / 6.30 a.m.

Prima clipă a dimineţii este când lumea arată cu totul ireal – scăldată în acele prime explozii de lumină care se răsfrâng la orizont. Întunericul a fost înlăturat. De acum totul urmează să fie iarăşi bine.

Dark era epuizat. Îşi petrecuse primele ore ale dimineţii, până la 5, alături de Riggins, vorbind, cutreierând străzile din Santa Monica. În cele din urmă dăduseră de un restaurant scăldat în lumină. Au stat la taclale cu câte o porţie de cartofi prăjiţi în faţă, ochiuri, pâine prăjită şi ceştile de cafea. Cel puţin Riggins. Dark s-a abţinut.

Riggins i-a împărtăşit câteva bârfe de pe la Cazuri, în fine, ce putea fi considerat bârfă într-o organizaţie ai cărei angajaţi nu aveau vieţi personale. Iar astea, desigur, nu durau prea mult; cu greu mai găseai agenţi de pe vremea lui Dark. De fapt, în cei doi ani de la plecarea lui, zeci de cariere îşi văzuseră mărirea şi apoi decăderea.

Aşa că Riggins orientase discuţia către venirea şi plecarea puştilor. Dark mimase interesul.

Dar, spre surprinderea lui Dark, Riggins nu adusese deloc vorba despre cazul Sqweegel. Nimic despre copilaş, despre preşedinte sau despre nivelul 26… nimic.

Dark dăduse din cap, îşi sorbise cafeaua. Aceeaşi ceaşcă de cafea tare comandată când se aşezase la masă, cu ore în urmă. Acum era rece şi amară. Îi alimenta creierul cu suficientă cofeină cât să-l ţină treaz.

*

Când primele raze de soare transformau cerul într-un roz intens, Dark îşi dăduse seama că e timpul să-şi ia la revedere. Îi oferise lui Riggins câteva ore; acum venise vremea să se întoarcă la Sibby. Să se relaxeze în tiparul liniştitor care avea să fie noua lui viaţă.

Şi acum urma să-şi încuie Yukonul şi să se îndrepte spre uşa principală. Câinii aveau să-l asfixieze cu preaplinul lor de afecţiune şi salivă. Iar Sibby îl aştepta. O să-i atingă pielea fină, albă ca laptele. O să se aplece pentru a-i săruta acel punct sensibil de sub bărbie…

Să se aplece…

Stai.

Dacă nu s-ar fi aplecat, dacă nu s-ar fi uitat în jos, la asfaltul de sub tălpi, Dark nici nu l-ar fi văzut.

Ceasul spart, la numai câţiva centimetri de bordură.

Era un Timex ieftin, argintat. Geamul spart. Dark îşi scoase un pix din buzunar şi-l folosi pentru a ridica obiectul de pe jos. Geamul i se spărsese la 3.14 a.m.

Dark se uită de-a lungul străzii. Păsărelele ciripeau. Irigatoarele pentru peluze se roteau. Peste ele se mai auzeau doar liniştitoarele frângeri ale valurilor de stând.

Nimic ieşit din comun.

În torpedou avea o mapă de piele în care ţinea instrucţiunile maşinii. Dark scoase manualul şi transferă cu grijă bucăţelele sfărâmate ale ceasului în mapă, apoi trase fermoarul.

Vârî cheia în uşă – introduci, răsuceşti, deschizi. În secunda în care făcu primul pas în casă, câinii începură să latre. Se strădui să-i liniştească în timp ce se ducea spre scări.

— Sibby?

Niciun răspuns.

Dark simţi cum pulsul i se zbate în gât. Alergă pe scări, câte două trepte deodată, ţinându-se de

perete.

— Sibby!

*

Dădu în lături uşa dormitorului cel mare şi o văzu: era bine. Somnoroasă, dar vie.

Sibby clipi, îşi trecu degetele prin păr, apoi se ridică în capul oaselor.

— Scumpule? S-a întâmplat ceva? Ce-i cu tine?

Dark nu putu să-i răspundă. Ce se întâmplase, de fapt?

Că găsise un ceas spart în faţa casei? N-avea niciun sens. Nimic, de fapt, nu se întâmplase.

Dar nu se putea opri din tremuratul care-i pornea din vintre şi-i trimitea fiori prin tot sistemul nervos. Dark strânse din pumnul drept aşa de tare, încât unghiile i se împlântară în palmă. Avea nevoie de durere ca să-şi descarce conductoarele vii de sub piele.

Nu mai simţise o asemenea panică, o asemenea groază de când…

Nu.

Nu se întâmpla iarăşi.

Oare?

Nu aşa ţi-ai spus şi ultima. Oară, Dark? Că e o prostie, că n-ai de ce să te temi, că familia ta e bine mersi, pentru că în lumea reală familiile nu păţesc nimic…

Mama. Tata. Bunica. Evan. Callie. Emma.

Sibby se ridică – cu pântecul ei proeminent – şi îşi întinse mâinile alene, obosită. În mod cert dormise adânc, foarte adânc.

— Steve, spune-mi te rog ce naibii ai!

Dark însă trăgea de un sertar din care dădu deoparte puloverele ordonat împachetate şi scoase de acolo un revolver Glock de 9 mm. Îl armă dintr-un clic.

— Stai aici, zise.

Capitolul 28

Dark verifică mai întâi dulapurile: cele două de jos. Dădu deoparte jachetele, bătu cu piciorul în podeaua mochetată, lovi cu revolverul în grinzi, ascultând dacă sună pe undeva a gol, dintr-un eventual compartiment secret ori spaţiu pe sub parchet. Era la jumătatea sufrageriei când îi veni o idee: se întoarse la dulapuri. Aşezat în genunchi, se apucă să smulgă mocheta pentru a verifica pardoseala – ar fi putut să fie o trapă ascunsă sau o balama camuflată. Dar nu. Nu era nimic.

Îşi trecu degetele peste pereţi, pipăind mai ales la colţuri. Cea mai mică fisură ar fi putut demasca o uşă… dacă nu era pur şi simplu o crăpătură în tencuială.

Cu coada ochiului, Dark zări un fluturat al perdelelor – cele dinspre uşile din spate. Înaintă prin cameră cu prudenţă, ţinând arma cu ambele mâini. Se uita la perdele ca la trupul unei fiare căzute la pământ, urmărind cel mai fin indiciu că ar mai respira.

Dark îşi strecură revolverul printre cele două bucăţi de perdea, apoi trase uşor către dreapta şi…

Nimic.

Nu aveau o casă mare, după standardele din Malibu, dar lui Dark tot îi luase mai mult de jumătate de oră să se convingă că a percheziţionat bine fiecare cotlon. Nicio cameră, dulap, raft, orificiu de ventilare sau instalaţie de canalizare nu rămăsese neverificată.

Şi totuşi, ştia că se poate să-i scape ceva evident. Ceva ce Sqweegel ar fi putut într-o clipă ochi – şi exploata.

Căuta orice – cum fusese ceasul spart – care să nu se potrivească în peisaj. Lăsat acolo intenţionat

sau nu.

Ceva *totuşi* era schimbat. Simţea asta. Un detaliu pe care-l remarcase de nenumărate ori în casă, care acum era nefiresc. Dar orice ar fi fost acest ceva, Dark nu reuşea deloc să-l identifice.

Se simţea obosit dincolo de cuvinte. Şocul provocat de Riggins, sexul, cafeaua proastă de la restaurant, ceasul… toate i se înceţoşau în minte. Se întrebă, pe jumătate adormit, dacă nu era doar un coşmar şi dacă nu cumva urma să se întoarcă pe partea cealaltă şi să simtă parfumul şamponului lui Sibby şi să ştie că totul e bine.

Dark îşi vârî arma la spate, la betelia blugilor, şi se rezemă de peretele dormitorului.

Sibby stătea în mijlocul patului, cu picioarele încrucişate şi mâinile pe genunchi. Ca şi cum o poziţie calmantă de yoga ar fi putut să o ajute să ţină piept nebuniei care-i invadase casa.

— Iubitule, spuse pe un ton calm, aş vrea să ştii că mă sperii al naibii de tare în momentul ăsta.

— Îmi pare rău, veni răspunsul lui după o pauză.

— Ce se întâmplă?

Dark o privi îndelung, parcă să-şi amintească sieşi că ea este Sibby, nu mama lui adoptivă. Nu călătorise în timp. Nu ajunsese în toiul unei reproduceri a scenei groteşti. Era aici. Era acum.

Se duse la cuier şi se întoarse cu mapa de piele pe care o adusese în casă. Îi desfăcu fermoarul şi i-o dădu lui Sibby.

— Am dat de ăsta în stradă. Nu-i al meu.

Sibby se uită în mapă.

— Dar al cui e?

— Nu ştiu. Se poate să-l fi scăpat cineva. Dar uneori se mai folosesc chestii de-astea pentru a urmări pe cineva când pleacă de acasă.

— Să urmărească? întrebă Sibby. Vrei să-mi spui că cineva te urmăreşte?

— Nu-i cine ştie ce. E o şmecherie veche. Mai mult o farsă.

Sibby căzu pe gânduri.

— Şi cine l-a lăsat nu l-a mai ridicat.

— Exact. Cineva se ţine de şotii. Sau poate vrea să-mi distragă atenţia.

Dark o privi cu foarte multă seriozitate. O analiza clinic, o cerceta din cap până-n picioare. Îi examina pielea în căutarea unor semne ciudate, dar fără să o alarmeze.

— Ce e? întrebă Sibby care începuse să se simtă stânjenită.

— N-ai auzit nimic cât am fost plecat?

— Dacă s-ar fi apropiat cineva şi la trei metri de casă, Max şi Henry mi-ar fi dat de ştire.

— Sigur, spuse Dark şi merse către fereastra dormitorului.

— În plus… cine te-ar putea urmări?

Cine, bună întrebare.

Riggins rostise numele lui Sqweegel de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi deja Dark începuse să-l vadă în fiecare cotlon umbrit.

Poate că ceasul spart de afară avea legătură cu cei doi însoţitori ai lui Riggins. Poate că ei chiar erau de modă veche. Poate că li se tăiaseră şi bugetele, şi nu-şi permiteau decât nişte ceasuri Timex ieftine cu care să urmărească cei mai periculoşi duşmani ai naţiunii.

Sigur.

Nu, cineva îi trimitea un mesaj.

Dar cine?

Şi ce încerca să-i spună?

Capitolul 29

Ca să fie complet sinceră, Sibby *se simţea* puţin ciudat.

Ameţită, ca şi cum ar fi sărit peste cină cu o seară în urmă. Îşi simţea anumite părţi ale corpului amorţite, ceea ce nu se întâmplase înainte. O dureau încheieturile. Gura i se uscase.

Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Steve. Nu atâta vreme cât căuta prin casă cu un ceas spart după el şi revolverul încărcat.

Cum să-i fi spus de Isusul ei personal? Dacă un ceas spart de pe stradă îi provoca o asemenea agitaţie, nici nu voia să se gândească de ce ar fi fost în stare dacă ar fi auzit că o agasează unul trimiţându-i mesaje la telefonul mobil.

În plus, senzaţia asta de greutate în oase era probabil doar o altă surpriză a sarcinii, care îşi tot amânase asaltul asupra corpului ei în ultimele opt luni. Prietenele îi spuneau că de-aici încolo urmează ce-i mai rău, căci trupul se pregăteşte fizic să poată aduce pe lume copilul. În sângele ei va fi eliberat un cocteil de substanţe care va ajuta la desfacerea oaselor bazinului, ca şi cum corpul ei ar fi o jucărie făcută din bucăţi, un robotei Transformer.

Poate că asta se întâmpla şi acum. Şoldurile o dureau ca şi cum cineva ar fi tras de ele.

Nu merita să-l îngrijoreze pe Steve cu asta. El se panicase deja pentru amândoi, deşi se străduise să nu se vadă.

Acum stătea pe marginea patului, aproape de ea, dar fără să o privească.

Îşi înfrână pornirea de a plânge. Întreaga perioadă de sarcină se confruntase cu un talmeş-balmeş de stări emoţionale, şi cu cât se apropia de

sorocul lunii a noua, cu atât aceste stări deveneau mai acute. Copleşită de tristeţe într-un moment. Furioasă câteva clipe mai târziu.

Sibby încercă să-i alunge starea. Spuse:

— Nu te pot ajuta dacă nu vorbeşti.

— I-am băgat pe mulţi la zdup, răspunse Steve calm. Indivizi care poate ar vrea să-mi facă o vizită.

— E vreunul anume, Steve? Unul pe care-l bănuieşti c-ar fi pe urmele tale acum?

Nu răspunse.

— De asta ai ieşit să te întâlneşti cu şeful tău azi-noapte?

În continuare nimic.

Max şi Henry aşteptau atenţi. Gâfâiau. Pregătiţi pentru plimbarea lor pe plajă. Nu pricepeau de ce nu o pornesc deja din loc. Nu era vremea de plimbare?

În privinţa lui Steve, Sibby dispunea de tone de răbdare; n-avea de ales. Era lent, metodic, atent, secretos. Da, putea fi înnebunitor.

Dar exact asta o şi atrăgea la el.

Steve era un tip ca făcut din piatră, şi pe Sibby o fascina de fiecare dată când reuşea să spargă cochilia dură şi să se bucure de izbucnirile de căldură din sufletul lui.

Fragmentele de trecut pe care i le împărtăşise lui Sibby de-a lungul relaţiei lor – că era un fost agent federal, că familia lui adoptivă a murit, că se învinuia pentru moartea lor – erau suficiente s-o ţină motivată. Sibby n-avea de gând să intre cu bocancii în lumea lui şi să-l scuture imediat de toate aceste secrete. Dacă avea să afle ceva atât de important, acest lucru trebuia oferit de bunăvoie.

— Nu-mi spui tot, zise Sibby cât putea de liniştită.

Steve părea să se lupte cu cuvintele.

— Le-am făcut zile fripte multor criminali, Sibby. Indivizii de genul ăsta nu se gândesc de două ori înainte de a ne face rău, mie sau ţie, dacă

li se iveşte ocazia. M-am panicat, înţelegi? Îmi pare rău…

Se ţinură în braţe câteva clipe. Ea îi simţi buzele pe frunte. Totul era calm. Sigur.

Şi dintr-odată ceva făcu ţăndări un geam de la parter. Sibby şi Steve săriră ca străbătuţi de un curent electric prin întregul corp.

Capitolul 30

Dark îşi scoase revolverul de la spate şi îi spuse lui Sibby:

— Sună la 911.

Coborî pe scări pe lângă perete, cu arma pregătită.

În dreptul uşilor de sticlă dinspre ocean zări perdeaua fluturând. Inima îi bătea iarăşi cu putere, la fiecare pas. În minte îi ţiuia un singur nume: *Sqweegel*.

Dar asta nu-i stătea deloc în fire lui Sqweegel. Nu-şi pierdea el vremea cu ceasuri aruncate pe stradă sau cu spartul geamurilor. Nu-şi anunţa apariţia. Pentru el, cea mai mare plăcere a pândei era să stea ascuns acolo unde te-ai aştepta cel mai puţin să-l găseşti şi să-i vezi ochii întunecaţi doar în ultima clipă. Atunci când e prea târziu.

În cele din urmă, văzu cu ce fusese spartă uşa de sticlă: o piatră de mărimea unei mingi de baseball. Cioburile îl înconjurau pe podea.

Dark călcă peste cioburi, atent să nu le deplaseze din loc, şi se uită spre faleză. Nimic.

Îşi scoase telefonul mobil din haină şi tastă un mesaj pentru Riggins.

Textul din SMS era simplu: adresa lui, urmată de „VINO AICI ACUM”.

Dacă treaba asta avea de-a face cu Sqweegel, persoana cea mai potrivită pentru a fi la faţa locului era Riggins.

Mesaj trimis. Dark privi încă o dată printre geamurile sparte ale ferestrei. Ceva mai încolo era o patrulă a secţiei de şerifi din Los Angeles, cu girofarul pâlpâind. Doi agenţi vorbeau cu vecinul lui.

Bărbatul era, după câte se ştia, un milionar recent căpătuit, originar din Bronx. Un avânt al industriei plasticului îi schimbase viaţa şi îl adusese pe cea mai încântătoare culme a Coastei de Vest la pensie, deşi omul nu înceta să se plângă încontinuu de locul ăsta. Flirta pe faţă cu Sibby, fără să ţină cont de sarcina ei cât se poate de vizibilă. Sibby zicea că omul e simpatic.

— Vreau să văd puşlamalele alea moarte, striga vecinul. Puteţi să faceţi asta? Puteţi să-i aduceţi aici pe nemernici, să asist la execuţia lor?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dark.

Vecinul ţinea o piatră în mână – asemănătoare ca mărime şi formă celei pe care o găsise Dark în casă. O agită nervos către Dark.

— Ţi-au făcut-o şi ţie? întrebă.

Dark clătină din cap.

— A, grozav! Atunci doar cu mine au ce au.

Vecinul se întoarse către agenţi:

— Nu puteţi să faceţi ceva cu asta? Ştiţi voi, s-o băgaţi în nu ştiu ce maşinării ca să iasă ADN-ul, cum fac ăia în *CSI*.

Dark le ură succes în prinderea vinovaţilor şi se întoarse înapoi în casă. Sibby ieşise deja la balconul din faţă să se uite după el. Avea pe faţă o expresie întrebătoare şi contrariată în acelaşi timp. Dark scutură din cap.

— Nişte puşti, o linişti el imediat ce apucă să intre în casă. Aruncă pietre în geamurile oamenilor.

— De necrezut! exclamă Sibby. Poţi să trăieşti într-o casă de un milion de dolari, într-o zonă foarte bună, dar tot dai de chestii d-astea. Dacă ar fi fost bebeluşul aici, jucându-se la fereastră?

— Ştiu, bâigui Dark aproape şoptit.

Sibby se repezi la dulapul din bucătărie şi apucă imediat o mătură.

— Curăţ eu, zise Dark.

— Nu, lasă-mă pe mine. Am nevoie să fac ceva ca să nu mă reped pe uşă să-i caut pe cretinii ăia

nenorociţi. Ar afla ei ce înseamnă furie dacă se pun c-o femeie gravidă în care urlă hormonii.

Se auzi un ciocănit la uşă.

Riggins.

— Hei, zise, am ajuns cât am putut de repede. Eşti bine?

— Da, răspunse Dark. Suntem bine.

Între timp Riggins deja intrase în cameră şi măsura din priviri podeaua, pereţii, chestiile de pe pereţi, tavanul, înainte de a se întoarce la uşa de sticlă spartă.

— Deci care-i faza?

— Nişte puşti dau cu pietre.

— Le dau voie puştilor aici în Malibu?

— Aşa se pare.

Dark privi în spatele lui Riggins.

— Unde-ţi sunt băieţii?

— Băieţii care au grijă de mine? Afară. Încă mai cred că sunt pe punctul de a te convinge să accepţi cazul. Mă gândesc să-i ţin în şah până-n ultima clipă.

Din spatele lui Dark îşi făcu apariţia Sibby.

— Bună. Presupun că eşti Tom.

Îi întinse mâna.

— Prietenul lui Steve…

— Despre care nu vorbeşte *niciodată*, ştiu. Mă bucur să te întâlnesc în cele din urmă, Sibby.

Dark o adusese pe Sibby în discuţie doar o singură dată noaptea trecută – când îi scăpase vestea despre sarcină. În lipsă de altceva, Riggins avu grijă să fie politicos.

Era un moment ciudat pentru Dark: se ciocneau două lumi extrem de diferite. Riggins era trecutul, un personaj dintr-un serial de mult anulat. Sibby era prezentul, centrul, sensul a tot ceea ce avea. Nu ar fi trebuit să-şi strângă mâinile. N-ar fi trebuit nici măcar să fie în aceeaşi încăpere. Universul putea să explodeze.

Sibby risipi tensiunea acelui moment:

— Mă duc să pun de cafea. Tom?

— Da, te rog.

— Eu nu vreau, zise Dark. Strâng eu cioburile astea de pe jos.

Riggins privi sticla fărâmiţată şi împrăştiată pe jos, apoi se uită direct în ochii lui Dark. Şopti:

— Crezi că poate fi el?

Capitolul 31

— Nu ştiu, răspunse Dark. Tipul ăsta de comportament adolescentin parcă nu îi stă în fire, nu?

— Nu, zise Riggins. Nu în cazurile pe care le-am studiat noi.

— Chiar şi dacă a fost el, continuă Dark, de ce i-a mai spart şi vecinului geamul? Sqweegel nu greşeşte adresele.

— Păi, sigur.

— Şi Sqweegel nu dă de ştire. El dă lovitura direct.

— Desigur.

Riggins îşi apropie mâinile şi îşi ţuguie buzele ca şi cum s-ar fi pregătit să fluiere. Dar nu scoase niciun sunet. O parte din el se bucura să-l asculte pe Dark perorând. Era al naibii de vorbăreţ.

În cele din urmă Dark îl întrebă:

— OK, ce e?

— A, nimic, făcu Riggins. Numai că nimic din toate astea nu pare să fie în regulă.

— N-am dormit toată noaptea şi tu mai ai câteva ore până la final. Normal că nimic nu e-n regulă.

Riggins nici nu mai avea nevoie să se uite la ceas acum. La amiază totul se încheia.

— *Touché*, veni însă replica lui. Dar uite ce văd eu din unghiul meu. Apar în viaţa ta şi la numai câteva ore mai încolo te trezeşti cu o fereastră făcută ţăndări. Ia zi-mi, cam câte acte de vandalism se petrec în Malibu pe săptămână? Tu şi Sibby aruncaţi cu pietre adesea?

Dark nu-i răspunse şi mătură cioburile într-un făraș de cauciuc, apoi începu să care bucăţile de geam la bucătărie, unde le aruncă într-un coş de gunoi. Dar ceva în acea mizerie îi reţinu privirea.

Se opri şi culese un singur ciob, pe care îl ridică în lumină.

— Ce e? întrebă Riggins.

Răsucind încet ciobul în plină lumină, Dark examina bucăţica de parcă ar fi descoperit nişte caractere în sanscrită.

— Ei? Doamne, nu mă lăsa în suspans, Dark. Că apucă ăştia să mă omoare până-mi zici şi mie.

— Marginea asta. Este tăiată perfect. Uite.

Riggins văzu că are dreptate. Marginea ciobului aducea perfect cu o semilună. Iar aşa ceva nu se petrecea în mod normal când arunci cu o piatră în geam sau într-o farfurie.

— Mai poate fi găsit Banner? întrebă Dark.

Riggins confirmă din cap.

— Ce altceva să facă un individ ca el? Ce, vrei să foloseşti laboratorul de criminalistică al poliţiei din Los Angeles pentru a pune mâna pe nişte puşti care-şi fac de cap prin Malibu?

Dark o anunţă pe Sibby că Riggins îşi va bea cafeaua pe drum şi că el o să se întoarcă în câteva ore.

*

Afară, în faţa casei lui Dark, dar la o distanţă atent calculată, Nellis stătea pe scaunul din dreapta al dubiţei, ascultând vocea ministrului care-i urla iarăşi în ureche:

— Cum stăm?

— Riggins şi Dark sunt împreună acum. A avut loc un act de vandalism acasă la Dark, precum şi în vecini.

— Vandalism? în Malibu?

— Pietroaie în geam.

Ministrul făcu o pauză să rumege vestea.

— Probabil c-a fost nemernicu' de Riggins. Încearcă să mai câştige timp.

— Nu, domnule, răspunse Nellis. Am stat cu ochii pe el non-stop.

— OK, făcu Wycoff. Să-l ia dracu'. Am pornit spre voi. Dacă Riggins nu e în stare, poate că-i

cazul s-o fac eu în locul lui.

Dark bătu tare la uşa vecinului. Riggins stătea în spatele lui, la câţiva metri distanţă. Trebuia să fie interesant: Dark interacţionând cu alte fiinţe umane. În toţi anii petrecuţi împreună la Cazuri, Riggins ştia că Dark evita majoritatea oamenilor. Lucra la caz ca un om de ştiinţă, preferând probele deja pregătite, vopsite şi presate între două lamele de sticlă. Nu vii.

— Ce mai e? întrebă omul. A, tot tu eşti, făcu după ce văzu cine îl caută.

— Iertaţi-mă dacă vă deranjez, începu Dark, dar mă întrebam dacă nu mi-aţi putea da nişte cioburi de la geamul spart.

— Cum? Ce naiba să faci cu ele?

— Prietenul meu aici de faţă, răspunse Dark şi arătă către Riggins, lucrează pentru poliţia din Los Angeles. Se pare că sunt nişte derbedei de skateri care de câteva săptămâni bântuie pe-aici. Dacă ar putea să ia nişte sticlă de la locul faptei, cei de la laboratorul de criminalistică o pot analiza.

— Pentru ce? întrebă vecinul. După amprente? Au aruncat cu ditamai pietroiul în geam, nu cu pumnul. Ar trebui să-i dai amicului pietroiul. Să facă treaba aia cu ADN-ul pe el.

— Dar şi cioburile ne ajută mult.

Bătrânul se uită la Riggins, apoi iarăşi spre Dark:

— Nu pricep. De ce cioburile? Mă uit la serialele alea. Ştiu de ce sunt în stare laboratoarele ălora şi de ce nu. Ce dracului pot face cu un făraş de cioburi?

Dark insistă:

— Domnule, ne-ar ajuta enorm.

— Dumneata… Cum te cheamă?

Vecinul arăta acum cu o unghie groasă către Riggins.

— Lucrezi pentru primărie, aşa-i? Uite ce zic: îţi dau cioburile mele dacă primăria îmi cumpără o uşă glisantă la loc.

Riggins răspunse:

— OK, s-a făcut, amice.

Îşi scoase portofelul, numără cinci sute de dolari şi îi întinse omului.

— Ce-i asta?

— Cinci sute.

— Îmi dai cinci sute de dolari pentru nişte geamuri sparte?

— Noi luăm în serios infracţiunile aici, în Malibu, domnule.

— Şi te mai miri că primăria e falită, bombăni bătrânul şi le făcu semn să intre în casă. În regulă, hai. Vă dau cioburile. Ca bonus aveţi şi pietroiul, din partea mea.

Riggins îl observă pe Dark cum îl urmărea din priviri în timp ce intra în casă. Zâmbi. Deşi Dark era extraordinar în a înţelege oamenii, uneori nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă să interacţioneze cu ei.

Capitolul 32

Los Angeles / Centru
11.19 a.m.

Atunci când cineva moare într-un mod misterios şi violent în Los Angeles, cadavrul ajunge la morgă. Posesiunile îi sunt împărţite între cei dragi. Poate că sufletul trece într-un alt plan de existenţă.

Toate celelalte ajung în laboratorul de analiză al lui Josh Banner.

Dacă moartea cuiva implică investigaţii ale poliţiei, fragmente din tot ceea ce l-a înconjurat în momentul morţii îşi găsesc drumul, în cele din urmă, către Banner.

În Los Angeles mureau mulţi oameni de moarte violentă. Motiv pentru care era, probabil, un lucru bun faptul că Banner era pasionat de munca lui şi lucra adesea mult peste program.

Riggins detesta să vină aici. Fiecare fragment părea să poarte acel iz al morţii în el.

Lui Dark însă îi plăcuse dintotdeauna aici. Banner era unul dintre puţinii oameni ai legii pe care Dark îi plăcea; parcă erau doi tocilari de treisprezece ani care împărtăşesc pasiunea pentru aceeaşi revistă cu benzi desenate.

— Credeam că te-ai pensionat, zise Banner.

— Aşa e, răspunse Dark, dar am nevoie de-o favoare.

— Sigur, sigur. S-a făcut.

Tot ce mai putea Riggins să facă era să predea cele două cutii cu cioburi şi să-i urmărească pe băieţi în acţiune. Se uită la ceas şi speră ca lui Banner să nu-i ia foarte mult să pună bucăţile astea de geam în ordine. Căci cele 48 de ore se apropiau destul de repede de final. Ştia asta foarte bine.

*

Două cutii cu ţăndări de sticlă. Asta avea să ia ceva vreme.

Şi pe Josh Banner nu-l deranja.

Era fericit să se afle singur cu probele. Oamenii erau nestatornici, cu toane, enervanţi. Probele nu se schimbau. Nu te lăsau baltă. Nu le sărea muştarul. Nu se jucau cu mintea ta.

Probele pur şi simplu stăteau acolo şi te aşteptau să le dai de capăt. Tăcute. Răbdătoare.

Banner îşi trase mănuşile de cauciuc, îşi puse ochelarii de protecţie pentru laborator, apoi înşfacă vreo două pensete din buzunarul lateral al halatului său alb. Se puse pe treabă, reasamblând cu răbdare cioburile pe o masă luminoasă enormă, care dădea o aură albastră blândă fragmentelor curate. Asta, cel puţin, îi dădea iluzia că lucrează la un mozaic imens şi că toate piesele de care avea nevoie se aflau în faţa lui. Şi tot ca un mozaic, avea să spună o poveste după ce-l termina.

Lucra calm, meticulos. Câteva ore mai târziu, observă că era cam jumătate gata; încă o oră, şi trei sferturi din geam era reconstituit. Cu cât te apropiai de finalul unui puzzle, cu atât mai repede începeai să lucrezi. Lucra la ultimele piese când începu să priceapă povestea pe care i-o spuseseră Riggins şi Dark când veniseră la el.

— Aţi venit la ţanc, spuse Banner cu un zâmbet nervos. Riggins îşi îndesă mâinile în buzunare şi se apropie de masa luminoasă.

Pentru a intra în laboratorul criminalistic, trebuie

să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi

codul: shards.

Capitolul 33

11.55 a.m.

Banner tocmai termina de explicat când în laborator îşi făcu apariţia Wycoff, flancat de doi agenţi ai Serviciilor Secrete.

— Riggins, e timpul.

Dark se concentra cu greu pe ceea ce se petrecea. Mintea încă i se mai învârtea de la descoperirea lui Banner.

— Fir-ar al dracului, spuse el. Am verificat fiecare cameră. Fiecare dulap. Am dezlipit şi afurisita aia de mochetă…

Riggins apăsă cu degetele în masa luminoasă ca şi cum ar fi intenţionat să o spargă doar cu forţa mâinilor. Se uită la Wycoff pentru o clipă, apoi la Dark.

— Nu asta voiam să se întâmple. Trebuie să mă crezi.

Însă Dark nu-l asculta. Deja o suna pe Sibby.

— Totul e în regulă, scumpule, zise ea. Poliţia e tot aici, îl ascultă pe minunatul nostru vecin care ameninţă cu un proces. Dar tu ce faci?

— Totul e bine, răspunse Dark.

— Nu mă minţi. Ce s-a-ntâmplat? Simt din vocea ta că e ceva în neregulă.

Analizele lui Banner arătaseră că da, pietroaiele spărseseră ambele ferestre. Dar numai cioburile din geamul lui Dark aveau un model circular, dovadă că fusese tăiat mai înainte cu un dispozitiv cu diamant. Erau şi urmele ventuzei folosite pentru a extrage discul de sticlă.

Ceea ce explica modul în care pătrunsese în casă.

— Îţi jur, iubito, spuse Dark, sunt bine. Te sun eu în curând. Dar să mă anunţi imediat ce pleacă

poliţia.

Dark încheie convorbirea şi reveni pentru a se confrunta cu situaţia cea nouă.

*

Termenul se apropia de limită; Nellis şi McGuire aşteptau în hol, pregătiţi. Aveau glugile îndesate în buzunare. Legăturile pentru mâini şi seringile erau gata. Casa ferită şi locul de dispensare a rămăşiţelor erau în apropiere.

Ordinele primite se schimbaseră puţin cu câteva minute înainte, când ajunsese Wycoff. Odată ce ministrul îşi rostise ultimatumul, decizia stătea în mâinile lui Dark.

Un *da* însemna că misiunea lor era sfârşită; Nellis şi McGuire aveau să fie trimişi în alta după o scurtă permisie. Nellis se întrebă, în treacăt, dacă avea să fie tot în zona Los Angeles. Nu-l încânta ideea de a dormi în avion.

Dar un *nu* din partea lui Dark însemna că misiunea lor se va dubla. Wycoff fusese cât se poate de clar; îi umflaţi pe Dark şi Riggins, îi imobilizaţi pe amândoi, îi transportaţi la casa secretă. Riggins nu se va mai întoarce de acolo, iar pentru Dark o să înceapă numărătoarea inversă a celor 48 de ore.

Poate că aveau să fie numai 24. Sau 12. Wycoff îşi cam pierduse răbdarea.

Poate că va trebui s-o ridice şi pe soţia lui Dark, iarăşi un gând care nu-l încânta deloc pe Nellis. Dar asta-i era meseria. Ştia agenţi care refuzaseră să elimine femei sau copii, dar aceia pur şi simplu nu erau în stare să îşi îndeplinească misiunea. La drept vorbind, erau nişte fătălăi.

*

— Riggins, spuse Wycoff din nou şi arătă spre ceas. Riggins privi mâhnit către Dark şi oftă.

Dark remarcă modelul ceasului; un MTM, preferatul celor din marină şi fără îndoială parte a eforturilor lui Wycoff de a părea cât mai dur posibil. Dark ştia câte ceva despre trecutul lui

Wycoff; ştia că tipul nu călcase niciodată într-un flanc de luptă.

Aşa că ameninţarea *era* reală, venită tocmai de sus, şi Wycoff se afla aici ca să-l elimine pe Riggins, după care să-şi încerce norocul străduindu-se să-l convingă personal pe el.

Dark îi ura de moarte pe nenorociţii ăştia. Pe toţi.

Îi aruncă o privire lui Riggins.

*

Riggins înţelese că, din păcate, avusese dreptate încă o dată.

Chiar şi după ce o să-l omoare, pe Dark tot n-o să-l lase în pace. Ministrul nu trebuia decât să se răzgândească şi să aplice aceeaşi tactică şi asupra lui Dark. De ce nu? Individul era un cretin răzgâiat, într-un costum scump, obişnuit să primească tot ce cerea, oricând îi poftea inima. Invariabil.

*

Wycoff se uită la ceas şi văzu cum secundarul înainta către douăsprezece. Să-l ia dracu' pe Riggins – şi-a ratat şansele. Wycoff îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i aplice lui Dark tactica dură de convingere de la bun început.

Refuza să părăsească această secţie de poliţie fără răspunsul pe care-l voia.

Fără răspunsul de care *avea nevoie.*

*

Nellis îi urmărea din hol şi evalua repede în minte opţiunile.

Dacă ar fi să acţioneze, Riggins va face prima mişcare – probabil va lua un obiect de pe rafturile din laborator şi o să înceapă să-l agite spre ei. Dark va acţiona în secunda următoare şi va încerca să contracareze o manevră sau poate chiar îl va lua pe ministru ostatic. Pentru câteva clipe va fi ciudat, dar se va rezolva uşor. Poate n-o să fie timp de seringi; poate o să fie timp pentru pistoale. N-avea

preferinţe, atâta timp cât ceva se întâmpla, repede. Murea de plictiseală.

Erau într-o secţie de poliţie, o astfel de manevră letală ar fi fost dificil de acoperit, dar, în fond, explicaţia era că Riggins şi Dark încercaseră să-l asasineze pe ministrul apărării. LAPD n-aveau decât să tacă dracului din gură şi să-nghită.

Nellis simţea entuziasmul şi adrenalina cum i se pulsa prin vene. Putea să fie bine. Putea să fie *foarte* bine.

00.03…

00.02…

00.01…

Dark privi spre Wycoff.

Nu mai putea să facă decât un singur lucru.

— Domnule ministru, zise Dark, Riggins mi-a spus că timpul ne presează. Aş vrea să ştiţi că puteţi conta pe întreaga mea colaborare la acest caz.

Riggins şi Dark se priviră în ochi. Lui Riggins păru să i se ia o piatră de pe inimă. Un test nerostit al loialităţii, unul pe care niciunul dintre cei doi bărbaţi nu ar fi putut să-l explice, trecuse în sfârşit.

Wycoff rămase înmărmurit, de parcă ar fi înghiţit un sâmbure de piersică. Ba chiar şi cei doi bodyguarzi părură să fie uluiţi. Şi, fără îndoială, aşa era şi Riggins.

— Ştiţi, zise Dark, am descoperit ceva la mine acasă. Vreţi să aruncaţi o privire?

Dark începu să-i călăuzească printre probe, una câte una.

Era singura opţiune care avea sens. Dacă aveau de gând să-l elimine pe Riggins, atunci era clar că nu se vor opri aici. L-ar fi hăituit şi pe Dark, zi şi noapte, şi cel mai probabil ar fi implicat-o şi pe Sibby cu familia ei – chitanţe ale taxelor şi impozitelor plătite în ani de zile, fişe de muncă, fişe medicale şi orice altceva ar fi putut să scoată la iveală –, i-ar fi urmărit, ar fi făcut presiuni, i-ar fi împuns, le-ar fi măcinat vieţile. Ce era şi mai

rău, Dark ar fi rămas fără niciun aliat de nădejde la Cazuri Speciale.

Nu, a-l salva pe Riggins era singura cale prin care putea să preia conducerea investigaţiilor.

Pentru că era evident că monstrul pusese iarăşi ochii pe Dark, iar Dark nu mai avea de gând să-l facă să dispară prin simplul gest de a-l ignora.

Şi nici nu avea de gând să se dea bătut până nu-l împuşca definitiv, nu doar o imagine în oglindă.

*

Misiunea se încheiase. Nellis şi McGuire se întoarseră la dubiţa lor. Urma somnul, apoi o nouă misiune. Nellis n-ar fi recunoscut în faţa nimănui, nici chiar în sinea lui, dar aşteptase cu nerăbdare să înfigă acul seringii în gâtul voinic al lui Riggins şi să privească cum viaţa se stinge în ochii lui. Să vadă cum îi piere rânjetul ăla de pe buze. Cum i se răceşte corpul, apoi cum înţepeneşte. Faptul că acum pleca, trebuia să recunoască, era cam dezamăgitor.

Dar, la urma urmei, cine ştie? Poate că o să se întoarcă să cureţe mizeria asta într-o bună zi.

Capitolul 34

Undeva în America

Sqweegel patrula prin subsolul casei lui gol, cu o puşcă cu ţeava scurtă în mâna stângă. Trupul asudat, slab şi fibros, îi era pudrat cu praf de scorţişoară.

Se uita spre şirul de monitoare în timp ce păşea. Era deosebit de excitant să stai liniştit şi să priveşti pasiv. Nervii îi pulsau de nerăbdare, propriii muşchi îi spuneau să se *mişte*. Respira accelerat, nerăbdător, excitat.

Avea şi mai multe de făcut, acum că vânătorul începuse în sfârşit să asculte. Dar fiecare lucru la timpul lui. Acum era vremea să hrănească cintezoii.

Monstrul se îndreptă către o masă de lemn – o masă pe care bunica lui o ţinea înainte în bucătărie. Suprafaţa îi era scrijelită cu semne în zigzag vechi de zeci de ani. Şanţurile erau adânci şi negre. Sqweegel lingea uneori câte unul, ca să vadă dacă mai poate recupera ceva din gustul acelor ingrediente gătite demult. Să vadă dacă limba îi putea readuce un detaliu senzorial uitat.

Astăzi însă, nu. Astăzi se ocupase de încărcarea armei.

Îşi sprijini patul puştii de şold, împinse un cartuş în chiulasă, pe care o zăvori cu închizătorul cilindric rotativ dintr-o smucitură scurtă, zgomotoasă. Un *clac* răsună dintre pereţii de piatră ai subsolului.

Cintezoii din colivia aflată în celălalt colţ al încăperii reacţionară la sunet, lovind în neştire din aripi, panicaţi.

Sqweegel se apropie agale de colivie şi îşi strecură degetele subţiri printre zăbrelele de sârmă. Construise colivia singur, din grătare de frigider găsite într-un tomberon. Baza coliviei era o tavă de copt veche.

Adora să îi mângâie pe cap, să le frece penele minuscule şi moi de pe craniile mici, osoase, dar nu-l lăsau niciodată. De fapt, nu părea să le placă deloc căsuţa în care locuiau. Pe tăviţa coliviei meşterite de el erau mai multe ouă sparte, semn că masculii nu reuşeau să se împerecheze.

— De ce zburaţi prin colivie? le murmură Sqweegel. De ce nu cântaţi? Dacă v-aş elibera, aţi muri.

Cu o mişcare fulgerătoare Sqweegel îşi îndreptă arma încărcată spre colivie şi împinse ţeava direct în zăbrele.

Mişcarea îi înspăimântă pe cintezoi iarăşi.

Dar se opri.

Coborî arma.

— Ştiu, spuse Sqweegel. Vă e foame.

Îşi supse scurt vârful arătătorului şi apoi îl băgă în tăviţa de mâncare a păsărilor – o săpunieră din baia bunicii. O ţinea afară din colivie ca să poată controla regimul alimentar al cintezoilor. Trecuse o zi; le era foame.

Câteva seminţe de iarbă încolţite se lipiră de unghia umezită de salivă. Sqweegel îşi trecu uşor degetul pe marginea ţevii negre a puştii, lăsând în urmă câteva seminţe.

Apoi sprijini ţeava perpendicular pe marginea coliviei.

— Cip, cirip, făcu Sqweegel. La ciugulit.

O cinteză mai îndrăzneaţă, cu ochii pe seminţe, se aventură spre marginea coliviei. Îşi încolăci gheruţele de zăbrele şi îşi apropie capul de ţeavă. Părea curioasă. Ce era asta? Un nou stil de a mânca?

După câteva clipe, pasărea îşi învinse teama, foamea fiind mai tare. Începu să ciugulească din

seminţe.

— Aşa, bravo, micuţo. Aşa, bravo…

Sqweegel zâmbi, descoperindu-şi dinţii negri. Simpla imagine ar fi trebuit să fie suficientă pentru a înspăimânta pasărea şi a o face să se retragă în partea cealaltă a coliviei, dar ea părea încrezătoare. N-avea de ce să-şi facă griji. Era doar o altă modalitate de hrănire.

Nu după mult timp cinteza termină seminţele şi îşi strecură capul mai adânc în peştera de oţel să vadă dacă nu cumva…

Clic.

Bum.

Întreaga cinteză – împreună cu cea mai mare parte a coliviei şi păsările din ea – fusese pulverizată de explozie. Spre peretele de piatră al pivniţei zburară fulgi şi bucăţele de zăbrele din metal. Bucăţele de carne de pasăre atârnau de rămăşiţele coliviei şi firicele de fum se unduiau din ele.

Sqweegel se aplecă şi culese câteva pene şi îşi trecu una uşor peste pielea obrazului. Nu avea cum să fie sigur de asta, desigur… dar Sqweegel avea o bănuială că cinteza nici măcar nu apucase să audă clicul.

Partea a doua

DARK ÎN ACŢIUNE

Capitolul 35

Observatorul Griffith, muntele Hollywood
Miercuri / 6.30 p.m.

De aici de sus puteai să vezi totul: întregul Los Angeles, până în cele mai mici detalii, până în largul Pacificului.

Dark n-avusese nicio treabă cu locul acesta până nu l-a adus Sibby aici, la câteva luni după ce începuseră să se întâlnească. *Cât de des*, i-a spus, *ai ocazia de a te simţi ca şi cum ai fi Dumnezeu?* Dark, spre uimirea lui, a trebuit să admită că-i plăcea priveliştea, deşi, crescut în L.A., ignorase dintotdeauna locul acesta, considerându-l doar o atracţie turistică.

La începuturile relaţiei lor obişnuiau să vină aici la un picnic: prânzul şi o sticlă de vin rece. Beau şi îşi lăsau mintea să zburde, făcând glume cum că ar fi Dumnezeu şi ce ar trebui să pedepsească mai întâi acolo jos, pe păcătoasele străzi din L.A.

Acum însă nu erau veniţi la picnic. În seara asta nu.

Din momentul în care îi spusese lui Riggins că se alătură urmăririi lui Sqweegel, Dark fusese cuprins de o agitaţie sălbatică. O sunase întruna pe Sibby după ce îşi dăduse seama că viermele acela nenorocit se strecurase în casa lor, dar ea nu-i răspunsese nici pe fix, nici pe mobil preţ de o jumătate de oră de coşmar. În cele din urmă ea îl sunase şi-i spusese că a fost la cumpărături şi nu a auzit telefonul. Avusese nevoie să iasă puţin din casă.

Dark se gândise pentru o clipă, apoi spusese:

— Foarte bine. Stai afară toată după-amiaza. Nu-mi spune unde te duci, pe unde eşti; nu spune

nimănui. Mergi la întâmplare.

— Tu vorbeşti serios? îl întrebase Sibby cu un hohot de râs.

— Fă-i şi tu pe plac unui fost poliţist, spusese Dark străbătut de un fior în timp ce rostea asta.

Fost poliţai. Propriu-zis, pensionarea lui intrase în domeniul trecutului de treizeci şi cinci de minute; era iarăşi în misiune.

— Bine, bine. Ne vedem acasă diseară.

— Ce zici să ne vedem la şase şi jumătate la locul nostru. Sus pe dealuri?

Sibby începuse să-i spună pe nume:

— Locul nostru? A, vrei să spui la Obser…

— Exact! o întrerupsese el. Să-ţi cumperi ceva frumos. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, chiar dacă eşti un ciudat.

*

Dark ajunsese cu o oră mai devreme, în special pentru a cerceta împrejurimile. Zidurile luminate din spate şi cupolele de un auriu-închis îi dădeau Observatorului mai degrabă un aer de loc pentru adunări religioase decât punct turistic. Şi până la urmă, descrierea asta chiar i se potrivea. Aici se strângeau oamenii să-şi ridice privirea către ceruri şi să se gândească la rostul lor în univers. Cumva ca o biserică pentru atei.

Sibby ajunsese la 6.30 fix şi îi tăiase din start lui Dark orice tentativă de a face conversaţie de complezenţă şi frivolă. Îl cunoştea mult prea bine.

— OK, gata, spuse Sibby. Ce-mi ascunzi? Mă chemi până aici, într-unul dintre locurile noastre preferate, n-am vorbit toată după-amiaza… Vrei să mă părăseşti sau ce?

Dark o privi. Aşa era Sibby: direct la subiect. Fără ascunzişuri, fără joacă.

— Mda, răspunse el.

Sibby zâmbi la început, până ce apucă să-i vadă faţa şi să înţeleagă că, de fapt, nu glumeşte.

O părăsea.

Privirea ei furioasă îi străpungea inima cu o mie de ace încinse. Îl lăsă fără aer în piept până în clipa când Sibby se întoarse şi se uită în gol, către bazinul Los Angeles de dedesubt.

— Ştii că, dacă aşa te-ai gândit să glumeşti…

— Nu, nu glumesc.

Sibby se întoarse pentru a-l privi din nou, pentru a se uita în ochii lui obosiţi după acele mici indicii pe care numai iubiţii – *sufletele pereche* – le pot vedea. Văzu că spune adevărul şi atunci ochii ei muriră. Îngheţară.

Dark puse mâna pe braţul lui Sibby. Braţul ei era nemişcat şi rigid.

— Am dus cioburile de la fereastra spartă la laboratorul criminalistic în dimineaţa asta.

Nimic pe chipul lui Sibby. Era precum suprafaţa îngheţată a unui lac.

— Din reconstruirea cioburilor sparte ale ferestrei, se vede că cineva a tăiat fereastra cu un cutter special, a intrat în casă şi mai târziu a spart fereastra ca să-şi acopere urmele.

Tot nimic. Chipul ei era de o răceală arctică. Ajungea la ea vreunul dintre cuvintele lui?

— Individul ăsta… nemernicul ăsta dement… el a lăsat ceasul. Şi ne-a spart geamul. A intrat tăind geamul, a reuşit să treacă de câini şi a stat undeva ascuns mai mult de o oră. Tu ai dormit în tot timpul ăsta. Era în casă când am venit.

— Nu, spuse ea rece.

— Nu? Cum adică nu?

— Eu dorm iepureşte. E imposibil să fi fost în casă cineva.

— Sibby, probele nu mint. Cineva a pătruns în casă. Se poate să fi fost la tine în cameră.

— Te auzi ce spui, Steve, apropo? La tine în cameră! Ca şi cum deja m-ai fi părăsit.

Nu era vreme să îi explice. Acum vedea unde a greşit. Voise să-i spună că pleca într-un context fericit. Cel mai frumos context *posibil,* oricum, date fiind circumstanţele. Locul ei preferat. Şi

totuşi, Dark cam ştia ce avea să se întâmple. Ar fi putut s-o facă oriunde, rezultatul ar fi fost acelaşi: un val momentan de confuzie, mascat rapid de un mecanism de autoapărare teribil şi puternic.

Ceea ce o făcea pe Sibby puternică era acelaşi lucru care îi declanşa scuturile mentale. Şi ferească Dumnezeu să fi încercat să răzbeşti prin asta.

Tot aşa reuşise să facă faţă şi divorţului părinţilor, la treisprezece ani.

Şi violului din camera de cămin, la şaptesprezece.

Cum reuşise să-l iubească pe el: total, necondiţionat, pentru că ştia să se apere în cazul în care lumea lor avea să se prăbuşească. Aşa cum părea să se întâmple acum.

Sibby se ridică, deşi Dark continua să vorbească.

— Am împachetat lucrurile noastre şi le-am trimis într-un loc sigur, spunea el. Câinii i-am dat în grija…

Dar Sibby nu asculta – pleca. Apucase să facă câţiva paşi înainte ca Dark să-şi dea seama şi se îndrepta către treptele de ciment cu o viteză uimitoare. El se repezi după ea şi o luă de mână. Sibby şi-o trase.

— Te rog, Sibby, ascultă-mă. Viaţa ta este în *pericol.* Ăsta-i motivul pentru care fac asta…

Dar era prea târziu. Scuturile erau ridicate şi o pierduse pe Sibby.

Capitolul 36

Pleacă, îşi zise Sibby în gând. *Pleacă din locul ăsta. În parcare. La maşină, apoi pe drum în jos, pleacă de pe muntele ăsta blestemat.*

După câţiva paşi se împiedică, aproape că îşi luxă glezna, dar reuşi să se redreseze la timp. N-o să cadă tocmai acum. O să găsească o cale de ieşire. O să se ascundă o perioadă, poate la taică-său. Stătea aproape, la numai o oră de mers cu maşina, în sus pe coastă. Sibby era uimită de cât de repede prindea contur planul în mintea ei, chiar şi în timp ce traversa piaţeta către maşină.

Ceea ce o deranja nu era faptul că Steve voia să se despartă de ea. O făcea ca s-o protejeze, asta pricepuse. Ştia cum funcţionează mintea lui. Era complet anapoda, ar fi vrut să urle la el că a fost în stare să se gândească la aşa ceva, dar înţelegea.

Viaţa ta este în pericol. Aşa spusese? Chiar nu ştia că în momentele cele mai grele nu te desparţi, ci stai unit?

Dar, oricum, nu asta o deranja pe ea acum. Ci faptul că Sibby îl *minţise* pe Steve de dimineaţă.

Nu îi spusese că *avusese* un somn într-adevăr adânc, ciudat.

Se urcă la volan, roti cheia în contact.

Nu fusese în stare să-i mărturisească faptul că o duruseră şoldurile.

Demară şi o porni în jos, pe drum.

Şi se încăpăţânase să facă uitat – până acum, în acest moment, când se mişcă în scaun şi simţi istovirea în fiecare muşchi al spatelui – lucrul care era cel mai grav: nu fusese prima dată.

*

Dark îi lăsă un scurt avans, după care traversă şi el parcarea şi se urcă în Yukon, pornind în trombă

pe Hollywood Drive după ea. Nu neapărat să o oprească şi să încerce s-o facă să se răzgândească – sincer, asta conta acum prea puţin. Tot ce conta era să o facă pe Sibby să plece din L.A., să o scoată din raza vizuală a mizerabilului pervers care se pare că făcuse o fixaţie pentru ea.

*

Ia te uită, Sibby. Cum încerci tu să-ţi controlezi emoţiile, chiar şi când eşti singură. Nu vrei să te laşi descoperită nici măcar când nu se uită nimeni.

Ei, îşi spuse Sqweegel în gând în timp ce se uita la monitorul din subsol, *se-ntâmplă să mă uit eu. Dar tu nu ştii asta, nu?*

*

Sibby gonea pe autostrada 101, depăşind pe ambele benzi. Practic, era oră de vârf – dar, la urma urmei, orice oră era de vârf în L.A. Văzu un gol în coloană; călcă acceleraţia şi se strecură acolo, după care ţâşni înainte şi căută din priviri un alt gol. Nu voia decât să fie cât mai departe de Steve, de Observator, de tot… pentru moment. O să se gândească mai bine mai târziu.

Mai ales la durere. Şi la ce însemna.

*

Dark o urmări pe 101, apoi prin centru, pe 110 şi în final pe 10, până la ieşirea spre autostrada Pacific Coast – de aici putea s-o apuce oriunde. Putea să o ia înapoi spre casă, spre Malibu, sau putea să continue spre nord. Dacă renunţa la ieşirea de pe autostradă, Dark putea să răsufle mai uşurat. Însemna că se duce la tatăl ei, care avea s-o supravegheze ca un uliu.

Dinaintea lui era o mare de ochi roşii, clipind cu grade variate de intensitate. Traficul din L.A. era un monstru viu, iar Dark recunoştea că Sibby se pricepea mult mai bine la aplicarea regulilor de circulaţie. Trebuia să fii capabil de foarte multă putere de concentrare să ţii pasul.

Sqweegel privea prin monitor chipul lui Sibby, vrăjit.

Fiinţele umane îşi demască sentimentele nu numai prin cuvinte, dar şi printr-o simfonie a ticurilor şi mişcărilor faciale. Puteai să urmăreşti foarte multe filme fără sonor şi să înţelegi povestea aproape perfect. Detaliile nu contau; ezitarea, frica, durerea, confuzia, agonia erau cele care, exprimate de faţa actorului, spuneau adevărata poveste.

Actorii însă nu erau totuna cu oamenii din lumea reală.

Şi, ca să te bucuri de un spectacol adevărat, trebuia să fii inteligent.

Instrumentele auto moderne îi uşuraseră munca. GPS-urile erau din ce în ce mai populare şi lui Sqweegel nu îi fusese greu să ataşeze o cameră – parazita antena wireless deja existentă – la un asemenea dispozitiv. Precum cel pe care-l avea în maşină Sibby Dark.

Şi totuşi, gata cu privitul. De-acum era momentul să intre el însuşi în film.

*

Sibby încremeni când mobilul începu să cânte primele acorduri de la *Personal Jesus.*

Acum? Fix *acum* se găseşte să-mi dea mesaj şi nemernicul ăsta mizerabil?

Ştia c-ar fi mai bine să-l ignore, să fie atentă la drum, dar nu se putu abţine. Îţi scoase mobilul din geantă şi citi cu coada ochiului pe ecran:

MI-A FĂCUT PLĂCERE SĂ TE REVĂD AZI-NOAPTE

Sibby fu nevoită să citească de două ori pentru a înţelege, iar a doua oară sensul cuvintelor îi explodă ca o ploaie de artificii în minte. *Azi-noapte? Să te revăd?* Cuvintele îi abătură atenţia de la traficul alert, încâlcit, de pe autostrada 10 pentru numai câteva secunde.

Şi totuşi, într-o secundă se întâmplă totul.

Capitolul 37

Sibby îşi înfipse piciorul în pedala de frână, dar era prea târziu, iar maşina din faţă prea aproape. Bara de protecţie din faţă şi grilajul se sfărâmară de la forţa impactului, şi după el, o zecime de secundă mai târziu, şi capota care se desprinse din balamale şi se izbi de parbriz. Sticla explodă. Instinctul ei era de a apăsa şi mai tare, să frâneze odată, ca şi cum apăsarea pedalei mai tare ar fi putut reduce în vreun fel – sau cumva repara – dezastrul care încă se desfăşura în jurul trupului ei. Dar maşina gonise cu peste nouăzeci de kilometri pe oră, şi spaţiul liber din coloană fusese prea mic pentru a putea opri maşina înainte de impact.

O fracţiune de secundă mai târziu, Sibby se trezi cu airbagul în faţă, strivindu-i nasul şi gura. Volanul se îndoi sub mâinile ei încleştate, pedala de frână se eliberă de sub talpă şi bara de direcţie de sub roată se avântă înspre ea, parcă s-o străpungă. Totuşi, în urma impactului, corpul ei fusese împins în stânga şi bara o rată – pe ea şi pe copilul din pântec – la numai câţiva centimetri.

Bara năvăli în maşină şi despică scaunul din dreapta, îi smulse tapiseria şi îi rupse arcurile.

Portiera din partea ei şi cea din dreapta ţâşniră din balamale. Bancheta din spate sări din cadru şi se izbi de scaunul lui Sibby, strivindu-l. În acest moment ea era deja aruncată din maşină, se răsucea în aer în direcţia parapetului de ciment care separa banda ei de maşinile cu şoferi îngroziţi de pe sensul celălalt.

Toate astea se petrecură în mai puţin de o secundă.

De fapt, Sqweegel încă mai avea degetul pe „TRIMITE”.

Dark era la patru kilometri în urma ei, dar putea la fel de bine să fie şi la o mie.

Acceleră instantaneu şi goni pe 10 ca un pilot kamikaze al cărui unic scop era de a atinge solul mai repede decât oricare altul, depăşind tot ce era pe carosabil, printre celelalte maşini care lăsau în urmă lumini roşii în încercarea de a opri.

Yukonul lui Dark frână şi intră într-un derapaj controlat. Sări din maşină fără să mai aştepte oprirea ei totală şi începu să alerge către locul accidentului, la câteva zeci de maşini distanţă. Fiecare pas înainte îl făcea să se simtă ca pe o bandă de alergare care se ducea cu viteză înapoi. Tălpile îi ardeau cu fiecare izbitură în asfalt şi ricoşeu înapoi în sus. Respiraţia părea că i se oprise. Oricât de tare îşi forţa picioarele, nu reuşea să alerge suficient de repede.

Doamne, să nu fie maşina lui Sibby era singurul lucru care-i străbătea mintea, însă Dark ştia că-i în zadar. Cumva, parcă o simţise în sânge, ca un mesaj primit de la locul accidentului: *Da, maşina lui Sibby a fost.*

Câteva secunde mai târziu, Dark ajunse la maşina zdrobită.

Dumnezeule mare, era maşina lui Sibby.

Vehiculul arăta ca o jucărie stricată în mijlocul ţarcului de joacă al unui bebeluş. Pe tot drumul erau împrăştiate bucăţi de plastic, metal şi sticlă.

Sibby zăcea între toate aceste ruine. Nemişcată.

Fără suflu.

Dark sări peste portbagajul maşinii şi îngenunche jos, lângă ea. Mâinile îi tremurau şi se strădui să şi le liniştească. Apoi îi fixă capul pe spate, îşi puse buzele pe ale ei, suflă, începu acţiunea de resuscitare – dar în aceeaşi clipă văzu pata imensă care se mărea pe abdomenul ei. O, Dumnezeule, nu. Îşi smulse cămaşa de pe el,

simţind cusăturile cum plesnesc, şi totuşi parcă nu suficient de repede, şi apoi i-o puse pe pântece.

Dark ştia că muşchii din jurul fetusului sunt extraordinar de puternici. Femeile îşi creează un soi de scut sferic pentru a proteja viaţa dinăuntru şi prin acel scut nu se putea răzbi foarte uşor.

Dar sângele continua să curgă, ca o călimară vărsată peste o faţă de masă albă…

*

Camera pusă în maşina lui Sibby era complet inutilizabilă, dar Sqweegel anticipase asta. Aşa că apăsă câteva taste şi în numai câteva secunde găsi camerele de supraveghere a traficului de pe şoseaua 1-10 pe care le căuta. Când se încărcă, imaginea arătă o ambulanţă şi o maşină de pompieri care încercau să-şi croiască drum spre locul accidentului.

— Nu te teme, Dark, spuse Sqweegel şoptit, privind pe ecran mica siluetă a bărbatului. Spitalul Clinic Socha din Los Angeles este aproape. O să ajungă la timp.

Întinse un deget acoperit cu latex şi-l frecă de silueta albă, neclară, a lui Sibby, imaginându-şi că o mângâie.

— În fond, spuse el, trebuie să facem tot ce ne stă-n putinţă ca să protejăm bebeluşul.

Capitolul 38

Malibu, California
9.14 p.m.

Deci lucruri ca astea au oamenii cu o viaţă adevărată, se gândi Riggins. O grămadă de lucruri frumoase. Probabil că şi el ar putea avea asemenea lucruri, îşi spuse în minte. Dacă nu-l deranja să stea în casă şi să lâncezească…

Cei de la firma de mutare duceau ultima cutie. Riggins îi angajase personal – era o echipă locală găsită pe net, care-şi spunea Studenţii Flămânzi. Părea un nume suficient de stupid pentru a putea avea încredere în ei. Riggins îi sunase, le spusese că e vorba de o treabă urgentă şi că viteza lor va fi răsplătită pe măsură. Nu se ştie dacă tipii chiar erau studenţi, dar cu siguranţă în seara aceea nu mai aveau să flămânzească.

De asemenea, era puţin probabil să aibă vreo legătură cu Sqweegel; Riggins îi găsise la întâmplare printr-un anunţ pe craigslist.com[6].

— Asta-i tot?

— Da, aşa cred, răspunse şeful echipei.

— OK, spuse Riggins. Luaţi-vă după maşina asta. O să vă conducă la adresa unde trebuie duse lucrurile.

Maşina nu avea număr – FBI. Erau doi tipi în care Riggins avea încredere, atâta încredere câtă putea avea în cineva.

Nu că asta ar fi contat prea mult; toate lucrurile mergeau către un depozit privat, de asemenea ales la întâmplare de Riggins. Dacă Sqweegel avea de gând să-şi dea silinţa să-i găsească lucrurile lui Dark, atunci măcar să aibă o zi de inspecţie a

terenului. Să caute cât o vrea prin simandicoasele obiecte de la Crate and Barrel[7], să-şi bage undeva sfeşnicul de la Restoration Hardware.

Pentru că Dark avea să-şi recupereze bunurile cu o singură condiţie – să moară Sqweegel. Dacă nu, Steve va muri în locul lui. Şi atunci n-o să-i mai pese nici cât negru sub unghie de mobila asta.

Sibby, pe de altă parte… ei bine, s-ar putea ca ei să-i pese.

Riggins se simţea un pic aiurea făcând toate astea, deşi era cea mai bună alegere. Deşi era o idee a dracului de bună.

În parte, era îngrijorat pentru Dark şi Sibby. Dacă maniacul ăla descoperise cum să intre în această casă de pe malul oceanului, avea s-o facă iar şi iar. Nu era chip ca vreunul dintre ei să mai petreacă vreo noapte acolo.

Dar sincer, o parte din Riggins şi-ar fi dorit ca Dark să se concentreze 100% asupra misiunii lui; altfel, avea să moară. Iar Dark nu se putea concentra dacă era şi Sibby în ecuaţie. Nu, era cel mai bine ca Sibby să se refugieze la tatăl ei cât dura misiunea lui Dark.

Camionul porni. Riggins mai făcu un ultim tur al casei, cu o lanternă, să se asigure că nu uitase ceva. Sau că nu pierduse din vedere ceva.

Dar nu, fusese atent. Era pe cale de a încuia definitiv, când auzi un zgomot de sus.

Apă picurând.

Nu. Nu te lăsa surprins. Îi stă în fire. Să se ghemuiască într-o nenorocită de cutie de pantofi şi să aştepte momentul în care pleacă toată lumea, ca apoi, în ultimul moment să…

Ei, mai dă-l dracu', îşi spuse Riggins şi îşi scoase arma. Aproape că-şi dorea ca nemernicul să fie sus.

Aproape.

O luă în sus pe scări încet, şi fiecare bătaie a inimii îi trimitea cu violenţă sângele în vene.

Acum nu mai suna ca un picurat, ci ca un şuvoi în toată regula, în baie.

Se strecură pe hol. Tot mai aproape de sunetul apei care curgea.

Dacă era vreunul dintre studenţii ăia flămânzi care se spăla pe mâini după ce s-a uşurat? O fi rămas în lumea lui, cu ipodul în urechi, fără să-şi dea seama că băieţii au luat-o din loc. Nu merita un glonţ în cap doar pentru că era un prostănac.

Aşa că strigă:

— FBI!

Niciun răspuns.

Înaintând pe hol, Riggins identifică sursa: dormitorul cel mare. Apa se auzea tot mai tare acum. Se revărsa. Riggins îşi lipi urechea de lemnul rece. Ascultă.

Era o cadă care se umplea. Un sunet familiar, de pe vremea când era însurat. Fostele lui soţii se dădeau în vânt după astfel de momente de desfătare.

Riggins făcu un pas înapoi. Acum sau niciodată. Izbi cu piciorul în lemn, chiar în dreapta clanţei. Uşa se trânti în lături. Riggins scrută interiorul. Îndreptă pistolul în stânga, în dreapta, înainte.

Cada era învăluită de aburul ce se ridica precum ceaţa. Verifică singurul loc rămas: dulapul.

Nimic.

Opri robinetul de apă caldă. Lăsă aburul să se ridice puţin. Câteva picături de apă clipoceau:

Pic.

Pic.

Pic.

Sunetul îl făcu pe Riggins să se uite în jos. Acolo, pe gresia fină şi albă, era o pană de pasăre. Steve şi Sibby nu aveau pasări. Câinii probabil că ar fi fost încântaţi să le înfulece.

Aşadar, ce căuta aici?

Riggins apucă vârful subţire, dur, al penei cu vârful degetelor şi o ridică în dreptul ochilor. Un gri-închis, cu tente de maro-rozaliu către margini.

Riggins n-avea nicio tangenţă cu ornitologia: ştia că unele păsări zburau, altele nu, şi câteva erau delicioase cu nişte sos şi umplutură. Dar erau oameni la secţie care puteau să-i dea de cap chestiei ăsteia: familie, specie, încrengătură.

Despre ce pasăre era vorba îl interesa prea puţin momentan pe Riggins. Să fi fost lăsată cumva de Sqweegel? N-avea nicio noimă. Ciudatul ăsta, care nu lăsa în urmă nici măcar un fragment de piele moartă, să lase aşa, din senin, o *pană?* Nu. Trebuia să fie altceva.

Poate că înăuntru intrase o pasăre prin uşa de sticlă, zburătăcise prin casă o vreme, pe aici, apoi reuşise să ajungă în vreun alt cotlon. Dar în cazul ăsta, cum de nu găsise o altă pană prin casă ori altă urmă lăsată de pasăre? Strânsese lucrurile lui Dark şi Sibby personal.

Poate că *fusese* Sqweegel. Poate că în sfârşit făcuse o greşeală.

În timp ce Riggins se gândea la asta şi cerceta încăperea să vadă dacă mai sunt pene, aburul se risipi. Şi când aburul se risipi, începu să se vadă scrisul de pe oglindă.

Era un număr de telefon, scris parcă de degetul unui copil.

Riggins se uită la el, îşi scoase mobilul şi apucă să-i facă o poză înainte să dispară. Apoi începu să tasteze cifre.

Pentru a-l suna pe criminal, trebuie să vă autentificaţi

pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: oneaday.

Capitolul 39

Spitalul Clinic Socha / Los Angeles

Când Riggins se întoarse, asudat şi gâfâind, îl găsi pe Dark în sala de aşteptare. Era evident că venise într-un suflet după ce primise SMS-ul lui Dark cu veştile despre accident şi după ce dăduse câteva telefoane.

— O s-o păzească doi poliţişti, 24 de ore din 24, spuse Riggins, şi am pus deja o echipă să caute probe în maşina avariată.

Dar Dark asculta numai pe jumătate. Ştia că Riggins încerca doar să-l liniştească. *Nicio grijă. Totul e sub control. N-o să păţească nimic. Totul o să fie în regulă.* Cu alte cuvinte, minciunile obişnuite.

În loc de asta, totuşi, mintea lui Dark era la procedurile care se desfăşurau dincolo de ochii lui, într-o altă parte a spitalului. Dincolo de jaluzele, prin peretele de rigips, pe un alt hol şi printr-un alt perete alb…

…unde Sibby avea perfuzii în mâini, bandaje albe pe picioare, un tub de plastic de-a lungul gâtului. O dezbrăcaseră, se puseseră pe treabă imediat. Trebuiau să-i stabilizeze creierul, inima, plămânii, trebuiau să oprească hemoragia internă.

Dragostea vieţii lui era pe masa de operaţie, doctorii, şi asistentele mişunau în jurul ei, cu toţii concentraţi asupra aceleiaşi sarcini: să-i salveze pe ea şi pe copil.

Dark inspiră adânc şi nările i se umplură cu acea substanţă greţoasă cu care se dezinfectau camerele de aşteptare. Încercă să se transpună în sala de operaţie, alături de Sibby, doar pentru a fi cu ea. Să ştie că nu este singură.

Dar nici nu putea să-şi scoată din urechi înregistrarea pe care abia o auzise. Cuvintele pe care le ascultase prin telefon după ce formase numărul acela îi abăteau atenţia de la Sibby. O voce de copil, dar sinistră. Ceva ce nu mai auzise înainte.

Vocea adversarului său:

Va muri unul pe zi.
Vor plânge doi pe zi.
Vor minţi trei pe zi.
Vor ofta patru pe zi…

Îşi repeta în gând în neştire poezioara asta obsedantă, ceva în genul celor pe care le recită copiii la joacă pentru a te băga în sperieţi sau pentru a te face să plângi şi să fugi repede în casă, la mami. Lui Dark îi suna vag cunoscută, şi totuşi era sigur că nu o auzise la joacă. De unde o ştia?

Înainte, pe vremea când Dark umbla pe urmele lui Sqweegel, găseau şi analizau numai probe indicative, relicve de gradul al II-lea. Îşi amintea diferenţa de la şcoala generală catolică pe care o urmase: relicvele de gradul al II-lea erau obiectele atinse de un sfânt. Cărţi sfinte. Un crucifix cândva purtat de un sfânt. O bucată de ţesătură din straie.

Relicvele lui Sqweegel erau ceva mai diferite. Trupuri moarte, schilodite, supuse torturii. Mesaje mâzgălite cu sângele victimelor. Dulapuri în care alesese să se ascundă.

Nimic care să ţină de el propriu-zis. Era mult prea atent, mult prea metodic în privinţa asta.

Cu alte cuvinte, nicio relicvă de gradul I – bucăţele din sfântul însuşi. Vreo bucăţică de os. Vreo şuviţă de păr. O unghie tăiată. Un rest de ţesut muscular.

Dar acum, în sfârşit, aveau o relicvă de gradul I de la Sqweegel: o mostră a vocii lui.

După ce o ascultase, lui Dark îi venea greu să nu o mai audă. Cuvintele păreau să sape prin materia

cenuşie a creierului lui, să-şi creeze cămăruţe acustice proprii. Sursa putea fi suprimată, dar nu se mai putea opri ecoul la nesfârşit:

De ce se-ntreabă cinci pe zi
Se vor prăji şase pe zi.

Trebuia să se concentreze asupra lui Sibby. Asupra copilului lor. Nu să-şi irosească energia mentală pe asta.

Şi Riggins continua să vorbească, să-i spună cum el personal îi instruise pe poliţişti asupra capacităţilor lui Sqweegel. N-avea cum să se strecoare în salon ascuns pe sub vreo targă sau în vreun aparat de radiografie. Se verifica orice era mai mare decât un pahar de iaurt. La naiba, chiar şi paharele de iaurt aveau să fie verificate, pentru siguranţă.

Dark dădu din cap ca şi cum ar fi fost atent. Dar de fapt încerca să oprească poezioara care-i răsuna în minte.

Parcă vocea lui Sqweegel fusese cumva gândită genetic să creeze o reacţie fizică în Dark, precum un virus care-şi atacă gazda. Era prea mult de respins…

Vai, vai, vai, şapte pe zi…

Degetele lui Riggins îi atinseră braţul.

— Hei! Doctorii au zis că o să stea acolo destul de mult. De ce nu te duci undeva pentru o vreme să-ţi limpezeşti mintea? O să fiu aici.

După câteva clipe Dark dădu din cap, apoi porni aiurea pe holul aglomerat şi ieşi din spital. Nu se putea gândi decât la un singur loc.

Capitolul 40

Undeva în Los Angeles

Sqweegel răsuci capacul de metal şi îl aşeză pe podea lângă el. Apoi întoarse cu fundul în sus recipientul cilindric, din metal, vopsit în roşu. Praful alb – bicarbonat de sodiu – căzu pe podea cu un bufnet înfundat, ca un nor.

Dacă ar fi dat de câteva ori cu cârpa înăuntru ar fi şters majoritatea bicarbonatului de sodiu. Nu trebuia să fie impecabil. Dar asta l-ar fi deranjat pe Sqweegel. S-ar fi concentrat asupra fiecărei granule de praf rămase şi ar fi ajuns să cureţe interiorul ore în şir.

Dar nu şi azi. Nu era vreme. Se asigură încă o dată că era pur şi simplu prudent, apoi trecu la pasul următor.

Continuă prin scufundarea unui furtun într-un butoiaş de metal ruginit, după care îşi duse celălalt capăt al furtunului la gură. Trase de trei ori, repede, până ce lichidul îi umplu parţial gura. Blocă acest capăt al furtunului cu degetul cel mare, aduse furtunul deasupra recipientului cilindric şi îndepărtă degetul.

Lichidul curgea în voie. Lui Sqweegel îi plăcea la nebunie sunetul metalic pe care-l scotea atunci când cădea pe tablă. Gazele puternic mirositoare, care-i învăluiau cavităţile nazale.

Îi amintea cum e să stai întins pe bancheta din spate, ascultând cum mama sau tata sau colegul de facultate alimentează cu benzină rezervorul bătrânei maşini pentru o lungă călătorie pe autostradă. O călătorie din care nu s-au mai întors niciodată.

Dar gata. Sqweegel ştia că se poate pierde cu uşurinţă în noianul de amintiri proprii. Pentru declic era suficient un simplu sunet, un miros sau un material.

În plus, mai avea încă trei recipiente de umplut.

Şi după ce se finaliză procesul, după ce capetele cu sisteme de presurizare şi ţeavă le fuseseră reataşate, pe podea se aflau aliniate cinci extinctoare roşii.

Sqweegel încă mai avea lichid rămas în gură de la ultimul recipient. Scoase din trusa cu scule o brichetă Bic. O scăpără. Pulveriză lichidul peste flacără şi…

Vuuuu.

Mingea de foc lumină pentru câteva clipe întreaga încăpere. Scaunele cu rotile. Casetele de metal. Faianţa de pe jos. Scaunele din lemn. Calabalâcul dintr-o cameră de depozitare dată uitării complet, pe sub etajele permanent forfotind.

Tipul de debara în care se ţin extinctoarele de foc. Sau canistrele de gazolină pentru alimentarea generatorului de curent.

Tipul de debara care nu avea încuietori bune sau vreun sistem de securitate serios.

Capitolul 41

Hollywood, California
10.43 p.m.

Dark se uita fix la crucea imensă, luminată. Pentru o clipă asta îl făcu să se simtă iar un puşti. Ca acum mulţi ani, când a aflat pentru prima oară de Dumnezeu.

Îşi aminti că avea trei ani, stătea în strană la biserică, şi tatăl lui natural îi spunea: *Atâta timp cât te rogi la Dumnezeu, totul va fi bine.* În minte îi veni Sibby, pe masa de operaţie, cu Riggins stând de pază în apropiere, şi se întrebă unde ar putea fi tatăl lui acum. Nu-l mai văzuse de peste treizeci de ani. Avea foarte puţine amintiri cu el, înceţoşate. Dar încrederea lui în Dumnezeu nu-l părăsise niciodată, şi acum spera din tot sufletul ca această credinţă să-i fie naibii răsplătită.

Şi tatăl adoptiv fusese religios. Credinţa, îi explicase cândva, era totul. Sunt o grămadă de pilde biblice care ilustrează puterea credinţei. Abraham, gata să-şi măcelărească propriul fiu. Iona, în pântecul unui monstru uriaş. Iov, care a îndurat chinuri ce păreau nesfârşite. Dar, în cele din urmă, credinţa şi rugăciunea au fost cele care i-au salvat pe toţi. Şi aşa a fost Steve crescut să creadă.

Dar nu ţi se spune nimic despre micile *trucuri.*

Pentru astea aşteaptă să mai creşti puţin.

Dark se îndepărtă de Yukonul său negru, încuie cu telecomanda, apoi urcă scările către uşa principală a Bisericii Metodiste Unite din Hollywood, de pe strada Franklin. Nu fusese crescut ca metodist, dar îi plăcea să vină la biserica asta din când în când.

Poate şi pentru că reuşea să reziste, chiar în inima Hollywoodului, la câteva cvartale mai încolo de restaurantul chinezesc Grauman, de firmele luminoase şi mall-urile în aer liber cu elefanţi babilonieni gigantici, ce defilau în semn de venerare a Marelui Zeu al Filmului. Dacă voiai să priveşti panoramic literele Hollywood, nu aveai cum să scoţi din cadru Biserica Metodistă Unită. Asta te făcea să rezişti. Dark o admira.

Biserica asta era şi un loc ce-i permitea să rămână complet anonim. Nu venea cu regularitate să se roage aici. Niciun cunoscut al lui nu venea.

Şi de obicei Dark nu venea aici în timpul slujbei. Prefera să stea în locul acesta singur. Numai în singurătate putea să stea să-şi pună ordine în gânduri.

În biserică era o linişte de mormânt. Fiecare pas îşi găsea ecoul între pereţii de marmură. Drept înainte stăteau şase preoţi, îngenuncheaţi în faţa altarului, cu capetele plecate, rugându-se în linişte. Pe stânga, un bărbat în pardesiu stătea lângă un şir de lumânări şi le aprindea una câte una cu un băţ de chibrit subţire şi lung. După ce isprăvi, puse beţişorul deoparte, îşi aplecă fruntea preţ de o secundă şi apoi ieşi din biserică. Poate că era unul dintre ultimii credincioşi rămaşi aici, în Hollywood.

Dark încă mai credea în Dumnezeu.

Credea cu adevărat. Nimic din ceea ce i se întâmplase în viaţă nu reuşise să-i zdruncine credinţa în ideea fundamentală că există un Dumnezeu.

Dar juraţii lui Dark se arătau fără de milă.

Puteai să te rogi. Puteai să ai credinţă. Puteai să-ţi trăieşti viaţa cu un singur scop, acela de a face bine. Puteai să-ţi dai silinţa de a echilibra acest scop cu acela de a fi un tată şi un soţ bun.

Puteai să te speli pe dinţi de trei ori pe zi şi să foloseşti şi aţa dentară. Puteai să ajuţi bătrânelele

să treacă strada. Puteai să te înfrânezi de la vicii ori excese.

Şi totuşi, Dumnezeu tot putea să-ţi ia totul.

Sau mai rău: să lase să se-ntâmple asta.

Acesta nu era Dumnezeul unui puşti de trei anişori. Era Dumnezeul adevărat, cu masca scoasă de pe faţă, lăsând să se vadă o indiferenţă supranaturală.

Acesta era unul dintre trucuri.

Şi totuşi, Dark se ruga la Dumnezeu.

Îşi alese un loc în mijlocul stranelor, se lăsă în genunchi şi începu să spună Tatăl Nostru, concentrându-se asupra cuvintelor. Pentru că o simplă recitare murmurată a ceva ce ai memorat nu este o rugăciune; dac-ar fi, un robot ar fi în stare să se roage. Dar pe măsură ce încerca tot mai mult să se concentreze asupra cuvintelor, lui Dark îi revenea în minte Sibby. *Facă-se voia Ta.* Asta era voia Ta? Trupul ei zdrobit, întins pe asfaltul dogoritor al Los Angelesului? *Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.*

Şi nu ne duce pe noi în ispită…

Şi ne izbăveşte de cel rău.

Dark se rugă cât putu de bine, apoi îşi lăsă mintea să se golească. Poate că Dumnezeu îi va vorbi în cele din urmă. Poate că indiferenţa fusese suficientă şi Dumnezeu îşi dăduse seama de ce se întâmplase şi acum urma să-i spună: *A, tu. Nu m-am mai gândit la tine de când aveai trei ani…*

Însă nimic. În biserică persista tăcerea mormântală. Dark îşi auzea încheieturile care trosneau uşor când îşi muta greutatea de pe o parte pe alta pe scăunelul pentru îngenunchere.

Astăzi Dumnezeu nu era atent.

Dark se ridică şi îi privi pe cei şase preoţi care îşi continuau rugăciunea. Poate că ei găsiseră calea directă către El. Poate că aşa se făcea.

Se duse către rândurile din spate şi se uită la şirul de lumânări aprinse de Ultimul Credincios Adevărat. Luminau o statuetă învecinată, cu Isus

Cristos răstignit pe cruce. Avea cel puţin 5 m şi era sculptată de mână.

Aşa funcţiona totul? Trebuia să suferi cum niciun om n-a mai suferit înainte ca să primeşti un semn de încuviinţare de la Dumnezeu Tatăl?

Poate, se gândi Dark, ar putea să-ncerce să se facă auzit de către Fiu.

Instantaneu, fără a conştientiza gestul, îngenunche şi se prăbuşi la pământ. Nu în lacrimi, şi nu în rugăciune, ci cu cuvinte normale.

— Te rog nu mi-o lua, spuse încet. Te rog nu lăsa să i se întâmple ceva rău copilului. Sunt nevinovaţi. Dacă vrei să iei pe cineva, ia-mă pe mine. Să n-ai îndurare de sufletul meu. Ai îndurare de ale lor…

Cuvintele i se îmbulzeau pe buze. După câteva clipe, încetară.

Dark îşi făcu semnul crucii, apoi plecă din biserică.

Capitolul 42

Câteva minute mai târziu, tălpile lui Isus au fost cuprinse de flăcări.

Nu trebuise decât un singur băţ de chibrit, atins de degetul Lui divin. Vopsea peste lemn. Nimic miraculos. Mai simplu de-atât nici nu se putea.

Şi apoi flăcările se extinseră pe dâra de benzină care ducea spre şirul de lumânări de la baza crucii.

Focul începuse să ia amploare exact când Dark părăsea incinta bisericii. Aşa era plănuit, desigur. Dacă Dark ar fi simţit fumul, ar fi rămas acolo până ar fi reuşit să oprească ceea ce era menit să se întâmple. Şi nu acesta era scopul, să-l vadă pe Dark oprind incendiul.

Nu, voia ca Dark să se întoarcă şi să vadă flăcările iadului în urma lui.

Sqweegel aruncă beţişorul în tăviţa de lângă lumânări, apoi o apucă pe scările de marmură în sus, către amvonul corului, de unde putea să aibă o perspectivă dumnezeiască. Încă mai purta pardesiul, aşa că şi-l aruncă de pe el. Voia să fie văzut de Creator aşa cum El îl făcuse:

Glorios.

Ultimul preot, cel mai din stânga şirului de şase, observă primul: sunetul de lemn care trosneşte. Se uită în dreapta, apoi în sus, spre tavan, cine ştie de ce, şi apoi, în sfârşit… *A, aşa, părinte. Ce curajos eşti. Sunetele ciudate vin din spate, dinspre rândurile de lumânări aprinse. Suntem lumina lumii, spuneau ele.*

Dar erau şi surse de incendiere fantastice.

Până ca preotul să se ridice în picioare şi să-l bată pe umăr pe cel care se ruga îngenuncheat lângă el, statueta din lemn cu Isus apucase să fie complet cuprinsă de flăcări.

Poftim semnul, îşi spuse Sqweegel în gând.

Perspectiva din amvon se dovedi perfectă pentru baletul panicii care urmă. Trei preoţi alergau în jurul unui grup de bănci, alţi doi în jurul celorlalte. Toţi se trăgeau mai aproape ca să vadă miracolul. Numai unul dintre ei se gândi la ceva practic şi alergă în altar să aducă nişte extinctoare.

Între timp, ceilalţi cinci servitori ai Domnului se apropiară şi mai mult de foc, ca şi cum ar fi putut să-l stingă cu cele câteva picături de apă sfinţită.

Cel de-al şaselea preot veni alergând pe culoarul din centru cu câte un extinctor în fiecare mână. Acesta chiar era în stare să gândească. Îşi strigă confraţii şi le dădu unul dintre extinctoare.

De-acum credinţa, misterul şi sfânta teroare făcură loc logicii de gheaţă: flăcările trebuiau oprite înainte de a se extinde în întreaga biserică, construită din tone de lemn.

Cel de-al şaselea preot acţionă primul. Trase cuiul de siguranţă, îndreptă furtunul către picioarele lui Isus şi apăsă pe pompă. Dar furtunul nu pulveriză bicarbonat de sodiu. Ci gazolină.

Un fir subţire de foc se întinse pe jetul de gazolină în extinctor…

VA-VUUM.

Recipientul de metal explodă în mâinile celui de-al şaselea preot şi flacăra izbucnită îi cuprinse şi pe ceilalţi doi preoţi aflaţi cel mai aproape de el.

Însă celălalt preot care avea extinctor nu făcu legătura pe moment. El văzu cumplita explozie, îşi văzu fraţii arzând de vii, cuprinşi în flăcările furioase. Dar în acea fracţiune de secundă se gândi că fusese o scurgere de gaz. Sau o bombă.

N-avea niciun motiv să bănuiască ceva despre extinctorul din braţele lui, despre care preotul ştia că-i singurul lucru care ar putea să le salveze vieţile celorlalţi. Trase piedica, strigă, apoi se repezi spre primul corp cuprins de flăcări pe care-l văzu şi apăsă pompa, încercând să spună şi o rugăciune în acelaşi timp.

Nu apucă să spună decât „O, Tată ceresc” înainte de a fi aruncat în aer, cu capul şi umerii înălţându-se către ceruri în timp ce trunchiul îi zbură înapoi spre naos.

Sqweegel urmărea totul de la şase metri deasupra. Simţea căldura cum îi dezmiardă chipul, cum i-l purifică. Dulcele miros de carne arsă i se infiltra prin fiecare por.

O, era mai bine decât îşi imaginase.

Acum îi privea pe ceilalţi doi preoţi rămaşi, cei a căror carne încă nu se prăjise pe oase – încercau să găsească o cale de ieşire. A, ce minunat, logica făcută praf sub presiunea momentului. Mişcările lor înnebunite.

Se repeziră imediat către intrarea principală. Cea mai de bun-simţ decizie, de altfel. De ce să alergi tocmai până în partea cealaltă a bisericii, să te strecori pe sub sacristie, apoi încă un rând de scări, şi în fine prin holul către prezbiteriu ca să ieşi pe uşa laterală? De ce să nu ieşi pe uşa asta, care-i la numai câţiva metri de tine?

Pentru că uşa principală era ferecată cu lanţuri industriale.

Sqweegel le pusese acolo imediat după ce ieşise Dark.

Dar vezi, aici se rupe firul logic. Împingi o dată şi vezi că uşa asta nu se deschide. Auzi zăngănitul lanţurilor, zgomotul înfundat al zalelor ce lovesc uşa de lemn masiv şi pricepi: *OK, uşa e ferecată. Să căutăm o altă ieşire.*

Dar nu şi preoţii ăştia. Era prea panicaţi ca să facă acest simplu salt mental. Trăgeau de uşă şi ţipau acompaniaţi de zăngănitul lanţurilor groase pe partea cealaltă a uşii de lemn. De parcă ţipetele lor ascuţite ar fi putut fi luate în seamă de Dumnezeu ca rugăciuni şi cereri pentru o intervenţie divină. O atingere de sus şi, gata, lanţurile vor dispărea.

Dumnezeu însă nu-i auzea. Sau poate că le refuza cererea. Pentru că lanţurile rămâneau în

continuare încolăcite de mânerele ornate, din bronz, solide ca-ntotdeauna.

Şi până ce preoţii îşi dădură seama de prostia lor şi o luară înapoi prin biserică, era prea târziu.

Sqweegel se urcă în maşină şi porni, lăsând în urmă biserica şi murmurând:

— De aceea îşi deschide iadul gura şi îşi lărgeşte peste măsură gâtlejul. Iar limbile sale de foc vor fi *nesătule.*

Capitolul 43

Spitalul Clinic Socha
11.31 p.m.

După cum promisese, Riggins stătea de pază în sala de aşteptare, în lumina dureros de strălucitoare. Dark se aşeză lângă el şi îşi apăsă fruntea cu vârfurile degetelor.

— Vreun semn până acum? întrebă.

— Nu. E încă în operaţie. A băgat şi doctorul capul pe uşă pentr-o fracţiune de secundă, dar n-a vorbit cu mine. Stai să-i mai dau un mesaj pe pager.

— OK.

— A, şi a sunat şi Wycoff. Ne întreabă de ce nu l-am prins pe Sqweegel până la ora asta, dacă tot am preluat cazul. Uită-te la mine, dacă prind numai câteva minute singur într-o cameră cu cretinul ăla…

— Ignoră-l, spuse Dark. Trebuie să ne concentrăm asupra misiunii.

— Păi da, tu poţi să-l ignori. Dar eu am de-a face cu el din oră-n oră, că mă sună.

Dark se lăsă pe spate. Nimic din sala de aşteptare nu se schimbase. Aceleaşi feţe. Acelaşi teanc de reviste de mondenităţi necitite. Acelaşi cocteil de transpiraţie, cafea arsă şi disperare. Acelaşi televizor, dat pe acelaşi post… pe care acum erau ştirile locale de la ora 11.00.

Burtiera albă cu text din josul ecranului răzbise prima până la Dark:

Biserica Metodistă Unită din Hollywood

Apoi cuvintele şefului poliţiei din North Hollywood, rostite într-un microfon al postului KEAL9:

...ştim că şase oameni au murit înăuntru. Echipa de pompieri spune că uşile erau încuiate. E drept că au fost multe furturi în zonă, dar uşile încuiate, în loc să ţină răufăcătorii afară, au făcut din biserică o capcană pentru oamenii dinăuntru...

Dark nu pricepea. Abia se întorsese de acolo. Cât să dureze drumul de acolo până la spital? Douăzeci de minute, la ora asta? Hai, să zicem, maximum jumătate de oră!

— A transmis direct de la faţa locului…

Blackberry-ul lui Dark sună. Şi-l scoase din buzunar, se uită la ecran. Un mesaj nou. Apăsă tasta de citire şi sângele îi îngheţă în vine.

Pentru a primi un text de la Sqweegel, trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: crossout.

Capitolul 44

Spitalul Clinic Socha / Terapie Intensivă
Joi / 12.09 a.m.

Dark privi aparatul care pâlpâia şi scotea sunete, monitorul, perfuzia, computerul şi hârtia cu rezultate. Îşi făceau datoria eficient, fără pasiune, fără să gândească. Datoria lor era să-i ţină dragostea în viaţă.

Uneori lui Dark i-ar fi plăcut să fie doar un simplu aparat. Gândeşte-te numai: peste zi nu trebuia să faci altceva decât să îndeplineşti funcţii de bază, fără să te complici cu sentimentele care-ţi umbresc rutina zilnică. Să-ţi faci treaba; să-ţi alimentezi şi să-ţi exersezi corpul până ce acesta cedează. Nicio problemă, aparate noi sunt create zilnic. Aparatul care ai fi *tu* nu ar fi vital. Nu în tabloul de ansamblu al lucrurilor.

Apoi se gândi la Sibby, la faptul că numai alături de ea putea lăsa garda jos, putea să simtă iarăşi. Şi ce bine era când *simţea*. Viaţa era mai mult decât o serie de funcţii de bază îndeplinite de rotiţe anonime dintr-o maşinărie prea mare ca să înţeleagă. Fără ea… Ei bine, fără ea Dark ştia că ar fi fost redus la statutul unei maşinării.

Chirurgul care condusese operaţia, un tip cu un trunchi cât un butoi şi mâini straniu de zvelte, îi întrerupse şirul gândurilor cu o scurtă bătaie în uşă.

— Domnul Dark?

— Da, răspunse.

Doctorul se uită în jos şi văzu că Dark îi ţinea degetele lui Sibby, care avea perfuzii intravenoase lipite pe dosul ambelor mâini.

Cu o oră mai devreme, în sala de aşteptare, venise acelaşi doctor să-i spună că operaţia „reuşise”. Cumva, cuvântul suna prost în contextul ăsta. Doctorul îi explicase că hemoragia internă fusese oprită şi că fătul e stabilizat… cel puţin deocamdată. Dar mai era o problemă pe care o analizau acum: o mare cantitate de toxine în sângele ei. Aveau să afle mai multe după câteva teste. Până atunci, i se spusese lui Dark, să aşteptăm şi să ne rugăm.

Ca preoţii aceia din biserică? Oare muriseră pentru că Dark alesese pur şi simplu acea biserică pentru un moment de linişte?

Oare Sqweegel urmărise totul din biserică, exact ca în Roma, când l-a aşteptat pe Dark să plece? Sau stătuse aciuat prin altă parte şi declanşase focul prin telecomandă, ca apoi să bifeze sarcina a şasea din poezioara lui:

Se vor prăji şase pe zi.

Doctorul reveni şi îl făcu să tresare pe Dark, care se cufundase în propriile gânduri.

— Am primit analizele de sânge de la laborator, începu. Ficatul lui Sibby cedează.

— Ce?

— Noi credem că a fost afectat sever în accident.

Dark privi către Sibby: avea ochii închişi şi era înconjurată de tuburi, leucoplast şi aparate.

— În mod normal, continuă doctorul, procedura este de a scoate copilul cât mai repede – e într-o fază a sarcinii suficient de avansată şi întruneşte şansele de supravieţuire în afara uterului. Dar în momentul de faţă cezariana iese din discuţie. Când te lasă ficatul, corpul nu poate face faţă unei operaţii. Există riscul enorm ca Sibby să sângereze mortal.

— Care sunt variantele? întrebă Dark.

— Mă tem că prea multe nu sunt, spuse doctorul. Suntem contra cronometru. Am putea să-i facem cezariană şi imediat apoi transplant de ficat – dacă avem norocul să găsim un donator la timp. Dar ţin să subliniez faptul că este o procedură extrem de complicată şi care nu a fost încercată de prea multe ori.

— Şi când *a fost* încercată?

Doctorul îşi coborî capul:

— De puţine ori a reuşit.

Dark privi către chipul lui Sibby, pe care nu se vedea niciun semn de conştienţă. Ştia ce ar spune: să scoată copilul din ea, să o lase pe ea, copilul era singurul care conta.

Dar nu avea de gând să ia această decizie. Cu atât mai mult cu cât era o şansă ca ea să poată lupta pentru viaţă. Nu că doctorul ar fi spus că asta e o posibilitate. Însă doctorul nu o cunoştea pe Sibby şi nu ştia ce luptătoare era.

— Să o înregistrez pe lista urgenţelor la transplant? întrebă doctorul. Dacă avem măcar intenţia de a încerca asta, trebuie înscrisă pe listă imediat.

— Cât timp mai are? întrebă Dark.

— Avem aproximativ 72 de ore. Asta dacă nu intră în travaliu înainte.

— Treceţi-o pe listă, spuse Dark şi, cu asta, doctorul dădu din cap şi ieşi din rezervă.

Dark reveni la supravegherea aparatelor care o monitorizau pe Sibby. Aparatele nu trebuiau să ia niciodată astfel de decizii. Pentru aparate nu exista decât unu şi zero, procesări simple care nu aveau încărcătură emoţională sau morală. Un aparat nu e niciodată nevoit să aleagă între dragostea vieţii lui şi un copil nenăscut.

Dar nu contau aparatele. El trebuia să afle ce voia Sibby. Dark îi luă iarăşi degetele în palmă şi i le mângâie încet. Pielea ei era fină şi înfiorător de rece.

— Hei, spuse aproape şoptit. Sunt eu. Am numai câteva minute, aşa că… Voiam să-ţi mulţumesc. Să-ţi mulţumesc că m-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ. Tu n-ai nicio vină. O să ne clădim o viaţă frumoasă împreună. O să avem cel mai minunat copil. O să trecem şi peste asta. Şi voi face tot ce-mi stă-n putere să mă revanşez faţă de tine.

Dark tăcu o clipă pentru a-şi aduna gândurile.

— Te iubesc. Doar pentru tine mi-aş da viaţa. Şi ştiu asta fiindcă doar pentru tine merită să trăiesc.

*

Sibby *era* acolo şi îl putea auzi pe Steve. Era frustrant că nu se putea mişca. Nu-şi dădea seama cu exactitate unde se afla. Nici nu-şi putea simţi mâna, n-o putea mişca.

…Am numai câteva minute, aşa că…

Îl asculta cum încerca să-şi găsească cuvintele şi îşi putea imagina chipul lui. Îşi deschidea gura, dar o închidea la loc. Îşi ferea ochii în toate direcţiile. Atât de temător să nu spună ceva greşit. Încă mai era atât de prudent în preajma ei, şi ea nu reuşea să priceapă de ce. Ar fi vrut să-i strige: *Steve, n-ai cum să spui ceva greşit. Numai vorbeşte-mi.*

Dar mai voia cu disperare să-i spună ceva lui Steve.

Ajută-mă să mă trezesc.

Vreau atât de tare să-ţi spun despre mesajele de la Isus şi toate chestiile alea cu care n-am vrut să te mai încarc… abia acum am înţeles, abia acum îmi dau seama că nu ar fi trebuit să ţi le ascund.

Probabil că tu eşti îngrijorat şi te întrebi ce s-a petrecut pe autostradă şi, Doamne, asta mă omoară. Pentru că ştiu ce se petrece. Cineva mă urmăreşte, şi eu am fost prea încăpăţânată să-ţi spun.

Şi acum a ajuns la mine… şi la copilul nostru…

Capitolul 45

Hancock Park, Los Angeles

Sqweegel stătea în aşteptare în parcarea magazinului alimentar, frecându-şi degetele de volan. Latexul ce-i acopereau degetele adera pe plastic pentru câteva clipe înainte de a aluneca mai departe. Proprietarul anterior al maşinii – că de acum era a lui – probabil că obişnuise să se îndoape cu hamburgeri la pachet, să îşi lingă degetele şi să conducă în acelaşi timp, întinzând grăsime pe tot volanul. Atunci când Sqweegel furase maşina asta dintr-o parcare abandonată, de fapt o scăpase din mizerie.

Exact cum urma să-i scape şi pe puştii ăia din mizeria asta de viaţă.

*

Cei patru pândeau după cineva care să le cumpere bere de mai bine de jumătate de oră, dar fără niciun rezultat. Toţi scrobiţii ăia care intrau în magazinul 7-Eleven să-şi ia ţigări, apă, lapte sau chiar bere evitau cu totul să se uite spre ei. Nicio maşină nu stătuse cine ştie ce în parcare, cu excepţia unui Pinto obosit, parcat în ultimul loc pe stânga. Poate că idiotul parcase şi-l furase somnul. Poate că deja îşi băuse berea şi leşinase în drum să-şi cumpere alta. Tâmpitul.

Rob sări o dată pe skateboardul său şi îl lăsă să alunece către marginea trotuarului. Ce amorţeală. Dacă tot era să stea să frece menta, puteau la fel de bine să stea şi-acasă.

În cele din urmă Rick spuse că lui i-a ajuns, că-i varză toată chestia şi că el se cară. Bătu palma cu toţi trei, se urcă pe skateboard şi o luă spre casă.

Ceilalţi îl făcură fricos, dar nu era decât o chestiune de timp până ce aveau şi ei s-o taie din loc. Pe cine păcăleau?

Rob sări iarăşi pe placă. *Mega-căzătură.*

Dar tot atunci se deschise şi portiera Pinto-ului şi o siluetă subţirică ieşi dinăuntru. Un ticălos leit Michael Jackson, cu gluga pe scăfârlie, cu moaca toată acoperită. Chiar putea să fie Jackson, la urma urmei. Poate că dădea ture prin Hancock să-şi facă prieteni noi. Poate că o să-i invite la Neverland să se joace cu Bubbles şi să bea cacao cu lapte. Şi ei o să-i zică lui MJ *dă-o dracu' de cacao, frate; mai bine hai să dăm pe gât câte-o bere.*

Dar nu era Michael Jackson, normal.

Şi totuşi, poate merita măcar să încerce. Mereu merita să încerci cu ciudaţii, cu tipii care luau amfetamină sau cu ăia de fumau iarbă. Erau spirite mărinimoase. Erau oamenii pe care lumea prefera să-i ignore până ce se maturizau, până reveneau pe drumul cel bun, până se lecuiau sau prostii de-astea.

Rob se duse spre el primul. Îşi înfundă bine mâinile în buzunarele bermudelor şi dădu cu piciorul în tot soiul de mizerii de pe lângă trotuar, călcând pe cioburi ca şi cum n-ar fi avut nicio treabă.

— Hei, domnul'. Ia-ne şi nouă nişte bere, şi plătim şi partea ta.

Tipul îşi întoarse capul ciudat, ca şi cum numai gâtul i se putea mişca. Rob rămase în loc, aşteptând un răspuns, şi după o vreme începu să se gândească dacă nu cumva tipul e surdomut sau ceva. Poate că de-aia şi umbla mascat. O fi avut gura şi gâtul putrezite sau aşa ceva.

Dar într-un final îl auzi răspunzându-i:

— Nu beau bere. Eu beau gin.

— Bun, păi…

— Aşa că uite cum facem, zise tipul. Eu vă cumpăr bere, voi îmi plătiţi ginul.

— Super, răspunse Rob, dar se mustră în sine: *Prea entuziast, prostule. Îi cumperi cretinului ăstuia mutant băutură. Nu te mai arăta aşa încântat că-l faci cu băutură moca. S-a făcut, adăugă repede.*

*

Sqweegel intră în magazin şi îşi croi drum cu căruciorul direct către rafturile de bere. Îi plăcea enorm să meargă la cumpărături. Mergea atât de rar.

Costumul lui alb era ascuns cu totul vederii de un impermeabil, mănuşi, pantaloni, pălărie şi ochelari de soare. Privindu-l din spate, nu ţi se părea nimic ciudat la el – părea un om obişnuit. Privindu-l din faţă s-ar putea să zăreşti o bucăţică de alb care să te facă să eziţi, dar apoi îţi vei aminti că eşti în L.A. Aici sunt o grămadă de celebrităţi care mişună prin oraş incognito. E oraşul ochelarilor de soare şi al deghizărilor. Sqweegel se integra perfect.

Era încântat să descopere că magazinul avea la vânzare tot soiul de sticle de bere cu capace înfiletate. Foarte uşor de desfăcut – şi de resigilat – cu un simplu dispozitiv de metal. Mai ales când porţi mănuşi de cauciuc.

Sqweegel ochi camerele de supraveghere, apoi alese două baxuri de bere dintr-o anumită marcă; credea că puştii o să fie încântaţi să capete aşa ceva. Ca un scamator, răsuci toate capacele sticlelor una după alta. Apoi scoase dintr-un buzunar mic, cusut la hanoracul cu glugă de dedesubt, o pipetă plină cu un lichid gălbui.

Pic.

Pic.

Pic.

Câte una în fiecare sticlă. Mai mult decât suficient. Lichidul era complet ilegal şi incredibil de puternic.

Puse capacele la loc, printr-o răsucire zdravănă, şi apoi sigiliul printr-o apăsare a palmei. Puştii n-

aveau cum să-şi dea seama.

Sqweegel împinse căruciorul cu baxurile către casă şi i le dădu vânzătorului la scanat, cu o singură mână înmănuşată. Băiatul de la casă aruncă o privire la faţa lui, dar apoi luă banii fără să spună ceva. Până la urmă, asta era California.

*

După câteva minute, ciudatul ieşi din magazin cu o pungă de hârtie în braţe.

Marfă.

Tipul se opri însă şi se uită fix în pungă.

— Se pare că aici nu vând băuturi tari. Hai să mergem cu maşina să caut un alt magazin, ca să vă achitaţi şi voi datoria, bine?

Apoi se uită spre ei, privind atent în ochii fiecăruia. Rob îşi auzi amicii spunând *da, bine,* dar nu era prea sigur că asta era cea mai bună idee din lume.

— Băi, şopti către prietenul lui, Chris. Adică, pe bune, ne urcăm în maşina unui necunoscut?

Chris îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Da ce, ai cinci ani? Ţi-e frică c-o să-ţi dea o ciocolăţică?

— Nu, frate, doar că…

Chris se aplecă spre el şi îi puse o mână pe umăr:

— Nu fi fricos. Mergem să-i luăm ăstuia ginul; apoi o uşchim. Dă-l dracu'. Ne vedem de petrecerea noastră-n continuare.

Şi aşa se trezi Rob pe scaunul din dreapta al unul Pinto rablagit şi murdar, lângă un slăbănog mascat care pe deasupra mai avea şi mănuşi de cauciuc. Nu, nu le observase din prima. Dacă le-ar fi văzut, poate că Rob nici nu i-ar mai fi dat banii să le cumpere bere.

Capitolul 46

Chris şi Tom se bâţâiau în spate ca doi idioţi, râdeau şi îşi dădeau coate, şi arcurile banchetei scârţâiau sub greutatea lor. Băuseră deja jumătate din primele beri. Ce bine că măcar ei *puteau* să stea relaxaţi.

Rob îşi ţinea sticla de Yuengling între picioare şi capacul în mână. Suprafaţa berii se înclina în stânga şi în dreapta ca o capsulă cu lichid dintr-o nivelă. Ezita şi nu era foarte sigur de ce.

Poate că din cauza mirosului din maşină, care semăna foarte mult cu cel de alge puturoase. Rob încercă să găsească butonul care să coboare geamul, dar în locul lui găsi o manivelă. Păi, sigur. De când naiba nu se mai făceau maşini cu manivele? De prin anii ’80, cam aşa ceva? Dar manivela nu făcea nimic. Avea doar un joc, un centimetru în sus şi înapoi în jos, dar în rest nu clintea geamul deloc.

La dracu’. Trase o duşcă bună de bere. Aluneca într-o stare naşpa şi asta avea să-i cam strice seara.

Rob privi luminile, vitrinele magazinelor şi oamenii pe lângă clubul de comedie Olympic care se-ndepărtau cu viteză. Berea era rece şi bună. Nimic nu se compară cu o bere noaptea, când a doua zi ai şcoală.

Tot drumul, şoferul nu scosese nicio vorbă.

— Ce-i cu masca aia, frate? întrebă Rob în cele din urmă.

— Chiar, strigă şi Chris din spate. Ce, umbli noaptea cu Batman la atac, să luptaţi cu răufăcătorii şi căcaturi d-astea?

Chris şi Tom începură să urle în spate, cretinii. Ei nu stăteau aici, în faţă. La numai câţiva centimetri de *el.*

Dacă pe tip îl deranjase, nu o arăta câtuşi de puţin. Era cu ochii la drum, oprea la semafor şi schimba benzile când şi când. Încet, întinse o mână şi dădu butonul de încălzire la maximum, de parcă nu ar fi fost deja sufocant de cald în maşină.

Şi în fine se întoarse către Rob. Ochii negri, ca mărgelele, îl priveau din orbite.

— Mă întrebaţi dacă umblu îmbrăcat într-un costum ca să aplic propria mea idee despre justiţie răufăcătorilor din întuneric?

— Ăăăă, făcu Rob, ceva de genu' ăsta.

— Am o boală rară de piele, spuse Sqweegel şi lăsă cuvintele aşa, suspendate în aer.

— A, răspunse Rob, nasol.

— Da, chiar e nasol. Dacă vreo părticică din mine ar fi expusă la soare, trupul mi s-ar mumifica, iar păsările ar veni să-mi ciugulească fâşii din carne cu ciocurile lor însetate de sânge.

În clipa asta râsetele din spate amuţiră.

Păsări?

Să ciugulească fâşii de carne?

Ce tot spui acolo?!

Rob îşi întoarse privirea înapoi pe geamul din dreapta şi privi L.A.-ul cum trecea ca o peliculă de film. Clipi. Prelung. Ca atunci când începe să-ţi cadă capul în piept pentru o secundă înainte de a te dezmetici şi de a reveni la lumină. *Ce?!* Ce naiba, care era faza? Nu era nici ora nouă.

Se întoarse şi pământul începu să trepideze din senin, ca şi cum cineva tocmai lovise o tobă gigantică îngropată. Ăsta nu fusese cutremur, nu? Rob începu să vadă înceţoşat şi clipi pentru a-şi limpezi privirea.

Pe bancheta din spate Tom era deja amuţit, cu capul culcat pe umărul lui Chris şi sticla de bere îi alunecă dintre degetele lungi înainte de a-i cădea lângă picior, lăsând să i se reverse conţinutul spumos. Chris, în schimb, părea să nu-şi poată mişca mâinile. Se chinuia stângaci să apuce sticla din poală, dar nu reuşea s-o ridice.

Rob voi să-l avertizeze: *Nu, frate, nu mai bea din bere, că e ceva-n neregulă cu ea…*

Dar şi lui i se tăie filmul şi capul îi căzu între cele două scaune.

*

Sqweegel îl împinse uşor pe băiatul de lângă el înapoi, pe scaun. Capul lui se sprijinea de geamul din dreapta. În colţul gurii începuse să i se prelingă deja o dâră de salivă.

Şi degetele sale înmănuşate găsiră vechiul radio şi se jucară cu butonul până ce prinse postul de muzică clasică. Cânta ceva bombastic şi german când coti în sus, către autostradă. Îl aştepta o bucată bună de condus şi nu voia să se stea în trafic mai mult decât era necesar.

Dacă te-ai fi uitat atent, ai fi putut zări cum pelicula albă de pe faţa lui Sqweegel se mişca, exact unde ar fi trebuit să-i fie gura.

Zâmbea.

Capitolul 47

Undeva în sudul Californiei

Mintea lui Rob reveni în joc. Prima oară îl trăsni mirosul – o duhoare de toaletă mizerabilă. Apoi cimentul rece lipit de obraz, care n-avea nicio noimă. Adineaori nu era în maşina unui tip? Ce mama dracu'?…

Şi atunci îşi dădu seama că era gol şi că cineva îi legase încheieturile şi gleznele cu sfori de plastic, iar pielea îi îngheţase de frig, după care urmă o explozie de gheaţă în moalele abdomenului.

Doamne, da' puţea aici. Oriunde ar fi fost.

Îşi dorea al dracului să se poată întoarce în timp şi să le zică lui Chris şi Tom: *Nu, chiar nu-mi pasă dacă mă credeţi fricos; dar nu trebuie să ne urcăm în maşină cu ciudatu' ăsta pervers. Nici măcar n-ar trebui să fim aici, să pândim după cineva care să ne cumpere bere, fir-ar al dracului. Ar trebui să fim acasă şi să-nvăţăm pentru admiterea la facultate, cum tot încearcă părinţii să ne bage în căpăţânile astea proaste.*

În încăpere era întuneric, dar Rob auzi un geamăt chiar lângă el. Părea să fie Chris care se trezea. Dacă Rob n-ar fi fost aşa de speriat, ar fi început să-l înjure şi să-i spună ce tâmpit fusese.

Dar dintr-odată încăperea se umplu cu o lumină puternică.

Ciudatul cu masca stătea lângă o lampă cu picior. Acum nu mai purta nici hanorac cu glugă, nici blugi. Acelaşi material despre care Rob crezuse că e doar o mască se dovedea a fi de fapt un costum întreg, care îi acoperea complet corpul. Sau, mă rog, *aproape* complet.

Chestia care-i ieşea din orificiul cu fermoar din faţă nu era acoperită.

Rob nu văzuse prea mulţi ţipi goi. N-avea decât şaptesprezece ani. Dacă te laşi pradă curiozităţii şi te uiţi de prea multe ori prin vestiar, la duşuri, după ora de sport, ai toate şansele să ajungi cu moaca trosnită bine de tot. Dar chiar şi pentru ochii necunoscători ai lui Rob, chestia tipului ăstuia părea nenatural de mare. Era disproporţionată în raport cu orice fiinţă umană, darmite cu individul ăsta sfrijit.

Ciudatul făcu paşi înspre ei, având câte ceva în ambele mâini şi cu scula pendulându-i uşor în timp ce mergea. Rob îşi lungi gâtul să vadă mai bine – o, la dracu, dacă avea un pistol?

Bărbatul îşi trase fermoarul de la gură şi puse obiectele pe podea în faţa lor:

O mătură.

O bâtă de baseball.

Apoi se ridică şi începu să şi-o frece.

— Ce ai de gând cu noi? întrebă Rob, deşi imediat regretă momentul în care a rostit cuvintele.

— Cred că ştiţi ce am de gând cu voi, spuse ciudatul. Dar vreau să vă las să alegeţi. Puteţi alege între… mine. Coada asta de mătură. Sau bâta asta de baseball. Voi trei decideţi. Cine sau ce. Sau să hotărăsc eu pentru voi?

Rob se uită în jos. Scula tipului era de fapt înfăşurată în ceva alb, de plastic. Era înfăşurată aşa strâns, că i se vedeau venele. Căcat, căcat! Ce mama dracului se întâmpla? Şi care era faza cu alesul? Cine sau ce… *O, Doamne, scoate-ne de-aici. Să ne audă dracului cineva şi să ne scoată de-aici…*

— Ce faci, omule? strigă Chris. Noi nu ţi-am făcut nimic.

— În maximă erecţie am 25 de centimetri. Coada de mătură are vreo 90 în lungime şi 5 în diametru. Bâta de lemn are numai 76 lungime, dar diametrul e de vreo 15. Dar n-aveţi grijă. Am tot

felul de instrumente dacă veţi avea nevoie de ajutor suplimentar.

Instrumente? Cine *era* tipul ăsta?

— Dacă nu vă puteţi decide, spuse Sqweegel certându-i, am să decid eu pentru voi.

Rob se detestă pentru alegerea pe care-o strigase îngrozit, dar ştia că trebuie să aleagă primul înainte ca ceilalţi să apuce s-o facă-n locul lui.

*

Rob încercă să se detaşeze de tot ce urmă. Înjurăturile tânguite ale lui Chris şi Tom. Senzaţia mâinilor înmănuşate, reci şi slăbănoage, ale ciudatului pe şoldurile lui. Respiraţia greţoasă peste umăr. Horcăielile. După o vreme i se păru că trupul i se împărţise-n două, până către mijlocul pieptului său tremurând, sfâşiat.

După şi mai multă agonie delirantă, totul se opri. Rob auzi mâinile tipului cum se freacă una de cealaltă.

— Hai că te-am încălzit, zise ciudatul. Acum e vremea să ne distrăm *de-adevăratelea.*

Şi se porni iarăşi.

Şi păru să dureze o veşnicie…

*

Sqweegel împinse primul băiat jos, la pământ – Rob – şi îl privi cum intră în stare de şoc. Era o lecţie pe care n-avea s-o uite niciodată, şi Sqweegel era mândru de el că putea să i-o ofere.

— Acum voi doi. Care ce vrea?

Cei doi băieţi se târâră într-o parte ca nişte larve de viermi abia ieşiţi din ou. Se zbăteau pe podeaua pivniţei, creaturi albe, îngrozite care încercau să evite soarta în faţa căreia n-aveau nicio putere să se împotrivească.

— Presupun că-mi încredinţaţi mie decizia.

*

Rob îşi strânse ochii şi se rugă la Dumnezeu cum nu se mai rugase niciodată până atunci ca ăsta să nu fie decât un coşmar, cel mai al dracului

coşmar al tuturor timpurilor, şi că avea să se trezească în secunda următoare.

Dar, desigur, asta nu se întâmplă.

Capitolul 48

Liceul Hancock Park
Joi / 3.00 p.m.

Sună de pauză.

Câtorva elevi li se dăduse drumul mai devreme de la oră – prilej de a se repezi spre dulapuri (dacă era nevoie) şi de a găsi cel mai repede ieşirea cea mai apropiată. Ultimul care ajungea la autobuz era cel mai fraier.

Aşa că ei îi văzură primii pe cei trei băieţi – dezbrăcaţi, legaţi fedeleş şi cu căluş în gură – pe primele trepte ale scărilor.

La început toată lumea crezu că-i o glumă. Un soi de farsă a celor din clasele mari, când îţi baţi joc şi-i faci de râs pe boboci în faţa tuturor elevilor.

Dar în timp ce se adunau tot mai mulţi dintre elevii care ieşeau în valuri pe uşile şcolii, cineva ţipă şi arătă cu degetul. Sânge. În jurul lor era o baltă de sânge, băieţii se zvârcoleau şi tremurau, în vreme ce ochii lor strigau îngroziţi.

Spitalul Clinic Socha

Riggins aştepta în hol ca doctorii să termine treaba. Îi aduseseră pe copii aici, la cel mai apropiat spital.

Nu-şi putea închipui prin ce treceau părinţii lor în momentele astea. Băieţii dispăruseră cu o seară înainte. Riggins îşi imagina cum părinţii stătuseră treji toată noaptea, se rugaseră, făcuseră pacturi cu Dumnezeu ca să le aducă copiii vii înapoi acasă, cu orice preţ, nu conta, aveau să facă orice pentru asta.

Rugăciunile le fuseseră ascultate. Dar cel mai probabil nu aşa cum se aşteptaseră ei.

Întrebarea zilei, desigur: Sqweegel era vinovatul? Riggins ceruse să fie anunţat de orice agresiuni atroce sau omucideri deosebite din întreaga zonă de sud a ţării, iar asta în mod cert respecta criteriile.

Când îi spusese lui Wycoff despre incident, cu o oră înainte, se trezise cu o ploaie de invective. *Dă-i dracului de copii! Monstrul ăsta nu face lucrurile pe jumătate. Torturează, apoi ucide. Rămâi concentrat asupra cazului tău. Nimic altceva nu contează!*

Dar Riggins nu putea să treacă peste asta. Spitalul Clinic Socha parcă se transformase într-un un satelit al Cazurilor Speciale, de când cu Sibby, apoi cu preoţii de la biserica din apropiere şi acum cu puştii ăştia. Îl frământa.

De ce tocmai copiii aceştia, de ce tocmai din cartierul acela? Din cauza apropierii de Socha, care era la numai zece minute de West Third? Fusese pur şi simplu vorba de ghinionul puştilor care se nimeriseră în calea unui criminal de nivelul 26 care-şi făcea rondul pe străzile din Los Angeles?

Sau poate pentru că Dark locuise cu familia adoptivă în Hancock Park şi învăţase la acelaşi liceu?

Riggins spera ca puştii să arunce o rază de lumină peste toată chestia asta. Chiar şi cel mai mic detaliu legat de tortura prin care trecuseră sau de locul unde fuseseră ţinuţi ar fi putut să fie cheia întregului caz.

Cei trei urmau să fie transportaţi la cea mai apropiată secţie a poliţiei din Los Angeles. Riggins n-avea de gând să facă pe grozavul şi să se amestece în investigaţiile lor.

Dar lucrurile se rezolvară oricum. Poliţaiul, un tip masiv, dintr-o bucată, pe nume Jack Mitchell, acceptă să-i lase pe Riggins şi pe Dark să asiste la

interogatorii. Mai ales după ce îşi dăduse seama că acest caz este exact în genul celor cu care se confruntă zilnic cei de la Cazuri Speciale.

Dark apăruse lângă el pe neaşteptate.

— Care-i povestea?

— Imediat, spuse Riggins. Care mai e starea lui Sibby?

— Nicio schimbare. Părea că vrea să schimbe subiectul folosindu-se de caz: Cum e cu puştii ăştia? Au zis ceva până acum?

Dark îi văzuse pe băieţi când fuseseră aduşi cu targa la Urgenţe cu o oră în urmă. Ieşise afară să ia aer şi întrebase nişte agenţi în uniformă ce se întâmplase. Isuse, de câtă terapie vor avea nevoie. Atât pentru rănile fizice, dar şi pentru cele psihice care vor rămâne deschise luni de zile de acum înainte. Dark fusese şocat să audă despre halul în care fuseseră găsiţi: goi, sângerând, chiar în faţa liceului Hancock Park.

Liceul unde învăţase şi el.

Coincidenţă? Se prea poate. Dar oricum îl rugase pe Riggins să verifice. După moartea preoţilor şi incendiul de la biserică – biserica *lui* – Dark începuse să nu mai creadă în coincidenţe.

— Am făcut un târg cu Jack Mitchell de la LAPD, spuse Riggins. Părinţii au semnat formularele de aprobare, putem să asistăm la interogatorii. Şi dacă e cazul, sunt sigur că pot să-i conving c-o vorbă bună să ne lase să revenim cu nişte întrebări ulterioare. Părinţii vor ca tipul care le-a violat băieţii să fie prins… şi să-i vadă testiculele plutind într-un borcan cu formol, dacă e posibil.

— Ştiu cum se simt, veni replica lui Dark.

Pentru a vedea interogatoriul, trebuie să vă autentificaţi

pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: violated.

Capitolul 49

West Hollywood
7.09 p.m.

Dark urcă pe o scară de ciment îngustă până la uşa apartamentului.

Era *noul* loc, cel pe care i-l găsise Riggins, în principiu ca să-şi depoziteze strictul necesar. Chestiile la care trebuia să aibă acces.

Se opri în faţa uşii, cu cheia în mână, şi gânduri paranoice începură să-i invadeze mintea. Oare Sqweegel îi urmărise pe cei care-i mutaseră mobila? Îl urmărise pe Riggins, care adusese personal cutiile aici, la etajul trei, în apartament?

Oare era pe undeva înăuntru, ghemuit prin vreun colţ sau pe sub vreo chiuvetă?

Dark aproape că-şi dorea asta. I-ar fi plăcut să pună mâna pe el, chiar şi numai pentru câteva secunde. Chiar dacă asta i-ar fi adus moartea. Nu voia decât să-i administreze o lecţie pentru că intrase în casa lor. Singurul loc sigur. Locul pe care el şi Sibby îl creaseră împreună.

Dar să lase deoparte asta acum. Să se concentreze la sarcina imediată.

Dark încă mai purta cămaşa pătată cu sângele lui Sibby pe care o avusese pe el la locul accidentului. În sala de aşteptare, Riggins îl privise din cap până-n picioare şi-l trimisese în apartament, să facă un duş şi să-şi pună pe el nişte haine curate înainte de a începe să devină o prezenţă supărătoare pentru cei din jur. Probabil că Riggins ştia ce vorbea.

Însă Dark putea să facă asta şi mai târziu. Mai întâi trebuia să se ocupe de altceva. Ceva ce-i ocupa mintea de câteva ore bune.

Începu să dezlipească banda adezivă şi să caute prin cutiile maro de carton. Riggins spusese că el însuşi le împachetase lucrurile; şi Dark nu putea decât să spere că se gândise să-i pună într-una din cutiile astea şi laptopul. El gândea metodic şi avea nevoie să-şi organizeze indiciile într-un mod aparte. Computerul îl ajuta să facă asta.

Dark deschise o a treia cutie, în care găsi un obiect pătrat înfăşurat în hârtie creponată albastră. Dădu la o parte hârtia şi ceea ce văzu îl lăsă înmărmurit.

O fotografie înrămată cu Sibby de dinainte să se cunoască, pe vremea când era în trupa de dans. Era prima fotografie pe care i-o dăduse, dar numai după ce o rugase foarte mult. Lui Dark îi plăcea la nebunie să se uite la ea cum dansează. Sincer vorbind, adora şi numai să se uite la ea cum se mişcă prin cameră.

După ce în sfârşit cedase şi îi dăduse poza, el o privise ore în şir, încercând să îşi dea seama de ce era atras mai exact. Dar nu era un detaliu anume sau vreo trăsătură a corpului. Era doar Sibby, cu totul. Sibby dansând – cea mai frumoasă privelişte de care se bucurase vreodată.

Dark înfăşură cu atenţie rama la loc; degetele îi tremurau puţin. Se strădui să nu rupă hârtia sau să lase vreun indiciu că fusese desfăcută. Apoi o puse la loc în cutie şi îşi lăsă degetele să atingă uşor pantofii de dans ai lui Sibby, care se odihneau printre amintirile vieţii fericite. Aşeză clapetele cutiei şi apăsă cu degetele peste banda adezivă până o lipi la loc.

Apoi scotoci mai departe în cea de-a patra cutie şi găsi altceva: o fotografie înrămată cu ei doi din vara de dinainte, chiar după ce începuseră să se întâlnească. Sibby purta o rochie galbenă diafană. Lui îi plăcea mult rochia aia, îi plăcea s-o vadă pe ea, cum îi punea corpul în evidenţă, şi-i plăcuse să i-o dea jos când se întorseseră acasă mai târziu în ziua aceea…

Acelaşi corp care acum era plin de vânătăi, julituri şi tăieturi şi care suferea pe patul de spital. Dark îşi drese vocea. Se putea vedea cu uşurinţă rătăcit iarăşi prin amintirile cu ea. Dar asta n-o ajuta cu nimic.

Trebuia să revină la caz, măcar să-i mai distragă atenţia până ce Sibby avea să-şi revină.

După câtva timp găsi şi cutia în care era tot ce avea nevoie: laptop, imprimantă wireless, top de hârtie, pixuri. Dark se aşeză cu ele în mijlocul camerei, turceşte, la lumina unei singure lămpi de birou. Toate celelalte lucruri puteau să dispară în clipa aceea. Acum erau doar Dark şi dovezile.

Dark ştia că răspunsul stă în „poezioara” lui Sqweegel.

Capitolul 50

Dark o transcrise repede pe calculator, mări literele şi apoi scoase la imprimantă un exemplar:

Va muri unul pe zi.
Vor plânge doi pe zi.
Vor minţi trei pe zi.
Vor ofta patru pe zi.
De ce se-ntreabă cinci pe zi.
Se vor prăji şase pe zi.
Vai, vai, vai, şapte pe zi…

Dark tăie cu o linie orizontală:

~~Se vor prăji şase pe zi.~~

Preoţii de la Biserica Metodistă, evident. Şi apoi puştii din Hancock Park, pe care-i torturase:

~~Vor minţi trei pe zi.~~

În ciuda traumatismelor severe la nivelul anusului, cei trei băieţi susţinuseră aceeaşi poveste: se dădeau cu skateboardul, pândeau pe cineva care să le cumpere bere. Un tip s-a oferit să le cumpere bere la schimb cu nişte gin. În magazinul ăla nu era gin, aşa că s-au dus cu individul cu maşina să caute un alt magazin cu băuturi. Şi doar atât îşi aminteau… cel puţin aşa pretindeau.

Jack Mitchell le spusese că asistenta de la spital găsise urme de sânge şi răni în zona organelor genitale. Băieţii răspunseseră agitaţi imediat că erau doar nişte urme de la nişte trăsnăi idioate pe care le făcuseră la beţie: se trânteau cât de tare puteau pe bidoane cu ketchup.

Dar unul dintre băieţi se scăpase. Zisese ceva despre faptul că tipul ar fi purtat un „costum alb”.

Mitchell sărise imediat: Ce fel de costum? Din ce era făcut?

Stofa, zisese puştiul. Un costum din trei piese. Cu vestă.

Ceilalţi doi îi ţinură isonul. Da, stofa. Cu nasturi şi toate alea.

Minţeau.

După cum spusese şi Sqweegel că vor face.

Vor minţi trei pe zi.

Acum Dark se uita fix la ce mai rămăsese din listă, încercând să descifreze puzzle-ul. Nu atât mesajul ca atare, ci tiparul. Oare Sqweegel îşi bifa chestiile de pe listă la întâmplare sau avea o ordine anume în minte? Însemna ceva că începuse cu şase şi apoi împărţise la doi?

Oare mai exclusese din ecuaţie şi alte versuri? Nu, Sqweegel nu era aşa. Nu de data asta. Acum totul ţinea de o schemă grandioasă. Şi faptul că luase în vizor casa lui Dark cu ore înainte ca Riggins să-şi facă apariţia însemna că Sqweegel voia să-l facă atent. *Ei bine, acum sunt atent, javră. Ai toată atenţia mea.*

Numai gândul că acum câteva zile Dark era la adăpost de toate astea… Durerea pentru ce păţise familia lui nu avea să dispară niciodată, dar trecuse multă vreme de când nu mai încercase să se pună în mintea unui criminal dement. Pur şi simplu nu mai avea niciun sens. Familia lui murise şi niciun efort din partea secţiei de Cazuri Speciale de a-l identifica pe asasin, cu atât mai puţin compasiunea cuiva, nu avea să-i aducă înapoi.

Dar acum se întorcea. Încerca să găsească o cale de infiltrare în mintea unui nenorocit pervers, încă o dată. Era ca şi cum ţi-ai rupe un picior, *rău de tot,* ca apoi să ţi-l rupi iarăşi doar pentru a-ţi reaminti că încă mai ştii cum se face.

Şmecheria era să reuşeşti să vezi lumea prin ochii ăia ai lui ca mărgelele.

Ochi…

Stai.

Dark îşi scoase mobilul şi apelă rapid numărul lui Riggins.

— Ce s-a-ntâmplat? Eşti OK?

— Serverul video de la mine… l-ai pus în bagaje? Dark ştia că micul server avea un monitor încorporat care putea să citească ce era pe *hard drive-ul* din buzunar. Aproape că uitase de el cu tot ce se petrecuse între timp.

— Dac-ai putea să-mi repeţi ca să înţeleg şi eu, poate c-aş putea să-ţi şi răspund la întrebare.

— Camerele de supraveghere de la mine de-acasă, îi explică Dark. Am câte una în fiecare cameră. Toate sunt legate de o cutiuţă albă de deasupra dulapului cel mare. Ai luat-o?

— Dacă avea un cablu legat de ea, am luat-o.

— Şi unde e?

— Poate într-una dintre cutiile alea cu tot soiul de chestii pline de cabluri? Iartă-mă, Dark. Am strâns repede acolo. Uite, hai să vin şi eu acolo să te ajut…

Dark apăsă tasta de închis şi începu să dezlipească restul de cutii din jur.

Capitolul 51

New York City / West River Drive
Joi / 11.00 p.m. EST

Sqweegel îi dădu taximetristului banii şi îi spuse să păstreze restul. Mizerabilul vehicul galben porni mai departe după câteva secunde şi pasagerul lui rămase pe ultimul trotuar de la periferia vestică a Manhattanului. Şoferul asculta porcării la radio. Dacă Sqweegel n-ar fi avut planuri în seara asta, taximetristul ar fi plătit pentru lipsa lui de decenţă. Poate că l-ar fi legat pe undeva şi i-ar fi dat nişte găuri cu bormaşina în urechi ca să-l facă să asculte sunete divine. *Tăcere* divină.

Totuşi, acum nu era vreme de asta. Caii aşteptau. Şi vânătorul lui de pe coasta cealaltă a Americii ar fi disperat dacă n-ar primi un nou mesaj cât de curând.

Dincolo de râul Hudson, pâlpâiau luminile dinspre New Jersey. Lui Sqweegel îi displăceau zgârie-norii din New York. Atâţia oameni le admirau prosteşte. Lui Sqweegel îi erau utile doar pentru că îi ofereau nenumărate posibilităţi de a se ascunde. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se facă pierdut între zidurile de beton ale Manhattanului pentru zece, douăzeci de ani, fără să ştie cineva unde a dispărut. Şi în tot acest timp el ar fi privit. Ca un înger.

Dar noaptea asta nu era pentru ascunzişuri.

Sqweegel coborî de pe trotuar şi o luă în jos, pe o alee plină de gunoaie. Se echipase exact ca un soldat venit cu permisie doar pentru un weekend din Afganistan: bocanci militari, pantaloni de camuflaj, vestă tip antiglonţ, hanorac, şapcă neagră, ochelari de soare. Ceva din armată şi ceva

din Brooklyn. Nimeni n-avea să zăbovească cu privirea asupra lui.

Şi nici n-aveau să-şi pună întrebări în legătură cu cutia albă, dreptunghiulară, de carton, pe care o ţinea la subsuoară. Flori pentru mami sau poate pentru vreo drăguţă. Vreo duzină de trandafiri proaspăt tăiaţi care să-i spună *Sper că nu ţi-ai făcut de cap cu altul cât eu îmi puneam pielea la saramură prin Hindu Kush.*

La capătul aleii era un gard de lemn cu sârmă ghimpată sus. În faţă era o plăcuţă de lemn gravată cu striuri pictate într-un auriu palid:

POLIŢIA CĂLARE NYPD

O notă rustică pe o insulă de sticlă, plastic şi metal lucitor. Sqweegel admira asta, în ciuda voinţei lui. Uneori oamenii chiar încercau enorm să se ridice peste capacitatea lor.

Strecură cutia de flori pe sub ultima bară din gardul de lemn şi o împinse cu totul de partea cealaltă. Apoi îşi dădu jos vesta şi o trecu peste sârma ghimpată. Trecu rapid peste gard, eliberă sârma ghimpată şi-şi trase vesta la loc imediat ce atinse solul. Mişcarea fusese atât de fluidă şi rapidă, încât dacă s-ar fi uitat cineva – nu că se *uita* cineva, s-ar fi frecat la ochi şi ar fi cerut să se deruleze înapoi faza, doar ca să se asigure că n-a avut halucinaţii.

Sqweegel îşi trecu degetele pe sub banda care ţinea lipite clapetele cutiei. Nu mai avea de ce să se prefacă de-acum. Ajunsese înăuntru.

Dădu clapetele cutiei în lături; înăuntru era un revolver de calibru mare. Muniţie. Şi o pungă de plastic plină cu morcovi.

Toate proveneau din Brooklyn, la fel şi cutia. Cutia, de la o florărească de pe Court Street. Morcovii, de la un aprozar de pe Smith. Şi arma? De la un dealer ilegal cu o dugheană din cartierul

Red Hook, pe care-l găsise pe net. Nici măcar o oră de cumpărături.

Îşi încărcă revolverul în mai puţin de un minut, introducând rând pe rând gloanţele argintii, *clic clic clic clic clic.*

Sqweegel îşi continuă drumul cotind spre grajdurile principale. Mirosul greu de balegă de cal şi paie ude îl ataca din toate părţile. Aici îşi ţineau poliţiştii caii. Călăreţii lor poate că acum dădeau iama în bere şi pizza prin Brooklyn, Queens, New Jersey sau Long Island, dar nobilii armăsari nu părăseau niciodată insula. Erau mereu la datorie, aici, pe peticul ăsta de natură pe care îl mai păstrase Manhattanul.

Toată lumea putea să vină să viziteze grajdurile. Şi Sqweegel o făcuse, cu un an în urmă. Îşi luase atent notiţe.

Îşi scoase carneţelul din buzunarul de la spate şi începu să verifice numele. Fiecare cal avea câte o poreclă. Dar numele de pe lista lui Sqweegel erau totuşi speciale:

Dalia
Runner
Coach
Beemer
Sampson

Prima la rând: Dalia.

Nume de curvă, se gândi Sqweegel.

Capitolul 52

West Hollywood
8.02 p.m. PST

Nimic decât ecranul alb, îngheţat, cu flash-uri negre, din când în când, pe margine, şi distorsiuni pixelate.

Astea erau imaginile înregistrate în dormitorul lor cu o noapte înainte.

Ce mama dracului?

Dark derulă înainte aproximativ zece minute, apoi închise fereastra şi dădu click pe fişierul cu sufrageria. Imaginile înregistrate aici, în schimb, erau intacte. Perfecte.

Lumina nu era chiar cea mai bună, dar se vedea prea bine ce se întâmpla – exact cum voise Sqweegel. Voise ca Dark să vadă ce uşor îi fusese să intre în casa lor, să se târască prin cameră, chiar pe sub nasurile lui Max şi Henry, la propriu, apoi să-şi dea hainele jos la baza scărilor înainte de a o lua în sus. De a porni spre Sibby…

Sunt în casa ta, Dark. Îţi dai seama ce simplu e? Tocmai tu, cu toată experienţa şi tot antrenamentul tău?

I-ai promis cumva lui Sibby că o să ai grijă de ea, orice-ar fi?

Chiar nu ţi-am învăţat familia adoptivă nimic despre sistemele de siguranţă de acasă?

Ora înscrisă în colţul ecranului când avusese loc intrarea prin efracţie coincidea întocmai cu ora la care Dark plecase cu maşina să se întâlnească la restaurantul ăla cu Riggins, la debarcaderul din Santa Monica.

Ticălosul ăsta pervers probabil că stătuse ascuns pe-afară, ascuns în vreo gaură umedă şi rece, şi

pândise momentul în care Dark avea să plece.

Apoi s-a strecurat în casă şi s-a dus drept spre dormitorul lor, cu uşurinţa cu care un om obişnuit urcă vreo câteva trepte.

Părea uşor, desigur, pus pe derulare rapidă la laptop. Dar să te uiţi la asta în timp real era înnebunitor: corpul inuman al lui Sqweegel se prelingea pe podea cu o lentoare incredibilă. Astfel de mişcări controlate, măsurate erau aproape imperceptibile pentru Dark – trebuia să te uiţi fix, încontinuu, ca să te asiguri că, de fapt, se mişca.

În tot timpul ăla cât trăsese de cafeaua aia rece şi-l ascultase pe Riggins cum turuia despre bugete, despre fosta nevastă, despre viaţă.

Sqweegel o ia în sus pe scări către locul unde doarme Sibby, unde doarme fără să-şi dea seama de nimic…

Tocmai de asta ecranul alb era extrem de frustrant. N-avea nicio noimă. Toate celelalte camere din casă funcţionaseră perfect toată noaptea… numai cea din dormitor nu?

Care era versul? se întrebă Dark. Care vers din poezia aia blestemată făcea referire la Sibby? Nu cel cu „va muri unul pe zi”, pentru că pe ea o lăsase să trăiască. Neatinsă, de fapt – credea ea. Vor plânge doi pe zi? O fi legat de Sibby şi de copil? O, fir-ar să fie, nu i-o fi făcut ceva copilului?!

Dark dădu un dublu click pe butonul de derulare înapoi. Poate că, de fapt, camera nu mersese mai multe zile la rând şi cumva nu-şi dăduse seama. Dar era prea puţin probabil. Era un sistem continuu; orice defect ar fi alertat serverul principal printr-o serie de bipuri rapide şi enervante.

Altceva se petrecuse aici.

Brusc, imaginea albă se întrerupse şi apăru un fragment clar. Dark apăsă PLAY.

Uite-l pe nemernic. Lângă dulapul lor, punea ceva pe poliţa de deasupra. Un dispozitiv mic şi

apoi…

Ecran alb.

Nenorocitul reuşise cumva să paraziteze semnalul. Nu voia ca Dark să vadă ce se întâmplă mai departe.

Sau voia? Degetul lui Dark rămase suspendat pe *touchpad* pentru o clipă, apoi începu să dea înainte repede. Pe cronometru minutele se scurgeau rapid şi dintr-odată albul dispăru şi imaginea reapăru clară.

O, Dumnezeule.

O, Dumnezeule, nu.

Capitolul 53

New York City

Caii erau neliniştiţi.

În grajdurile lor pătrunsese un străin, şi asta îi făcea să fie agitaţi. Arăta diferit. Mirosea diferit. Se comporta diferit. Nu părea să fie un om. Deranjate, animalele începură să necheze şi să arunce din picioare în pereţii despărţitori. Unii, înfricoşaţi, dădură drumul la jeturi de urină.

Şşşt, hai, ar fi vrut să le spună Sqweegel. *N-am venit după voi. O caut pe Dalia.*

Şi iat-o.

Tăbliţa din faţa grajdului explica povestea:

DALIA A FOST DONATĂ DE DOAMNA DAHL
ÎN MEMORIA SOŢULUI EI CĂZUT LA DATORIE,
MEMBRU AL FDNY, PE 11/9/01.

Mâna osoasă a lui Sqweegel împinse ivărul de metal. Se strecură în boxă, cu mişcări lente, suficient de calme cât să o liniştească pe Dalia. Ceva care se mişca aşa de încet nu putea fi ameninţător, nu-i aşa? Oricum era pe jumătate adormită. Sqweegel se aşeză faţă în faţă cu iapa maronie, mai înaltă cu zece palme decât statura lui. Ochii ei negri, sclipitori clipeau sistematic.

Băgă mâna în pungă şi scoase un morcov. *Un morcov bun, zemos, Dalia? E pentru tine.*

Dalia îl adulmecă o dată şi apoi muşcă puţin din el. Restul îi căzu din mână lui Sqweegel pe patul de fân murdar de dedesubt. Sqweegel se aplecă să-l ridice, dar animalul se sperie. Se trase înapoi.

Lovi cu copita. Sqweegel încremeni şi aşa rămase până ce iapa se linişti iarăşi. Mai trecură câteva minute până ce Sqweegel îşi ridică mâna încet, apropiind-o centimetru cu centimetru. În cele din urmă iapa îl lăsă pe vizitator să-i mângâie creştetul cald. Sqweegel se aplecă uşor spre ea şi îi şopti:

— Nu e vina ta, fetiţo. Nu, niciodată nu sunt de vină copiii. E din cauza maică-tii. Mereu sunt de vină mamele.

Sqweegel ridică pistolul, împinse amortizorul între două coaste ale iepei şi apoi apăsă trăgaciul o dată. Nu era loc de remuşcări; dăduse explicaţiile necesare.

Picioarele Daliei se înmuiară pe loc. Mai întâi un picior, urmat de altul şi apoi şi celelalte două în timp ce se prăvălea, şi unul îi trosni în cădere din cauza greutăţii prea mari de susţinut.

Iapa încercă să respire, dar un plămân îi cedase deja şi inima începea să o lase. Nu fusese vreme nici măcar să mai scoată un sunet. Ochii ei negri se închiseră. Fânul de sub ea era îmbibat de sânge. Nu înţelegea deloc ce se petrece, de ce corpul nu o mai asculta. Singura consolare, îşi spuse Sqweegel, era că nu avea să mai dureze prea mult.

Sqweegel aşteptă, apoi întinse mâna şi îi lăsă pleoapele în jos. Chiar şi prin mănuşile de latex simţi cum corpul animalului începe să se răcească. În curând, avea să moară.

— Nu eu, şopti. Curva pompierului ţi-a făcut asta. Încă patru la rând.

Acum trecea la Runner.

Capitolul 54

Dark privi înmărmurit imaginea lui Sqweegel: se apleca peste trupul soţiei sale însărcinate, complet adormite. O parte din el conştientiza că e doar o imagine pe un ecran LED. Dar cealaltă parte a minţii, partea instinctuală, era copleşită de nevoia de a trece prin monitor şi de a-l prinde pe intrus, de a-l face bucăţele, muşchi cu muşchi, cartilagiu cu cartilagiu, oscior cu oscior.

Însă nu putea decât să urmărească ororile fără sonor.

Mai întâi îşi trage fermoarul de pe creştetul capului şi lasă la iveală un soi de pansament cu o pată galbenă pe el – ceea ce-l face să arate, în mod ciudat, ca un ou ochi. Sqweegel şi-l scoate şi se dovedeşte a fi o cârpă.

Şi acum i-o pune lui Sibby pe faţă.

Ea dă să se trezească pentru o clipă, îşi mişcă braţele, dar numai pentru o clipă. Substanţa de pe cârpă – cel mai probabil cloroform – acţionează rapid şi Sibby îşi pierde cunoştinţa după câteva secunde.

De-acum e la cheremul lui Sqweegel.

Dark ştia că Sibby nu se trezise şi că nu-şi amintise nimic legat de agresiune, dar tot se pomeni implorând-o prin ecran să se trezească. *Nu-l lăsa să-ţi facă asta. Te rog.*

Sqweegel dă deoparte cearşaful cu care e învelită. Apasă încet în spatele genunchilor ei pentru a-i depărta picioarele. Cu o mână acoperită cu latex îşi bagă degetele uşor pe sub elasticul chiloţilor ei. Se opreşte brusc; apoi sare în pat.

Dark nu putea descrie în cuvinte felul în care-şi mişcase trupul. Îl văzu cum îşi scoate ceva de sub

costum.

Ecranul se albi iarăşi…

Dark urlă din adâncul sufletului la imaginea bruiată care persistă pe monitor mai multe minute schingiuitoare. Era disperat să afle ce se petrecuse în acele minute, dar nici nu putea să îndure să-şi imagineze. Deşi undeva în adâncul fiinţei ar fi putut, cu detalii greţoase, vii. Dark studiase cazul Sqweegel timp de trei ani înainte de a pleca de la Cazuri, şi perversiunea monstrului nu cunoştea limite. Corpurile umane erau jucării pentru el, nimic mai mult, şi avea o deosebită plăcere să le îndoaie, să le înţepe, să le violeze şi să le muşte fiecare bucăţică ori orificiu.

Numai gândul că fusese acolo, în cameră cu Sibby, gândul la ce era în stare să facă, la ce îl ducea mintea aia bolnavă, înfierbântată…

Şi apoi imaginea reveni.

Atacul părea încheiat. Sqweegel se trase înapoi, apoi traversă camera, către toaleta cu intrare din dormitor.

În baie nu instalase nicio cameră de supraveghere, însă Dark deja ştia ce făcuse Sqweegel acolo. Riggins îi spusese de numărul de telefon scris pe oglindă.

Capitolul 55

Ieşirea lui Sqweegel din casa lui Dark părea să fi fost simplă. Fără pic de efort.

Dark urmări silueta fantomatică a monstrului cum plutea în jos pe scări, apoi se îmbrăca în hainele de stradă pe care le lăsase într-o grămăjoară la baza scărilor, pe podea. Totul foarte uşor. Ca şi cum ar fi locuit aici şi acum se pregătea să plece la serviciu.

Iar apoi Sqweegel se întoarce la uşile de sticlă şi ridică atent discul de geam de pe jos. Îşi scoase din buzunarul din faţă al pantalonilor un tub minuscul şi începu să înconjoare marginea rotundă de sticlă cu ceea ce Dark presupuse că era adeziv, ca apoi să pună discul la loc în gaura din uşă. Desfăcu piedica uşii, o deschise şi apoi plecă.

Derulare rapidă înainte cincisprezece minute.

Sqweegel se întoarce ţinând un pietroi în mâna acoperită cu latex.

Dark recunoaşte pietroiul.

Se ascunde în spatele perdelei, încremenit ca un manechin în vitrina unui magazin.

Derulare rapidă înainte şaizeci şi cinci de minute.

Apar primele raze ale dimineţii.

Dark se întoarce acasă. Traversează sufrageria, fără să bănuiască deloc că Sqweegel e la doar câţiva metri mai încolo.

Ticălosul ăsta încă mai era acolo când se întorsese de la întâlnirea din noapte cu Riggins.

Dark privi imaginile uluit.

Sqweegel pur și simplu stă acolo, nemişcat, fără ca măcar să pară că trage aer în piept. Braţele îi stau pe lângă corp. Capul plecat. Ca şi cum s-ar fi aşezat într-un loc şi apoi s-ar fi deconectat printr-

un întrerupător din minte, care i-a paralizat toate activităţile biologice şi electrice.

Era o combinaţie de răbdare şi îndrăzneală pe care nimeni altcineva n-ar fi putut s-o îndure. Denota, de asemenea, şi încrederea în sine pe care o avea Sqweegel.

Încredere… sau cunoaştere.

Sqweegel ştia că Dark fusese plecat.

Ştia cu cine ieşise să se întâlnească.

Ştia că o să se ducă într-un suflet sus la Sibby să vadă dacă totul e în regulă.

Dar cum? De unde ştia toate astea?

Cum reuşea Sqweegel să-i supravegheze ca şi cum ar fi fost Dumnezeu pe ei toţi – cei care erau pe urmele lui şi pe acela pe care îl recrutau să-l vâneze? Şi pe soţia acestuia?

Era mai mult decât încredere în sine, se gândi Dark. Sqweegel mai avea câteva avantaje. Parteneri? E posibil.

Şi totuşi, camerele de supraveghere arătau că făcuse totul de unul singur.

Ia uite!

Dă cu pietroiul în uşă ca să spargă geamul.

Sare peste marginea verandei şi o ia agale pe peluza comună dintre ei şi proprietatea vecinului, apoi face la fel şi cu uşa lui dinspre terasă, numai că din afară.

Ce-i spusese Dark lui Riggins atunci? Că ăsta nu-i stilul lui Sqweegel?

Nişte copii probabil, care aruncă cu pietre în geamurile vecinilor.

Dark îşi dădu seama că făcuse o greşeală majoră în privinţa lui Sqweegel; nu numai că-l subestimase, dar nici nu fusese în stare să ţină cont de abilităţile lui deosebite şi să gândească în stilul lui, refuzase să intre în mintea lui Sqweegel aşa cum numai el reuşea s-o facă. Nu prin deducţie raţională, obiectivă avea să-l prindă. Nu trebuia să facă aceeaşi greşeală pe care zeci de agenţi o făcuseră de-a lungul timpului. Dark avea să-l

prindă prin folosirea darului său special: capacitatea de a se acorda pe aceeaşi lungime de undă cu ţinta lui şi de a o urmări dincolo de graniţele logicii, în adâncimea întunecatelor fantezii ale lui Sqweegel, oriunde ar fi dus acestea.

Capitolul 56

Spitalul Clinic Socha
9.00 p.m. PST

Riggins trăgea de un pahar de cafea în sala de aşteptare a spitalului, cu agenda şi pixul în poală. Tocmai terminase de dat mai multe telefoane prin care pusese-n picioare pe puţin vreo douăzeci de inşi de pe Coasta de Est. Dă-i dracului. Asta însemna să fii pe urmele fiarei. Iar munca la Cazuri Speciale urma să devină şi mai haotică în următoarele douăsprezece ore. Trebuiau să înceapă să se înveţe cu asta.

Cel puţin Wycoff părea mulţumit momentan. Mobilizarea era ceva care se plia bine pe mintea ministrului apărării. *În sfârşit,* îl apostrofă Wycoff. *Ar fi trebuit să-i strângi pe toţi aici încă de acum câteva ore.*

Dark intră în încăpere şi se aşeză lângă el. Riggins îl privi din cap până-n picioare şi apoi clătină din cap.

— N-ai făcut duş, aşa-i? spuse Riggins. Ce parte din *mergi acasă şi fă un duş* n-ai înţeles?

— A mai zis ceva doctorul lui Sibby?

— Nimic. Am întrebat o asistentă mai adineaori. Mi-a spus că imediat ce află ceva îmi spune şi mie.

— Mulţumesc.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

Cei doi rămaseră tăcuţi un timp, prefăcându-se că se uită la aceeaşi mâzgălitură de pe peretele din faţă. Dar fiecăruia creierul îi procesa separat, cu viteză maximă, întorcând cazul pe toate părţile în minte.

— Să te întreb ceva, zise Dark într-un final.

— Zi-mi.

— De ce, după doi ani, scursura asta e brusc aşa interesată de mine?

Riggins oftă.

— M-am gândit mult la asta. Ştii că mereu am zis că, uneori, singurul răspuns corect e şi cel mai simplu?

— Mda. Şi care-i răspunsul simplu?

— Tocmai tu ai zis: ai avut cazul ăsta acum doi ani, zise Riggins. Te-ai retras… ai plecat… mă rog. Cred că pur şi simplu i s-a făcut dor de tine. Şi-a dat seama ce bine era cu tine pe urmele lui. Şi acum vrea să te bage iar în joc.

— Dar tot Sqweegel m-a *scos* din joc.

— Poate că se aşteptase să aibă efectul invers. Crezuse că, făcându-ţi ce ţi-a făcut, o să… *intensifice* lucrurile.

Dark clătină din cap.

— Tot n-are nicio noimă. Au fost sute de detectivi pe urmele lui Sqweegel. De ce-şi pierde aşa mult timp cu mine? De ce să mă scoată, apoi să mă bage iar în schemă? Nu sunt cu nimic deosebit.

— Te-ai apropiat cel mai mult de prinderea lui.

— Poate. N-avem nicio dovadă.

— Eşti singurul care l-a văzut şi cred că asta l-a zgândărit. Şi acum face pe nebunul şi se răzbună ca un copil, încearcă să-ţi atragă atenţia.

— Şi ştie exact cum.

Riggins se întoarse spre el cu o expresie confuză:

— Ce vrei să spui?

În timp ce Dark îi explică lui Riggins ce imagini găsise surprinse de camerele de supraveghere, Riggins rămăsese cu privirea pierdută la cafeaua care acum arăta ca un pahar de carton plin cu mizerie. Îl ascultă pe Dark cum relata obiectiv ce îi făcuse Sqweegel soţiei lui însărcinate.

Ticălos mizerabil, îşi spuse Riggins în gând. Isuse Cristoase.

Numai gândul că dementul ar fi putut să facă la fel cu fetele lui – la dracu', chiar cu fostele lui

neveste – l-ar fi aruncat într-o furie oarbă. Era uluit de cât de bine reuşea să se controleze Dark. Să analizeze cazul raţional. Cu calm. Ca şi cum nu ar exista o componentă personală. Fir-ar al dracului, dacă i s-ar fi întâmplat lui Riggins, la ora asta ar fi fost deja beat mort şi ar fi urlat că vrea să vopsească pereţii cu sângele ciudatului ăluia nenorocit.

Însă Dark nu opera astfel.

Poate că de-asta îl şi voia Sqweegel înapoi în schemă. Agenţii şi spionii care se pierdeau cu firea la cel mai mic semn de presiune probabil că nu reprezentau cine ştie ce interes pentru un monstru profesionist. Poate că voia să se joace cu cineva de cursă lungă. Unul care să îndure, să strângă din dinţi şi să meargă mai departe.

Totuşi Riggins n-avea de gând să-i spună lui Dark vreo vorbă legată de asta.

Se auzi un ciripit de Blackberry. Riggins îşi pipăi buzunarele – nu era al lui. Era al lui Dark. Dark îşi scoase telefonul şi se uită la ecran. Un mesaj nou.

Pentru a primi un mesaj de la un „prieten”, trebuie
să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi
codul: headline.

Capitolul 57

11000 Wilshire Boulevard
Vineri / 2.00 a.m.

De la crearea sa, la sfârşitul anilor ’80, secţia Cazuri Speciale nu se clintise niciodată din sediul de bază, din Quantico, Virginia.

Asta până în momentul în care a dat Riggins o serie de telefoane din sala de aşteptare a Spitalului Clinic Socha.

Şi la câteva ore după acele telefoane, agentul special Constance Brielle se afla într-un avion către L.A. alături de vreo doisprezece colegi – de la criminalişti şi specialişti IT până la agenţi şi spioni. La început îl întrebase pe Riggins dacă se ţine de glume. El o asigurase pe Constance că nu. Apoi îl întrebase*: N-ar fi ceva mai uşor dacă, ştii tu, ai veni în Quantico?* Riggins o asigurase că n-ar fi fost.

— Ce se întâmplă, Tom? l-a întrebat ea. Serios.

— Începe cu „sqwee” şi se termină în „gel”, i-a răspuns. Acum sună la aeroport şi vino încoace.

Constance ar fi dat orice ca să afle ce le spusese Riggins la telefon superiorilor de la Ministerul Apărării, să afle cum au putut fi convinşi să mute temporar o organizaţie precum Cazurile Speciale pe coasta cealaltă a Americii.

Nu-l mai văzuse pe Riggins de trei zile, de la dezastruoasa teleconferinţă cu ministrul apărării, Robert Dohman şi celelalte personalităţi internaţionale. Apoi, în aceeaşi seară, Riggins dispăruse lăsând în urmă doar un e-mail scris în pripă – *Constance, revin în câteva zile. Vezi ce e cu nenorociţii ăştia.* Riggins – şi un teanc de dosare pe biroul ei.

Fără nicio vorbă referitoare la locul unde pleacă. Sau de ce.

Dar asta se schimbase în urma telefonului dat de Riggins după-amiază, când îi spusese să se alăture echipei care deja se pregătea pentru drumul spre L.A. Decolarea, într-o oră.

Şi acum era în Clădirea Federală de pe Wilshire Boulevard, numărul 11000, între Beverly Hills şi panglicile de beton ce şerpuiau către şoseaua 405. Aici ordonase Riggins să se facă sediul la care aveau să se întrunească, o reproducere fidelă a ceea ce aveau în Virginia. Constance avea să afle mai târziu că era de fapt o expoziţie de aparatură high-tech – mai multe săli menite să-i impresioneze pe tipii de la Hollywood şi pe demnitarii străini atunci când solicitau un tur al faimosului FBI. Ar fi fost stânjenitor să-i plimbi printre birouri adevărate, cu telefoane sparte şi calculatoare cu monitoare voluminoase, pe care rulau sisteme de operare expirate de şase ani.

Încă o dată, Constance se minună de ce reuşise Riggins să pună la cale cu numai câteva telefoane.

Piesa centrală a noii lor săli de întruniri era un ecran LED imens ataşat la un panou de control de ultimă generaţie – totul conectat la computerele din Quantico, cu cele mai nebuneşti criptări şi sisteme de securitate cibernetică care puteau fi concepute. Chiar mirosea a maşină nouă.

Constance înţelese mutarea bruscă a agenţilor abia după ce văzu cine stătea la pupitrul de comandă.

Steve Dark.

Nu-i ceri lui Mohamed să vină la munte; aduci muntele la Mahomed. Mai ales dacă Mahomed s-a retras după ce i-a fost măcelărită întreaga familie adoptivă.

Riggins o salută printr-o mişcare a capului.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, Constance.

— Desigur, Tom.

De parcă ar fi avut de ales.

Dark se răsuci încet în scaun şi îşi întoarse capul către ea. Chipul lui părea golit de expresie, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi dea seama de unde s-o ia. *Haide, Dark,* îşi spuse ea în gând. *N-a trecut chiar aşa de mult.* Nu se vedea pe faţa lui bucurie, ori furie, ori vină, ori surpriză, ori altceva. Lui Constance i se părea că Dark plutea cumva într-un alt plan existenţial decât ei, ceilalţi, şi că îi lua ceva până ce se putea conecta la realitatea normală.

— Bună, Constance, spuse el hotărât.

— Steve. Îmi pare atât de rău, spuse Constance. Cum se simte Sibby?

— Tot în stare critică.

— O…

Constance îşi frământă degetele, încercând să găsească ceva încurajator să spună, ceva care să-l liniştească pe Dark, care să-l facă să fie deschis faţă de ea, chiar şi numai pentru o secundă. Dar în schimb se auzi cum repetă cuvintele:

— Îmi pare atât de rău.

Şi îi părea.

Surprinsese Riggins momentul ăsta? Spera din tot sufletul că nu, dar cu Riggins nu puteai fi sigur câteodată. Uneori părea să fie comutat pe altă frecvenţă, dar mai târziu îşi dădea seama că de fapt el îşi putea aminti cu acurateţe de stenograf fiecare cuvinţel.

Constance încercă să se concentreze asupra cazului, nu asupra lui Dark. În numai câteva zile Sqweegel modificase tiparul crimelor sale, ceea ce era complet atipic. Şi mai mult, se hotărâse să se concentreze asupra unei singure zone geografice – Los Angeles şi împrejurimile –, ceea ce era, de asemenea, fără precedent.

Desigur, se confruntau cu un criminal de un alt nivel, îşi reaminti Constance. Ţi-ai dedicat zilele şi nopţile gândindu-te la cazuri de nivelurile 24 şi 25. Bestia asta era cu totul altceva. Vechiile criterii nu prea se aplicau.

Se chinuise mult şi să separe cazul de Dark propriu-zis. Era precum Holmes urmărindu-l pe Dr. Moriarty; apropierea de criminal la Roma fusese cea mai importantă realizare a cuiva în cazul acesta. Şi acum, deodată, Dark era iarăşi implicat.

Cum se întâmplase asta? Ultima oară când îl văzuse pe Dark, îi spusese clar şi răspicat: se terminase. Nu mai încăpea cale de întoarcere. Lui îi ajunsese.

Şi cum ajunsese Riggins de la *Nu, niciodată, n-ai să vezi una ca asta* la *A, Constance, îţi aminteşti de Steve, nu?*

Constance decise să lămurească asta mai târziu. Privi peste umărul lui Dark în timp ce acesta tasta:

caii poliţiştilor călare au fost omorâţi

Dark alese primul articol care-i sări în ochi. Era din New York Times şi titra: „Caii au fost donaţi Poliţiei Călare NYPD de văduvele celor căzuţi la datorie pe 11 septembrie”.

— Cai?

— A omorât cinci, spuse Dark. Le-a dat să mănânce morcovi, apoi a tras în ei de la distanţă foarte mică. Unul câte unul.

— Doamne. Suntem siguri că el e?

— Într-un fel sau altul, chiar ne-a spus că el a făcut-o.

Dark îi spuse pe scurt despre poezioara sinistră.

Constance imediat făcu legătura cu al cincilea vers:

De ce se-ntreabă cinci pe zi.

Cinci cai, care n-avuseseră nici cea mai vagă idee de ce fuseseră ucişi. Oare la asta făcea referire versul?

— Caii întreabă asta? se întrebă şi Constance. Sau noi ar trebui să fim cei care se întreabă?

— Nimic nu este aşa de limpede la Sqweegel, răspunse Dark. Întotdeauna e un subînţeles. Apoi Dark îi arătă revista presei trimisă de Sqweegel şi Constance răsfoi rapid articolele. Dintotdeauna citise cu viteză. Asta, împreună cu o memorie de tipul unui *flash drive,* o ajutase să termine cu cele mai bune rezultate şi şcoala, şi facultatea. Pe măsură ce creştea începuse să i se spună că e un „geniu”. Dar-pentru Constance asta nu reprezenta decât o capacitate mare de a-şi aminti aproape orice detaliu citit sau auzit anterior. O memorie foarte bună, nimic mai mult. Şi un computer putea face acelaşi lucru. Toţi păreau să aibă o fixaţie pentru asta, şi nu pentru restul calităţilor ei de poliţist.

O capacitate cu adevărat genială era aceea de a lua aceleaşi detalii şi de a vedea legăturile ascunse dintre ele. Constance era adesea destul de bună la asta, ceva ce nimeni nu părea să bage de seamă.

Povestea însă nu prezenta vreo legătură evidentă pentru Constance. Nu părea să fi fost cu nimic mai mult decât un act de vandalism extrem de crud – distrugerea proprietăţii publice. Desigur, pentru newyorkezi nu era la fel. Ziarele locale vuiseră în dimineaţa aceea, deplângând pierderea a cinci făpturi de elită, asezonând textul cu poze alb-negru în care apăreau călăreţii lor îmbrăcaţi în civil, înlăcrimaţi, la nicio oră după ce leşurile fuseseră descoperite de un îngrijitor.

— Deci, întrebarea e de ce a omorât caii, spuse Dark. Tot ce face Sqweegel este simbolic. Ce încearcă să ne spună?

— Nu ştiu, răspunse Constance. Cu ce au greşit văduvele? Au încercat doar să facă din pierderea lor ceva pozitiv.

— Nu se potriveşte cu modul de operare obişnuit al lui Sqweegel.

— Dar are el un mod de operare?

Dark se întoarse şi o privi.

— Sigur că are!

Capitolul 58

Lui Riggins în schimb îi venea greu să se concentreze asupra veştilor cu uciderea cailor, pentru că ştia că Air Force Two avea să aterizeze în doar câteva ore. Şi, odată cu el, şi Regele Cretinilor, Norman Wycoff.

Crezuse că mobilizarea secţiei Cazuri Speciale – elita echipelor de combaterea crimei din ţară – îl mai liniştise pe ticălosul ăsta.

Dar nu era aşa.

Mesajul de la Pentagon fusese lapidar… şi ciudat. Wycoff venea în L.A. ca să aducă personal o probă decisivă din apartamentul mamei adolescente care fusese ucisă – fapt pe care Wycoff îl ştia doar mulţumită lui Dark. Wycoff nu spusese ce fel de probă are. Dar era evident mult prea important ca să fie încredinţat curierilor Fedex sau chiar vreunuia dintre oamenii săi cei mai de încredere.

Era „un pas înainte”, spusese Wycoff.

Ah, Riggins nu mai putea de nerăbdare.

Dar, la drept vorbind, Wycoff şi oamenii lui îl cam îngrijorau. Şeful Departamentului de Apărare nu mai avea de gând să stea liniştit în D.C. şi să aştepte rezultatele. Nu, cel mai probabil avea să-şi exprime părerea în privinţa fiecărei mişcări strategice a agenţilor secreţi, ceea ce, da… avea să facă minuni în prinderea psihopatului. Riggins crezuse că va putea să evite astfel de *supravegheri* sufocante tocmai prin mutarea secţiei în L.A. Nu era cazul.

Şi mai rău: dacă Dark avea dreptate, Sqweegel se pare că se concentrase asupra Coastei de Est.

*

Dark se întoarse către Constance. În spatele ei pâlpâiau monitoarele din sala de întruniri, afişând date după date. Pe vremea când încă mai lucra la Cazuri, îşi asumase rolul de mentor pentru ea. Mă rog, poate că nu şi-l asumase; mai degrabă, ea insistase foarte mult să-i fie mentor.

Constance nu se angajase la Cazuri în necunoştinţă de cauză. Cunoştea foarte bine riscurile. Aşa că încă de la început se hotărâse să se alăture unuia dintre cei mai buni agenţi. Câteva zile mai târziu avea să afle că Dark nu era unul dintre cei mai buni – era cel mai bun.

Învăţase de la el enorm. Şi acum îşi dorea cu disperare ca el să continue s-o înveţe.

— S-o luăm cu începutul, spuse Dark. Ce ştim despre victimele lui Sqweegel?

— I-am recapitulat toate crimele de la prima, din 1979. Până în prezent, nu s-au prea legat. Erau la distanţe mari. Ca şi cum nu s-ar fi grăbit deloc şi şi-ar fi ales victimele la întâmplare.

— Dar acum?

— Acum a apărut un alt element. Un soi de frenezie. Şi un nou scop. Dacă până acum lucrurile păreau să fie la voia întâmplării, acum îmi sar în ochi tot soiul de detalii mărunte.

— Cum ar fi? întrebă Dark.

— Mă gândesc în special la preoţi, spuse Constance. Religie organizată. Şi puştii… aici e vorba de şcoală. Sau de învăţământ. Caii… poliţia?

Dark dădu din cap, cu o umbră de zâmbet pe chip.

— Şi tu le vezi.

— Sincer? Nu prea îmi dau seama.

— Cred că ceea ce-l motivează este morala.

Constance îşi miji ochii.

— De unde ai mai scos şi asta?

— Unii preoţii violează băieţei, aşa că Sqweegel îi răzbună.

— Dar oamenii ăştia n-au fost acuzaţi de nimic. I-am verificat bine. Dacă aşa stau lucrurile, atunci e o formă ridicolă de agresiune prost orientată.

— Poate că cine e vinovat cu adevărat nu prea contează pentru Sqweegel. Câteva pilde reprezintă întregul. Şi în ochii lui, întreaga Biserică merită să fie pedepsită.

— Şi totuşi, e mai mult decât ochi pentru ochi, nu?

Constance văzuse fotografiile de la locul crimei. Trupurile preoţilor fuseseră arse într-un asemenea grad, încât cei de la criminalistică au trebuit să-i identifice după fişele dentare. Şi asta, desigur, era o nimica toată pe lângă mirosul care le rămăsese în nări mult după ce se întorseseră acasă. Constance mai fusese în preajma unor cadavre arse. Duhoarea aceea dulceagă greţoasă care revine de fiecare dată când tragi aer în piept…

— Adică, întrebă Dark, crimă în schimbul molestării?

— Da, răspunse Constance. Nu-i totuna.

— Dar în Biserica Catolică, păcatul capital se pedepseşte în flăcările iadului.

— Ceea ce înseamnă că Sqweegel e diavolul?

— De fapt, spuse Dark, în mintea lui bolnavă, s-ar putea să se creadă Sfântu' Petru.

— Atunci ce-i cu caii? Sunt simbolul corupţiei din lumea curselor de cai?

— Ştiu că încerci să faci haz, dar ia gândeşte-te. Pe cine reprezintă caii ăştia? NYPD-ul, poliţia newyorkeză. Probabil că-i judecă pentru vreun păcat.

— Şi puştii din Hancock Park simbolizează ceva, spuse Constance preluându-i ideea. Poate că lăcomia părinţilor sau lipsa lor de implicare în creşterea copiilor. Ar trebui să mergem să mai vorbim o dată cu ei, să vedem unde s-a rupt firul.

— Agenţii lui Riggins sunt deja acolo, spuse Dark.

— Şi mai e şi chestia asta cu cifrele, adăugă Constance.

— Continuă.

— Din poezie. Şase preoţi. Cinci cai. Trei puşti. Bifează ceva de pe o listă.

— Corect. Dar nu în ordine. Nu e un algoritm numeric. Se ia după altceva.

— Sunt şapte versuri în poezia asta, zise Constance. Şapte e o cifră interesantă. Ştii, precum păcatele capitale?

— Nu, replică Dark. Nu cred că e aşa de evident. Încearcă să ne spună ceva prin cifre. Ne provoacă să fim suficient de deştepţi pentru a găsi tiparul.

Constance îşi dădu seama ce mult îi lipsiseră conversaţiile astea. S-ar fi făcut de râs s-o spună cu voce tare, dar era ca o partidă bună de sex. Dai şi primeşti. Două minţi care lucrează în acelaşi scop, fie că-i vorba să prindă un psihopat sau să-şi producă plăcere reciproc. Mai mult de-atât, se gândi Constance, două minţi nu aveau cum să se apropie. Din anumite privinţe, simţea că-l cunoaşte pe Dark mai bine decât oricine.

Şi asta explica multe din ceea ce în cele din urmă se întâmplase între ei.

— Trebuie să mă duc la New York. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, spuse Dark.

— Poate că asta şi vrea să faci, răspunse Constance. Ar fi putut să pună pe altcineva să omoare caii.

— Nu. Sqweegel e genul de criminal căruia îi place să facă totul cu mâna lui. În treizeci de ani nu a existat nici măcar un indiciu că ar putea să aibă un partener sau să fi angajat pe cineva să-i rezolve vreo sarcină. M-am gândit dacă nu cumva de-acum s-a schimbat, dar nu cred. E obsedat să controleze totul. Nimeni nu-i demn să lucreze cu el.

— „Obsedat” e cuvântul potrivit. Dar tot nu sunt de părere că e cazul să te urci în avion şi să…

Chiar în secunda aceea, sună Blackberry-ul lui Dark. Apăsă tasta de răspuns şi-l duse la ureche. Dădu din cap tăcut.

— Da. OK.

— Ce e? întrebă Constance.

Dark era deja la jumătatea holului.

— Hei! Dark! Ce dracu' s-a-ntâmplat?

— Sibby, răspunse el.

Capitolul 59

Constance alergă să-l prindă din urmă, pe holurile întortocheate ale cădirii de pe Wilshire.

— Dark!

El se opri în cele din urmă şi se întoarse spre ea.

— Ce-i?

— Hai să te duc eu cu maşina la spital. Putem să ne mai gândim la versurile alea pe drum. La ce bun să închiriezi o minunăţie de maşină dacă n-apuci să razi cu ea străzile din Beverly Hills?

Dark cântări puţin oferta, după care dădu din cap.

— OK. Hai.

Maşina nu era nici pe departe o minunăţie. Era o dubiţă Chevy destul de veche, pe care Constance o alesese pentru că nu ştia dacă avea să transporte cu ea prin oraş o ceată de agenţi sau doar pe sine. Nu se aşteptase să ajungă în chestia asta doar ea cu Dark.

Şi acum, când el se îndrepta spre soţia lui, când în sfârşit vor avea un minut de linişte, singuri, în afara nebuniei din sala de întruniri a Cazurilor Speciale, simţea că trebuie să spună ceva. În sfârşit. După atâtea luni.

— Ai spus că Sqweegel încearcă să judece, să transmită un mesaj, spuse ea. A pornit într-o misiune a dreptăţii moralizatoare. Încearcă să-i pedepsească pe păcătoşi.

— Mda, veni răspunsul lui Dark.

— Aşa că trebuie să întreb.

— Ce?

— *Pe tine* de ce vrea să te pedepsească?

— Nu ştiu. Am încercat să găsesc un răspuns şi cu Riggins. Bănuim că e din cauza implicării mele anterioare în caz, dar nu prea are cine ştie ce sens.

Riggins vede prea departe povestea cu relaţia dintre noi.

— Interesante cuvinte ai ales pentru asta, spuse Constance.

Dark o privi fix.

Constance încerca să treacă pe dreapta ca să iasă de pe Wilshire, dar un SUV acceleră înainte de a apuca să avanseze foarte mult. Practic era miezul nopţii, dar străzile erau surprinzător de vii şi aglomerate. Ea se uită la Dark şi apoi decise să spună ceva înainte de a fi prea târziu.

— Nu crezi că are vreo legătură cu noi doi, nu?

Dark nu-i răspunse imediat. De fapt, nu făcu nimic. Nici măcar nu păru să respire. Era capabil de o asemenea lipsă totală de reacţie, şi pe Constance asta o înnebunea de frustrare. Să-i dea un indiciu. Orice. Mai ales când se expune cu totul pe tavă aşa.

În sfârşit, reuşi să iasă de pe Wilshire.

Dark zise:

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Constance.

— Aproape un an.

— Şi numai noi doi ştim, nu?

— Desigur.

— Atunci n-are cum să fie asta.

OK, bun, îşi spuse Constance în gând. Problemă rezolvată. Vinovăţia din minte s-a şters cu buretele. Doamne, uşor a fost. Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă.

Nu după mult timp ajunseră la Socha.

*

Şi Dark se gândise la asta. De când îl întrebase pe Riggins *de ce eu.*

Sufletul lui era pătat cu multe chestii, dar singurul lucru în privinţa căruia simţea un dram de vină era ce se întâmplase cu Constance.

Nu era el însuşi atunci. Era o stafie a sa. Un cadavru viu care se păcălise că ar fi om timp de o singură noapte.

Ce se întâmplase era de domeniul trecutului şi acolo avea să rămână.

Nu?

*

— Bună, spuse Sibby.

Se temuse un pic că, după toată aşteptarea asta, corzile vocale nu or s-o mai ajute, cuvintele nu vor mai putea ieşi.

— Bună, îi răspunse Steve şi se întinse s-o ia de mână.

Ultimele zile fuseseră confuze şi ca prin vis: doctori şi fişe medicale, perfuzii şi monitoare care bipăiau, şi apoi auzise despre accident şi eforturile de a salva copilul. Totul părea cumva detaşat de persoana ei fizică, ca şi cum ar fi urmărit un serial medical la televizor şi toate lucrurile astea oribile i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Dar toate astea nu mai contau de-acum, pentru că Steve era aici.

Îşi întinse mâna către el şi îi atinse palma cu vârful degetelor: pielea lui era dumnezeiesc de reală. Aşa de reală! Îi simţea parfumul şamponului. Şi mirosul balsamului de rufe pe care-l folosea ea la spălatul hainelor.

— Ce bine că ţi-ai revenit, spuse el. Doctorii spun că eşti bine, ficatul e într-o stare stabilă de-acum şi copilul nu are nicio problemă. Cum te simţi tu?

— Ca lovită de-o maşină, răspunse Sibby.

Steve se uită la ea, cu sprânceana ridicată; apoi râse.

Adevărul era – chiar dacă doctorii şi asistentele îi spuseseră ce se întâmplase, de accidentul pe I-10 şi despre ficat şi toate celelalte – că nu-şi amintea nicio secundă din timpul accidentului sau din ce urmase. Ca şi cum creierul se îndurase şi-i ştersese episodul acesta din memoria pe termen scurt. Poate că va reuşi mai târziu să se confrunte cu asta.

Era suficient de înfiorător ceea ce încă-şi amintea: mesajul acela de la „Isus”. Îşi amintea fiecare cuvânt şi ce însemna el. Trebuia să-i spună lui Steve acum, pentru că nu credea în coincidenţe. Aştepta cu ardoare să-i spună lui Steve încă de când se trezise.

Dar Steve se aplecă uşor, cu gura întredeschisă, ca şi cum o frază extrem de importantă ar fi încercat să i se articuleze în străfundurile gâtului. Îl chinuia.

— Trebuie să-ţi spun ceva, începu Steve. Ceva ce s-a întâmplat când ne-am cunoscut noi. Ceva ce nu ţi-am spus niciodată.

*

Constance privea prin ferestruica uşii de spital de la rezerva în care se afla Sibby. Ochii i se înceţoşaseră de lacrimi privindu-i pe Dark şi soţia lui cum îşi spun primele cuvinte după accident. Ştia că nimeni nu avea s-o audă, ştia că nimeni cu excepţia lui Dark nu putea să înţeleagă la ce se referă, şi totuşi Constance murmură câteva cuvinte scurte şi speră ca înţelesul lor să-şi găsească drumul către Sibby cumva.

Îmi pare rău.

Capitolul 60

3.13 a.m.

Sibby auzea ce-i spunea Dark, dar în acelaşi timp nu-l auzea deloc. Era mult prea concentrată asupra mesajelor de pe telefon şi felul în care să-i spună lui Steve să nu se panicheze.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, despre nimic, zise. Nu contează.

— Nu. Trebuie să ştii.

— Orice-ar fi, Steve, trebuie să aştepte! Pentru că e ceva ce nu ţi-am spus eu *ţie.*

Sibby simţi cum strânsoarea degetelor lui slăbi puţin, de parcă Steve deja începea să se distanţeze.

— La ce te referi? întrebă Steve.

— Te-am minţit în dimineaţa aia. Am crezut că exagerez eu şi tu erai aşa de panicat…

— Atunci spune-mi, zise Steve.

— Când m-am trezit, chiar m-am simţit ciudat. Ameţită. Cu dureri.

Lui Steve i se tăie respiraţia, apoi îşi coborî capul, ceea ce o derută pe Sibby. Se aşteptase să-l vadă sărind în sus, dar în schimb el se comporta ca şi cum ar fi ştiut dinainte.

Ştia dinainte? Oare o examinaseră căutând semne de viol fără să-i spună?

Steve îşi trase mâna cu totul. Ea îşi întinse mâna după ea şi-l prinse de degetul mare.

— Stai. Nici măcar nu este tot. Au mai fost şi nişte mesaje pe telefon.

Abia acum Steve păru surprins.

— Mesaje?

Sibby îi spuse tot ce-şi putea aminti. Că sunau ca nişte versete din Biblie cu o oarecare tentă

perversă şi că soseau mereu când el nu era prin casă sau când era de una singură la cumpărături.

— Îmi pare aşa de rău că nu ţi-am spus. Nu am vrut să te îngrijorezi. Te rog să nu fii supărat.

— Doamne, normal că nu sunt supărat, spuse Steve. Nu te gândi la asta.

— Nu ştiu dacă toate astea au legătură cu chestia asta pe urmele căreia eşti, dar dacă are…

— Are, răspunse Steve încet.

— Dar de ce noi? De ce eu, tot timpul ăsta?

— Din cauza mea. Tu eşti cu mine, aşa că-ţi face rău şi ţie. La fel şi copilului. Şi o să tot caute să vă facă rău. Nu o să se oprească aici.

Descoperirea fu o lovitură tare pentru Sibby. Tot timpul ăsta, toată relaţia lor, Sibby crezuse că stoicismul lui Steve era pur şi simplu felul lui de-a fi. Dar acum era clar că nu era o trăsătură a personalităţii lui. Ci era o tactică de supravieţuire – un zid pe care şi-l construise pentru a separa noua lor viaţă de cea pe care el o dusese anterior. Acum zidul se surpase, vechea lui viaţă se infiltra în cea nouă şi el nu mai putea să facă nimic s-o oprească.

La dracu, se gândi Sibby.

— Păi, n-ai de făcut decât un singur lucru, zise.

— Care?

— Pune-i capăt.

Steve se uită la ea, aproape uluit, ca un elev care fusese mustrat. Apoi se dezmetici. Încercă să mai ridice câte ceva din zid înapoi.

— Dar nu înţelegi, spuse el. Nu ţi-am spus totul. Avem un trecut.

— Nu-mi pasă. Eşti cel mai bun în ceea ce faci, chiar dacă a trecut ceva vreme de când te-ai lăsat. De ce ar mai fi venit toţi după tine? De ce ar mai vrea FBI-ul atât de tare să te ocupi de cazul ăsta?

— Am încercat şi înainte, insistă Steve. O dată oficial. O dată neoficial. Dar în ambele cazuri s-a terminat la fel. N-am putut să-l prind. Nu sunt omul pentru treaba asta. Indiferent de ce-o crede FBI-ul.

— Păi şi ce-ar trebui să facem? Să fugim în speranţa că individul ăsta n-o să vină să ne caute? Poţi să-l opreşti, Steve.

— Chiar nu înţelegi.

— Nu mai spune asta. După atâta timp împreună, chiar crezi că nu te cunosc cu adevărat? Deşi încerci să te ascunzi?

— Nu-i aşa.

— Atunci?

— Singura cale de a-l prinde e să devin ca el. Să gândesc perversiunile pe care le gândeşte el. Să intru în mintea lui bolnavă şi să încerc să caut sensul din toate astea. Dar nu pot să fac asta. Nu acum. Nu când mă culc lângă tine noaptea. Nu acum când suntem pe cale să ni se nască un copil. Asta nu înţelegi. Dacă e să încerc să prind monstrul ăsta, sunt îngrozit de gândul că n-am să mai fiu niciodată acelaşi om.

Sibby se ridică în capul oaselor şi îi atinse obrazul. Îi ridică faţa astfel încât să-l poată privi direct în ochi. Ca să se poată atinge cum se atinseseră de nenumărate ori în trecut: un suflet lipsit de măşti în faţa celuilalt suflet lipsit de măşti. Acel tip de atingere când cuvintele, simţurile fizice şi toate lucrurile dispar, şi ajungi să stai în faţa celuilalt complet vulnerabil.

— Te cunosc, îi zise ea liniştită. Şi ştiu că nu există această posibilitate.

Se auziră două bătăi scurte în uşă. Alte asistente? *Acum?* îşi spuse Sibby. Chiar acum s-au găsit să ne întrerupă?

Dar nu era personalul medical de la Socha. Era fostul superior al lui Steve, Tom Riggins.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, zise Riggins, dar tocmai a aterizat avionul lui Wycoff şi ne cheamă la el în regim de urgenţă ca să-i dăm raportul.

Steve îşi coborî iarăşi capul, dar Sibby nu-l lăsă.

— Du-te şi opreşte-l pe nebunul ăsta, îi spuse. Orice-o fi, eu voi fi alături de tine când o să te-

ntorci.

Steve îşi plecă fruntea, oftă, apoi se ridică încet, ca un copil obligat să plece dintr-un pătuţ cald, sigur, spre autobuzul galben, rece şi greoi care-l duce la şcoală.

Sibby îl apucă de mână încă o dată.

— Te iubesc, îi spuse.

Steve îşi deschise gura parcă pentru a spune ceva, dar apoi se răzgândi şi se aplecă s-o sărute.

— Ţi-l aduc întreg şi nevătămat, nicio grijă, zise Riggins.

Steve se mai uită o dată spre ea, cu dragoste în ochi. Şi apoi plecă.

Capitolul 61

Pistă de aterizare particulară /
Aeroportul Internaţional din Los Angeles
3.55 a.m.

În cabina depresurizată a avionului Air Force Two, ministrul apărării, Norman Wycoff, îi aştepta pe Riggins şi pe Dark. Arăta ca un animal în cuşcă pregătit să sară la gâtul îngrijitorilor cu prima ocazie care i se oferea.

Dark îl studie pe Wycoff cu atenţie. Individul nu arăta prea bine. E drept, Dark nu-l ştia personal. Dar nu e nevoie să cunoşti un om ca să-ţi dai seama că a avut o zi proastă. Individul ăsta scorţos, trecut prin Oxford, părea să fi scăldat în valuri de transpiraţie şi să se fi uscat la loc cu aerul condiţionat. Sub ochi avea cercuri negre, care i se zbăteau nervos. Părul părea cam unsuros, la fel ca vârful nasului şi urechile – ca şi cum n-ar mai fi făcut un duş de ceva vreme. Buzele şi limba îi păreau uscate, iar pielea lui pătată, cu tentă rozalie, emana un miros de alcool. Wycoff băuse. După cum arăta micul coş de gunoi de lângă scaunul lui, gâlgâise bine tot drumul din D.C. încoace. Fără pahar, fără gheaţă, doar o grămăjoară de sticluţe mici de tărie, din plastic.

De asemenea, se scobea între dinţi cu o unghie, ca şi cum ar fi încercat să-şi extragă de acolo un rest de friptură.

— Ei bine? întrebă Wycoff. Suntem cât de cât gata să punem mâna pe monstrul ăsta?

Riggins oftă.

— Mi-am adus cei mai buni oameni aici şi analizăm activ fiecare pistă.

— Ei, mai du-te dracului, i-o tăie Wycoff. Mie să nu-mi vii cu texte de-astea de rahat pe care le spui presei. Ce aveţi? Aţi descoperit măcar o fărâmă de probă pe care s-o putem folosi?

— Poate, răspunse Riggins.

Nu voia să zică nimic despre fulgul găsit la Dark acasă până ce n-avea ceva concret. Şi ultimul lucru de care avea nevoie era să-i ceară şi Wycoff proba ca să o dea la studiat oamenilor lui şi să-i încurce şi mai rău.

— Poate? făcu Wycoff Riggins, uită-te bine la mine… Dacă nu începi să-mi dai răspunsuri adevărate…

Dark tuşi.

— Scuze. A fost o noapte lungă. Vă deranjează dacă îmi pun puţină apă?

— Te rog! îi răspunse Wycoff în timp ce-şi strecura o unghie între incisivi şi începea să scobească din nou.

Dark găsi în frigider o sticlă mică de plastic cu apă minerală. Desfăcu stângaci capacul şi apoi îl scăpă pe jos. Se aplecă să-l ridice şi-l puse în coşul de gunoi.

Wycoff îşi îndreptă ţinuta, ca şi cum cineva i-ar fi şoptit la ureche că o cameră CNN s-a aţintit asupra lui.

— Ascultaţi-mă bine. N-o să am linişte până nu-l văd pe ticălosul ăsta prins şi executat pentru tot ce a făcut. Asta înseamnă că nu plec din L.A. până nu se-ntâmplă asta. Consideraţi-mă parte activă a investigaţiilor voastre.

Tocmai atunci trecu pe lângă ei o însoţitoare de zbor şi îi distrase atenţia lui Wycoff, care se aplecă spre ea şi, atingând-o cu ambele mâini, îi şopti ceva la ureche.

După ce fata se întoarse cu scobitoarea pe care i-o ceruse Wycoff, Dark simţi obiectul pe care tocmai îl ascunsese în palmă şi-l strecură într-o pungă de vomă din Air Force Two, apoi în buzunarul de la pantaloni.

Parte activă din investigaţii? S-a făcut, îşi zise Dark în gând. Nici nu bănuieşti.

Capitolul 62

New York City / Hell's Kitchen[8]
6.37 a.m. EST

Cât se plimbase pe străzile scăldate-n zori ale Manhattanului, Sqweegel făcuse şi câteva cumpărături.

Era într-adevăr o noutate ce trebuia savurată – după atâtea lucruri procurate prin comenzi online, conturi de credit reale trecute pe identităţi false, cutii la oficii poştale şi tranzacţii imobiliare puse la cale doar cu scopul de a primi colete. Era esenţial pentru misiunea lui.

Şi tot aşa făcuse şi majoritatea cumpărăturilor pentru excursia la New York. Ar fi fost mult prea riscant să apari şi, să zicem, să închiriezi personal o furgonetă albă. Mai bine să faci rezervarea online, apoi să profiţi de avantajul chioşcurilor automate, care au făcut ca procesul închirierii să fie complet anonim.

Dar *erau* pe listă şi câteva lucruri pe care le putea cumpăra personal.

Mai ales dacă eşti deghizat astfel încât să arăţi ca majoritatea locuitorilor acestui oraş – complet anonim.

Şapca trasă în jos, pe frunte. O geacă subţire, neagră. Adidaşi albi în picioare.

Aşa că profitase de ocazie.

Prima oprire noaptea trecută: unul dintre ultimele magazine de unelte deţinute de un proprietar independent din Hell's Kitchen. Duşumeaua era în întregime din lemn şi o parte din marfa era expusă în butoaie de lemn, şi nu pe rafturi, înregistrate într-un computer, ca în

magazinele obişnuite. I-a zâmbit vânzătorului şi şi-a cumpărat un aparat de sudură, un starter metalic, o săpăligă de grădină şi foarfece de grădinărit. Era un simplu newyorkez în drum spre casă la vreme de seară, căruia îi plăcea să meşterească singur tot felul de lucruri.

A doua oprire, azi-dimineaţă: un mic magazin alimentar, deschis cu noaptea-n cap pentru navetişti. În Manhattan încă mai erau o mulţime; marile lanţuri de magazine încă nu-şi dăduseră seama prea bine cum să se infiltreze cu succes pe insulă. A străbătut culoarele înguste dintre rafturile aglomerate până a dat de ceea ce căuta: sare de masă într-o cutie de carton. Apoi a apucat şi o cutie de plastic din teancul celor destinate salatelor de luat la pachet şi a umplut-o cu roşii micuţe.

Ultima oprire, înainte de a se retrage în mica lui vizuină secretă din Manhattan – avea ascunzători prin toată lumea –, nu a mai fost un magazin. În schimb, s-a întors pe malul râului Hudson, pe una dintre puţinele fâşii de pământ neindustrializate, neprivatizate, din apropierea apei. Şi-a scos din geantă săpăliga recent achiziţionată şi a început să sape.

După câteva minute a dat peste ceea ce căuta: un melc mare, care se răsucea agitat. L-a pus în vârful grămezii de pământ şi apoi a răsturnat roşiile din caserolă. Să se bucure de ele animalele de pe malul râului Hudson.

Apoi puse cu grijă melcul în caserolă. Îl vedea tatonând în jur, parcă străduindu-se să înţeleagă unde se află. Lui Sqweegel i se păru un specimen anormal de frumos, cu dungi în variate nuanţe de maro şi verde.

Ce i-ai făcut lui Dumnezeu să meriţi viaţa asta în care, de fapt, eşti îngropat de viu?

Se folosi de foarfece pentru a perfora capacul caserolei, apoi vârî melcul în punga de cumpărături împreună cu restul lucrurilor achiziţionate de la magazinul alimentar. Un lucru

bun, se gândi Sqweegel, e că melcul nu ştie să citească. Altfel, chiar ar fi început să se îngrijoreze. Mai ales dacă melcul ar fi putut să intuiască ce planuri avea Sqweegel cu el.

Pe de altă parte, vânătorul lui, Dark, ştia să citească. Ştia să citească extraordinar de bine.

Sqweegel trase cu ochiul în punga de hârtie şi se uită la melc cum freamătă şi alunecă ameţit între pereţii de plastic ai închisorii lui. Se gândi la Dark, cum se chinuia să-şi depăşească propriile bariere, mai ales pe acelea pe care Sqweegel le ridicase special pentru vânătorul lui. Dark era un muritor dăruit cu abilitatea de a vedea lucruri pe care puţini pot să le vadă. Dar oare începea să înţeleagă mesajele pe care i le trimisese?

Da, îşi spuse Sqweegel. *Cred că începe.*

Ca să vă jucaţi cu melcii, trebuie să vă autentificaţi pe

LEVEL26.COM şi să introduceţi codul: getout.

Capitolul 63

Malibu, California
4.38 a.m. PST

La adăpostul nopţii: o mână înmănuşată scoate dintr-o geantă cu fermoar un diamant de geamuri şi o ventuză. Ventuza se lipeşte de geam, lama îşi face datoria şi descrie un cerc perfect. Discul de sticlă iese cu un pocnet înfundat.

Mâna se strecoară înăuntru şi desface piedica uşii glisante.

E înăuntru.

E iarăşi în casă.

Apoi se prelinge încet în sus pe scări, către dormitorul cel mare, lăsându-şi în urmă hainele ca un fluture ce se leapădă de crisalidă. Se mişcă într-un ritm agonizant de lent.

Intrusul ezită în faţa uşii, se uită înăuntru, la camera golită complet de mobilier, în care nu se vede niciun semn care să arate că un cuplu a locuit cândva aici. Şi-o aminteşte când era plină cu lucruri – un pat imens pe mijloc, televizorul cu ecran plat, câinii care dormeau – totul. Şi le imaginează pe măsură ce înaintează, încet, prin cameră, pe vârful picioarelor şi pe călcâie.

Fără deducţii logice. Fără speculaţii raţionale. Fără intuiţie. Fără bănuieli.

Sunt monstrul; la ce mă gândesc?

Şerpui pe drumul spre patul imaginar. Rămase acolo mai mult timp, încercând să-şi seteze mintea cum trebuie.

Dark voia să ştie cum e să te apleci peste o femeie lipsită de apărare, adormită.

*

Şi-o imagină pe Sibby culcată pe pat. Numai că nu-i Sibby. Nu Sibby a lui. Nu, este doar o persoană care-i este apropiată adversarului. O femeie pe care-o poate folosi. O femeie cu care *poate să se distreze puţin.*

Îşi descheie fermoarul imaginar de pe cap, scoate o cârpă imaginară, îmbibată cu cloroform. I-o presează peste gură. O simte că se opune. Se zbate.

Şi apoi ecranul se albeşte.

Dar ce se întâmplă acum? Ce-i face monstrul?

Doare să se gândească la asta, dar la dracu cu durerea. Vrei să-l prinzi pe ticălosul ăsta pervers, trebuie să gândeşti ca el, şi apoi să gândeşti peste el. Nu poţi să dai îndărăt doar pentru că-i prea dureros.

Opreşte-l, i-a spus Sibby. *Eu voi fi aici când o să te-ntorci.*

Haide.

Fii monstrul, hai.

Ai o femeie frumoasă, gravidă, lungită inconştientă pe pat dinaintea ta, goală şi lipsită de apărare. Eşti un monstru care a pătruns în dormitor. Poţi să faci ce vrei. Ce vrei să faci?

Îi faci rău copilului? O pipăi pentru că eşti curios? Nu, nu eşti curios. Ştii totul despre copii, pentru că uneori îi laşi să trăiască. Nu vrei să-i faci rău copilului dinăuntru, pentru că pruncul e nevinovat, fără de păcat. Deocamdată.

Femeia asta, pe de altă parte; care-i păcatul ei? De ce îţi treci degetele peste clitorisul ei umezit şi îi dai deoparte labiile şi o examinezi ca un doctor? Nu laşi vânătăi vizibile, tăieturi sau zgârieturi, dar îi provoci durere. Vrei să fie dezorientată. Vrei să se întrebe dimineaţa ce s-a întâmplat. O faci să-şi mintă soţul.

Aşadar ea e una dintre cei doi care vor plânge?

Dintre cei patru care vor ofta?

Tu eşti monstrul; tu încerci să spui lumii ceva – deci ce încerci să le spui? Ce vrei mai mult decât

să te supui dorinţei primare de a tăia, fute, strivi, despica, rupe, suge, linge, lovi şi plesni femeia asta dinaintea ta?

De ce ai venit aici în noaptea asta, monstrule?

*

Dark se duse cu grijă spre baia din camera lor şi dădu drumul la apa caldă. Lăsă încăperea să se umple cu abur. Apoi scrise numărul de telefon pe oglindă, întocmai cum făcuse Sqweegel.

Odată aburul împrăştiat, îşi începu căutarea. Gresia de pe jos. Pereţii duşului. Masca de la chiuvetă. Fiecare centimetru pătrat, metodic.

Şi deodată îşi auzi mobilul sunând încet, la baza scărilor. Pe telefon îl aştepta un mesaj.

Era de la Josh Banner. Veniseră rezultatele.

Capitolul 64

5.45 a.m. PST

Riggins îl adusese în L.A. pe expertul numărul unu în probe ADN al secţiei Cazuri Speciale. În schimb, Dark îl sunase pe Banner din nou. Vorbeau aceeaşi limbă. Iar Banner nu avea să se împotmolească în procedurile standard ale secţiei. Se concentra numai asupra muncii, excludea tot restul. Pentru Banner, munca era totul.

Dark era la el acum, în aşteptarea rezultatelor. Doar un minut mai durează, îl asigură Banner. Deja luase un foarfece chirurgical şi tăiase fragmente din probele luate din camera mamei de şaptesprezece ani – victima din filmul pe care-l văzuse numai el – şi le pusese într-o eprubetă. Le pusese clorură de magneziu pentru a elibera ADN-ul şi apoi lăsase centrifuga să acţioneze. Eprubetă se rotea şi se învârtea sub lumina ghidată.

Şi, în sfârşit, câteva ore mai târziu auzi un sunet ca de cristal lovit.

Dark nu se arătă întru totul surprins când rezultatul probelor, pus la comparat cu baza de date a Cazurilor Speciale din Quantico, făcură să apară pe monitor mesajul pâlpâitor:

SURSĂ CONFIDENŢIALĂ
NECESARA AUTORIZAŢIE NIVEL 5

Banner se uită la Dark întrebător. Un mesaj ca ăsta însemna că mostra venea de la cineva sus-pus în guvern. Aveau nevoie de acordul cuiva cu câteva grade mai sus în ierarhie pentru a cerceta mai departe.

— Nicio grijă, spuse Dark. Ştiu cine e – nu fac decât să elimin oamenii de la locul crimei. Mai am

ceva să-ţi dau să verifici.

— Da? întrebă Banner. Ceva interesant?

Dark scoase din buzunarul de la pantaloni o sticluţă de Dewar băgată într-o pungă de vomat.

— A, făcu Banner dezamăgit.

— Dacă găseşti o potrivire între asta şi mostra precedentă, mă mai liniştesc puţin.

Banner zâmbi cu subînţeles.

— E vorba de un tip căruia îi place să bea şi să-şi îngrijească exemplar dantura. Trebuie să te consideri norocos.

— O, nici nu bănuieşti! îi răspunse Dark.

După scurt timp veniră şi rezultatele; da, acelaşi individ care folosise scobitoarea dovedise şi sticluţa de scotch. Fără să-mpartă cu nimeni – nici scobitoarea, nici băutura. Nu mai era alt ADN pe ele.

Dark mai trebuia să compare o ultimă mostră. Asta era simplu; deja fusese introdus în sistem. Nu avea de făcut decât să preia fişierul din baza centrală a Cazurilor Speciale. Era o mostră de sânge.

— În sfârşit! exclamă Banner.

Îi cam plăcea să lucreze cu umori corporale, puţin cam mult.

Şi sângele se potrivea.

*

Dark îi mulţumi lui Banner şi ieşi pe hol pentru a deschide dosarul. Cel pe care nu-l putea analiza împreună cu Banner.

În dosar erau fotografii de la locul faptei – pe care Riggins abia reuşise să le smulgă din ghearele oamenilor lui Wycoff –, mai exact dormitorul unde fusese ucisă Charlotte Sweeney. Aşa o chema pe mama adolescentă. Cea la uciderea căreia asistase, din leagăn, băieţelul ei. *Ce dulce sună,* se gândi Dark din reflex, după care îşi dădu seama că nu, nu suna. *Charlotte* avea ceva din *harlot*[9]. *Sweeney* suna ca *sweet*[10]. *Sweet Charlotte the harlot* –

Vampa dulce de Charlotte. Târfa. Mama nenuntită, căreia trebuia să i se dea o lecţie.

Dark trecu rapid în revistă fotografiile care spuneau întreaga poveste în imagini:

O uşă de sticlă la o casă din suburbiile D.C.-ului. Frumos loc pentru o mămică de 17 ani nemăritată. Mobilă dintr-un catalog de firmă de lux. Un singur telefon şi gata, ai totul livrat la uşă. Nicio carte. Niciun bibelou. Nicio colecţie de bizarerii.

Acum mai aproape de uşă. Un cerc bine cunoscut făcut cu diamantul de geamuri. Pe jos sunt cioburi sfărâmate.

Pe întreaga mochetă sunt dâre de sânge.

De-a lungul holului şi până în dormitorul cel mare. Camera lui Charlotte Sweeney.

Şi acum şi mai multe pete de sânge între salteaua de burete şi suportul cu arcuri, de pe care se smulseseră aşternuturile. Suportul cu arcuri era foarte rău pătat şi râurile de sânge se prelinseseră pe margini. Sângele nu cursese încet, ci împroşcase totul în jur.

Învelitoarea pătată de sânge. Ursuleţul. Scobitoarea.

Obiecte normale, acum parte dintr-un decor de coşmar. Obiecte care aparţineau casei acesteia… cu excepţia unuia.

Dark îşi aminti cum îl urmărise pe Wycoff în timp ce se scobea între dinţi cu numai câteva ore în urmă, în Air Force Two. Tipul era obsedat de scobitul în dinţi.

O scobitoare nu e tocmai o chestie pe care o fată de 17 ani ar ţine-o prin dormitor; amănuntul acesta nu-i dăduse pace lui Dark de când văzuse filmul cu câteva zile în urmă, dar nu făcuse legătura decât în dimineaţa asta, când îl întâlnise pe Wycoff.

Şi totuşi, nu era decât o bănuială. Motiv pentru care Dark sustrăsese sticluţa de băutură şi ţinuse mostra într-o pungă de vomat. Iar acum testele ADN confirmaseră ce-i mai rău. În cele din urmă,

Dark înţelese de unde veneau presiunea. Ameninţările. Furia.

Deşi nu erau o scuză pentru acţiunile ministrului apărării din ultimele zile, Dark putea să le înţeleagă.

Era vorba de un abuz de putere din partea cuiva care nu mai judeca limpede.

Ar face orice pentru a nu se afla de relaţia lui cu dulcea Charlotte, vampa dulce de Charlotte.

Şi pentru a-l pedepsi pe ucigaşul acesteia.

Dark trebuia să facă mişcarea următoare cu maximă prudenţă. Şi, deocamdată, asta însemna să nu-i amestece şi pe Riggins şi Constance. Formă un număr pe Blackberry şi aşteptă.

— Trebuie să vorbesc cu ministrul Wycoff imediat, spuse. Spuneţi-i că am răspunsul pe care-l aşteaptă.

Capitolul 65

6.19 a.m.

În numai douăzeci de minute un SUV negru îl ridicase pe Dark de pe Wilshire 11000 şi îl adusese în Beverly Hills. Acum stătea în camera luxoasă, numai din lemn masiv, pe care o ocupa Norman Wycoff la Beverly Wilshire Hotel. Înăuntru mirosea a hamburgeri de la fast-food şi a fum de ţigară. Se părea că tipului îi plăcea să fie în inima acţiunii mai tot timpul. În cazul de faţă, în inima celui mai scump imobil de pe Coasta de Vest.

Wycoff reuşise să facă şi-un duş între timp. Avea un prosop pe după gât şi picături minuscule de apă încă-i mai atârnau de şuviţele de păr roşcovan şi pe trunchiul solid. Văzându-l fără costum, Dark rămase surprins de forma excelentă în care se prezenta Wycoff.

— Unde-i Riggins? întrebă Wycoff.

— Am venit direct la dumneavoastră, domnule ministru. M-am gândit că veţi vrea să ştiţi primul.

Wycoff păru că nu ştia cum să răspundă. Cu recunoştinţă? Cu iritare? Alese câte un pic din ambele.

— Apreciez asta, Dark. Dar de ce n-aş vrea ca Riggins să ştie? Suntem toţi din aceeaşi echipă.

— Suntem?

— Ce întrebare mai e şi…

— Riggins a avut dreptate, spuse Dark. Sqweegel n-a lăsat în urmă niciodată vreun indiciu incriminator de aproape trei decenii de când îl urmărim. Dar trebuie să nuanţez declaraţia. N-a lăsat indicii *din greşeală.* Uneori, mai lasă lucruri intenţionat.

— Adică-mi spui că a lăsat scobitoarea aia pe jos ca s-o găsim noi? E mare lucru că băieţii mei au văzut-o.

— Exact la asta mă şi refer.

— Cu ce scop?

— Ca să ne trimită la dumneavoastră.

Wycoff păli, apoi se aşeză pe canapeaua capitonată din mijlocul camerei. Se uită în jos la degetele de la mână, apoi înapoi la Dark.

— Zi-mi ce ştii.

Dark îl privi la rândul lui câteva clipe, apoi se duse în colţul celălalt al camerei, de unde se întoarse cu un scaun negru, de lemn, cu tapiserie de piele. Îl aşeză la câţiva metri în faţa lui Wycoff. Nu voia ca acesta să fie un interogatoriu. Voia să se privească ochi în ochi, de la coleg la coleg.

— Riggins mi-a dat dosarul cu cazul crimei lui Charlotte Sweeney. A fost o ucidere odioasă, chiar şi pentru Sqweegel. Şi băieţelul ei a asistat la tot.

Wycoff tresări, dar imediat se strădui să-şi revină.

— Ştiu ce-i în dosar, se răsti el, nervos. Unde vrei să ajungi, de fapt?

— Copilul este al dumneavoastră, ceea ce explică brusca presiune asupra Cazurilor Speciale să găsească animalul care i-a omorât mama. *Iubita* dumneavoastră, sau cum preferaţi să-i spuneţi, domnule ministru.

— Te-ai tâmpit dracului de tot? Ce mama dracului, avea doar şaptişpe ani!

— Da, atât avea.

— Nu stau s-ascult rahaturile astea…

— Sqweegel vă forţează mâna, aşa că dumneavoastră ne-o forţaţi pe-a noastră, spuse Dark. Chiar nu pricepeţi, domnule ministru? Ne trage de sfori şi noi dansăm ca nişte marionete idioate. Nu facem nimic din ce n-a plănuit el în avans, cu zece mişcări înainte. Ne puneţi să jucăm dame, dar el joacă deja şah tridimensional.

— Am copii, zise Wycoff. Dar nu cu sărmana fată. Fiul şi fiica mea învaţă la Sidwell Friends cu fetele preşedintelui Statelor Unite, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu a fost greu să comparăm ADN-ul dumneavoastră cu scobitoarea aia.

— ADN-ul meu?… se porni Wycoff şi începu să clatine din cap. De unde ai ADN-ul meu? Informaţia asta e strict secretă!

— Strict secretă? Nu există aşa ceva, domnule secretar. Atâta timp cât nu purtăm un costum ca al lui Sqweegel, dumneavoastră, eu şi toţi ceilalţi lăsăm ADN *peste tot.* Pot să strâng numai de pe periuţa de dinţi suficient cât să vă clonez.

Wycoff înjură iarăşi, după care se ridică brusc de pe canapea. Lui Dark aproape că-i părea rău pentru el. Lucrurile nu aveau să decurgă după cum plănuise.

Dar, la urma urmei… putea să se ducă dracului. Şi-l luase pe preşedinte drept paravan şi-i folosea pe el ca să ducă o misiune sofisticată de răzbunare împotriva monstrului care-i torturase şi omorâse amanta şi-i lăsase copilul din flori să vadă tot. Copilul care, cel mai probabil, *n-avea* să urmeze cursurile de la Sidwell Friends.

Lui Dark nu-i mai păsa de asta, totuşi. Conta doar să nu mai fie jucaţi pe degete de Sqweegel. Şi asta însemna ca totul să fie dat pe faţă – măcar în cadrul echipei aflate pe urmele lui.

Sqweegel ţintise sus, dar nu cât să permită administraţiei guvernamentale să preia frâiele căutării în ograda proprie. Nu. Se asigurase ca răzbunarea să fie iute şi distrugătoare. Se aruncase direct la vârf. Chiar dincolo de Departamentul de Justiţie.

Lui Sqweegel îi plăcea să trimită mesaje. Mesajul lui pentru Wycoff era limpede ca lacrima: *Dacă nu reuşeşti să-ţi ocroteşti amanta, cum o să ocroteşti ţara asta?*

— Unde-i băieţelul acum? întrebă Dark. Spuneţi-mi măcar că l-aţi pus sub protecţia poliţiei.

— Copilul lui Charlotte Sweeney e bine.

— Să dea dracu' dacă pricepeţi vreun pic! insistă Dark. Trebuie să ştiu tot. Cum v-a contactat. Ce a spus. E singura cale prin care-l pot prinde pe monstrul ăsta. Vreţi să-l prindem, nu? Să-l prindem şi să-l pedepsim pentru crimele făcute, înainte de a omorî iar în neştire?

Pe moment Wycoff nu scoase niciun cuvânt. Îşi strânse pumnii mari până ce încheieturile i se albiră. Apoi şi-i desfăcu. Ministrul apărării nu era obişnuit să rămână fără cuvinte sau fără o traiectorie clară a acţiunii. Nu era obişnuit să fie prins şi sugrumat de propria-i minciună.

Şi apoi, într-un târziu, se ridică fără să spună nimic şi se duse la telefon. Tastă câteva cifre.

Dark îl privea liniştit.

În cele din urmă Wycoff spuse:

— Ai venit la mine primul, nu?

— Da, domnule ministru.

— Bun. Atunci ai ieşit din joc, ticălos nenorocit şi tupeist. *Dispari*. Dacă sufli o vorbă cuiva despre asta, o să te şterg de pe faţa pământului. Dacă spui cuiva din echipă, la fel păţesc şi ei. Întreabă-l pe Riggins. O să-ţi spună el ce simplu e. Nu trebuie decât să dau un telefon nenorocit.

Dark rămase pe loc, înţelegând că omul nu glumeşte cu ameninţările.

— Faceţi o greşeală.

— Uită-te în ochii mei: mă doare-n cur.

Dark îl privi.

Apoi se ridică, dădu din cap şi plecă din camera de hotel fără niciun cuvânt.

Capitolul 66

7.04 a.m.

Chipul lui Dark nu era cel mai expresiv din lume, pe care să poţi citi uşor. Dar chiar şi Riggins putea să-şi dea seama că se întâmplase ceva foarte rău.

— Ce dracu'? întrebă Riggins când îl văzu intrând în sediul Cazurilor Speciale.

Dark se duse la biroul la care stătea de obicei şi începu să-şi strângă lucrurile.

— Ce s-a întâmplat? insistă Riggins.

— Am fost înlăturat din anchetă.

— De către cine? De dobitocul ăla de Wycoff? Ascultă, Dark…

— Mai bine să nu ştii. Am să lucrez la asta pe cont propriu. Dacă dau peste ceva ce cred că ar putea ajuta, păstrăm legătura.

— Nu, spuse Riggins dând din cap. Dacă ieşi, ies şi eu. Eu te-am băgat în asta. N-o să te las singur.

— Nu, am nevoie să rămâi aici, răspunse. Nu pot să fac asta dacă nu te am înăuntru. Nu am încredere în altcineva.

Problema cu Wycoff era că avea o definiţie mai degrabă extremă a verbului *a înlătura.*

Nu era vorba doar că te înlătura dintr-o anchetă. Era vorba că te înlătura de pe faţa pământului.

— Normal că poţi să ai încredere în mine, spuse Riggins. Dar ce ai de gând să faci? Unde te duci?

— Am încercat şi metoda clasică, ca la carte, spuse Dark. Dar nu duce nicăieri. Trebuie să fac cum ştiu eu, altfel chestia asta nu se mai termină niciodată. Mai sunt câteva versuri în poezia lui

Sqweegel şi vreau să-i tai beregata înainte de a apuca s-o termine.

*

Constance îl prinse din urmă chiar când voia să iasă din clădirea de pe Wilshire Boulevard.

— Dark, stai o clipă… Tocmai am auzit ce s-a întâmplat.

Dark se opri în hol.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez iarăşi cu tine, Constance. Ştiu că tu şi echipa o să-i daţi de urmă ticălosului.

— Nu, n-o să-l prindem. Nu fără tine.

— Dacă ai aflat noutăţile de la Riggins, atunci deja ştii. Am ieşit din joc.

Ea trecu peste prăpastia dintre ei şi se apropie de el. În mintea lui Dark străfulgeră o amintire: data trecută când Constance se mai apropiase aşa de el, pe canapeaua din apartamentul lui, împinsese deoparte sticla din faţa lui şi îl sărutase…

— Ştiu că de fapt nu ai ieşit, spuse ea. Şi cred că l-am prins pe Sqweegel cu o greşeală…

— Ce e?

— Dă-mi puţin timp să pun totul cap la cap. Dar cred că e fisura pe care am tot aşteptat-o.

— Nu cred c-am să mai fiu pe-aici prea mult.

— Păi, încearcă să nu dispari chiar acum, spuse Constance. Îţi jur că merită să aştepţi. Îţi dau de ştire imediat ce am ceva concret.

Dark se uită în ochii ei pentru o clipă, apoi dădu din cap şi plecă.

*

Constance sări din maşina ei închiriată imediat ce patronul magazinului îşi strecură cheia în broasca masivă, argintie, din uşa de la stradă. Era un om scund, agitat, cu chelie în creştet – arăta ca şi cum părul se retrăsese cu amabilitate de pe scăfârlia lui pentru a le servi păsărilor în zbor drept ţintă.

Ceea ce nu era deloc deplasat, din moment ce cu vânzarea lor ilegală se şi ocupa.

Şi, dacă bănuiala lui Constance se dovedea a fi corectă, tipul chiar merita ce avea să i se întâmple.

Proprietarul termină cu descuiatul şi împinse uşa s-o deschidă. Pe firma de deasupra scria: NEUROTIC EXOTICS – era un magazin specializat în animale rare, exotice. Cu precădere păsări. Nu apucase să închidă uşa de tot în urma lui când Constance o deschise iar şi intră în magazin. Era un spaţiu care îţi provoca o reacţie claustrofobică, haotic şi înţesat de creaturi minuscule, ce fâlfâiau din aripi şi ciripeau agitate, lovindu-şi aripile fragile de colivii.

— A, spuse proprietarul, n-am deschis încă.

Constance zâmbi şi se apropie de el.

— Dar nu vă deranjează dacă mă uit şi eu puţin, nu?

Proprietarul părea tulburat, aşa că ea îl atinse pe antebraţ uşor. Pentru a-l linişti.

— Nu durează mult, spuse Constance. Oricum am întârziat la muncă. Caut un cadou pentru mama… e înnebunită după păsărele.

Fără prea mare tragere de inimă, proprietarul îşi flutură mâna prin aer, bombăni ceva doar pentru sine şi apoi se duse repede după tejghea, unde începu să foiască nişte acte. Constance se prefăcu că studiază oferta, dar de fapt ştia foarte bine ce caută.

— Asta de aici, spuse ea. Botgrosul. „AZ” vine de la Arizona?

Proprietarul înghiţi în sec, ca şi cum ar fi înghiţit din greşeală un şoricel de câmp. Actele îi căzură din mâini.

— Vă rog să plecaţi. După cum v-am spus, nu am deschis încă.

— Dar e aşa drăgălaş.

Însă proprietarul deja scosese legătura de chei din buzunar şi o poftise nervos pe Constance spre uşa pe care intrase. Nicio problemă; făcuse rost de dovada de care avea nevoie.

În drum spre maşină, Constance îi dădu un mesaj lui Dark.

Pentru a afla despre descoperirea făcută de Constance, trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: finch.

Capitolul 67

Upper East Side, New York City
Vineri / 6.45 p.m.

Se spune că Manhattanul nu doarme niciodată, dar în anumite momente seara, peste tot apar mici insule de tăcere mormântală. Mai ales prin cartiere, unde viaţa se domoleşte pe măsură ce ceasul se apropie de orele nopţii.

Într-un cartier ca acesta.

Dark înainta în tăcere pe o stradă mărginită de copaci, încă mai era surprins că reuşise să vină până aici fără să încerce cineva să-l împiedice. Constance reuşise să-i facă rost de legitimaţia unui agent secret de la Cazuri Speciale, care era momentan în concediu de odihnă (cu alte cuvinte: secat psihic şi pus sub terapie de lungă durată şi costisitoare pentru a se încerca aducerea lui la normal). Tipul semăna vag cu Dark, dar cu greu ar fi putut cineva să-i creadă veri, darămite fraţi.

Şi totuşi, un avion îl adusese de pe aeroportul LAX pe Newark, după care o maşină particulară îl adusese aici, în cartierul ăsta, fără vreun incident special. Pe Dark călătoria îl ameţise puţin. Corpul lui încă mai simţea că ar fi după-masă; dar lumea din jurul lui îi spunea altceva. Trecuse destul de mult de când nu mai fusese în New York şi nu se mai confruntase cu schimbarea de fus orar.

Acum se afla în faţa unei clădiri cărămizii, cu trei niveluri, şi apăsa butonul soneriei cu vârful arătătorului.

Aşa îşi începuse Dark meseria: apăsa sonerii, în speranţa că cineva va deschide. Cel mai adesea, nu deschidea nimeni.

Nici acum, niciun răspuns.

Dark încercă să împingă uşa cu vârful degetelor. Uşa se clinti puţin, lăsând o crăpătură de câţiva milimetri între ea şi toc. Asta nu era de bine. Oamenii nu mai lăsau uşile descuiate în Manhattan de dinainte de încorporarea Brooklynului.

— Doamnă Dahl, strigă Dark, apoi se strecură pe uşa întredeschisă. FBI!

Nimic.

Pe dinăuntru se vedea că era o casă locuită de-o femeie – sau, cel puţin, că o femeie se ocupase de decorare. Flori în glastră. Bibelouri în formă de animale. Parfumul subtil al lumânărilor stinse de curând. Văzu pe o comodă o fotografie într-o ramă aurită: un pompier voinic. Sub fotografie, o plăcuţă cu inscripţia: CEI CĂZUŢI NU VOR FI UITAŢI NICIODATĂ, urmată de data 11 septembrie 2001.

Pe măsură ce înaintă în apartament descoperi şi mai multe fotografii. Pe pereţi stăteau atârnate instantanee ale unui cuplu cu o viaţă activă. Într-unul erau cei doi sărutându-se la nuntă – mireasa nu era foarte tânără, probabil Barbara Dahl. O poză surprinsă din tribune la un meci de fotbal NYPD contra NYFD. Un picnic în grădină, cu un grătar fumegând şi o ladă cu bere la gheaţă. Dark observă în scurt timp motivul constant: culorile roşu, alb şi albastru. În unele poze era un drapel, în altele, un fanion. Dar era clar că toate erau poze de după 11 septembrie, când ţara se scălda în culorile naţionale, fiind unul dintre puţinele lucruri pe care *puteai* să le faci.

— Doamnă Dahl?

Barbara Dahl se recăsătorise după ce căderea Turnurilor Gemene îi îngropase primul soţ. Înaintând prin casă, Dark nu găsi nicio urmă a mariajului anterior. Dacă nu reuşise să şi-l şteargă din memorie, din casă izbutise.

Dark se întoarse şi văzu o uşă ce dădea spre subsol. Coborî repede, în linişte, pe treptele de ciment către încăperea mai mult întunecată decât

luminată. O secundă mai târziu avea să afle de ce femeia nu-i răspunsese.

Prima oară simţi mirosul.

Se întoarse şi văzu trupul doamnei Dahl spânzurat cu o curea de piele de ţevile de deasupra. Limba îi ieşea din gura deschisă, ca şi cum ar fi murit în mijlocul unei propoziţii. Intestinele i se goliseră, de unde şi mirosul. Un papuc era pe jos, celălalt încă-i mai atârna de laba piciorului, la vreo jumătate de metru în aer.

Însă Dark nu se lăsă impresionat de priveliştea greţoasă a cadavrului. Pentru că deasupra se auzi un zgomot – scârţâitul uşii de la intrare.

Dark se răsuci pe loc şi îndreptă pistolul către întuneric, după care porni încet spre uşa pe unde intrase. Deasupra se auzeau paşi – trei – călcând podeaua… apoi nimic.

Omul de sus îl auzise pe Dark mişcându-se jos? De asta se oprise?

Era Sqweegel?

Înaintând spre scări, Dark auzi alţi paşi. De data asta erau înăbuşiţi, prudenţi, astfel încât tot ce se auzea era doar duşumeaua care trosnea puţin sub greutatea fiecărui pas.

Mintea lui Dark se întoarse instantaneu la ultima dată când pândise pe sub scânduri de lemn: biserica din Roma. Aproape în fiecare noapte de atunci gândurile îi reveneau la acel moment şi îşi imagina cum ţinteşte în sus cu pistolul şi trage, direct prin schelărie. O încărcătură întreagă, golită la întâmplare prin nivelurile superioare, ar fi garantat cât de cât ca măcar unul dintre gloanţe să-l găsească pe monstru. Şi nu ar fi avut nevoie de mai mult de un glonţ pentru a opri definitiv coşmarul ce a urmat.

Tentaţia de a ridica ţeava şi a începe să tragă era imensă. Dar, desigur, Dark nu avea s-o facă. Nu până ce nu se asigura că sus era cel pe care-l urmărea.

Acum nu trebuia decât să înainteze, cât de silenţios putea, şi să-i taie calea, să se roage să-i vadă corpul şerpuitor acoperit de latexul alb…

Paşii se opriră în capul scărilor. Dark îşi îndreptă arma către cadrul ca un sicriu al uşii.

Prin el trecu un cap umbrit.

— Nu mişca, îi strigă Dark umbrei.

Umbra păru să dea din cap, după care îşi trase nasul şi îşi drese vocea.

— Mâinile sus! Acum! zise Dark în timp ce ridica mâna să tragă de şnurul ce aprindea singurul bec de deasupra lui.

Umbra se supuse chiar când îi izbucni lumina peste faţă. Era un bărbat între două vârste, încă îmbrăcat în pantalonii de pompier şi un tricou alb. Făcu un pas înainte, cu mâinile în aer. În mâna dreaptă, ridicată, ţinea o bucăţică de hârtie.

Avea obrajii roşii şi scăldaţi în lacrimi.

— Nu m-am putut atinge de ea, spuse cu voce tremurată. N-am putut să ridic receptorul şi nu m-am putut atinge de ea. O, Doamne, Barb…

Dark lăsă garda jos şi cu multă băgare de seamă reuşi să scoată o poveste ceva mai coerentă de la bărbat – pompierul Jim Franks, cel de-al doilea soţ al doamnei Dahl. Se întorsese din tură din Bronx şi venise într-un suflet acasă la Barbara, care nu prea fusese în apele ei în ultima vreme, îi găsise cadavrul, apoi scrisoarea, şi intrase într-un fel de şoc. Franks era pompier; cunoştea simptomele prea bine. Ştia că asta i se întâmpla. Cumva reuşise să iasă din subsol şi să se ducă în curticica din spatele casei pentru a respira şi a-şi reveni cât de cât. A trecut o grămadă de timp – cât mai exact, Franks nici nu ştia – înainte de a se gândi să citească biletul. Şi apoi iar intrase în stare de şoc.

— Pot să văd biletul? ceru Dark.

Cu o oarecare ezitare, Franks îi dădu scrisoarea pe care o ţinea strâns în mână.

Mi-e dor de soţul meu. Îmi pare rău, Jim. Banii sunt ai tăi.

— Ce bani? întrebă Dark.

Capitolul 68

Brooklyn, New York

Dincolo de East River, în faţa unui spital din Brooklyn, cele patru văduve aşteptau cuminţi în duba albă.

Astă-seară era pregătit ceva nou: o ieşire pe teren. Primiseră telefoanele pe la prânz şi fuseseră îndrumate să se întâlnească cu el în faţa spitalului, nu în sala unde se întrunea de obicei grupul lor de terapie, la subsol. Pentru multe dintre ele ideea părea să fie bine-venită. Mai scăpau de camera aia exagerat iluminată, care duhnea a dezinfectant.

Şi le mai abătea puţin atenţia de la nenorocirea cu caii.

Uciderea fără sens a animalelor le afectase în feluri diferite, dar niciuna nu reuşea să îşi revină din asta. Simbolurile capătă un destin propriu, şi, când cineva distruge simbolul viu al cuiva de care îţi este dor profund, e aproape ca şi cum ai trece iarăşi prin durerea iniţială. Şi, încă o dată, oraşul părea să deplângă uciderea cailor alături de ele.

De ce ar împuşca cineva sărmanii cai? Nu se putea explica nici măcar printr-o glumă perversă. Motiv financiar nu exista. Erau doar victime, nu şi beneficiari.

Destinaţia drumului din seara asta nu le fusese dezvăluită, dar câteva văduve bănuiau că era vorba de vizitarea grajdurilor. Terapeutul lor era convins că durerea trebuia să fie înfruntată făţiş. *Trebuie să te confrunţi cu ea direct, spusese odată, şi aşa vei reuşi să îţi găseşti locul.*

Câteva dintre ele erau scoase din sărite de individul cu mutra aia a lui sclifosită…

Şi totuşi, abordarea asta părea să dea rezultate. În consecinţă, văduvele căpătaseră încredere în el, motiv pentru care îl aşteptau cuminţi într-o dubă albă.

După ceva vreme apăru un bărbat subţirel – îngrijit ca aspect, dar greu de descris ca fizionomie – şi deschise portiera şoferului. Intră în maşină şi se întoarse către femei. Zâmbi larg.

Bună, doamnelor. Eu sunt Ken Martin şi voi fi şoferul dumneavoastră. Doctorul Haut m-a rugat să vă duc la locul cu pricina; ne vom întâlni cu dumnealui acolo. Toată lumea gata? Întrebări?

Nu, nu aveau întrebări. Deja puteau să ghicească ce le pregătise doctorul Haut; voia să le oţelească, să le facă să se arunce cu capul înainte în durere, din nou. Niciuna nu voia să vadă grajdurile sau tăbliile de pe perete, care să le amintească de soţii lor. Dar dacă asta avea să le ajute să se simtă mai bine…

— Bun, atunci, spuse Martin, cunoscut celor de la FBI cu numele de Sqweegel, şi porni maşina.

*

— Nu voiam banii, spuse Frank. I-am zis că niciodată n-a fost vorba de bani.

— Ce bani? insistă Dark.

Franks se uită la Dark şi apoi oftă.

— După 11 septembrie am fost trimis de căpitanul batalionului. Mai mulţi am fost. Ne-au trimis să le batem la uşă şi să vorbim cu văduvele care îşi pierduseră soţii. Era o intenţie bună. Pentru unii dintre noi, a fost o cale de a ne găsi puţin liniştea. Pentru alţii, a fost un chin de jumătate de an. Şi unii dintre noi ne-am găsit…

Dark termină propoziţia pentru el:

— V-aţi găsit o soţie.

— Da, spuse Franks.

— Eraţi căsătorit atunci?

— Da, eram însurat. Doi copii. Căsnicia e dură, mai ales când ai meseria asta. Dacă îţi iei o nevastă care nu înţelege ce presupune slujba asta, e

dezastru, indiferent de ce faci. N-ai cum să forţezi pe cineva să fie fericit. Aşa că imaginează-ţi că găseşti o persoană care vrea să fie iarăşi fericită. Pe care o poţi face fericită. Aşa am fost Barb şi cu mine.

Dark dădu din cap.

— Şi banii?

— Multe dintre nevestele celor căzuţi pe 11 septembrie au primit nişte poliţe de asigurare de un milion de dolari. Aşa că era şi mai greu să refuzi o viaţă nouă când cea veche era de mizerie şi îţi petreceai tot timpul încercând să ieşi la liman, înţelegi?

Încă o piesă îşi găsi locul în mintea lui Dark. A face dreptate, încă o dată. Sqweegel nu critica poliţia ca instituţie, ci încerca să spună ceva despre instituţia căsniciei.

— Ştiu ce spuneţi, răspunse Dark.

Scoase din buzunar o listă printată cu numele văduvelor, după care i-o înmână lui Franks.

— Le ştiţi pe femeile astea?

— Da, le ştiu. Sunt prietene cu Barb. Sunt toate într-un fel de grup.

Rostirea numelui ei păru că-l aduce pe Franks iarăşi pe culmile disperării. Dark trebuia să-l readucă pe linia de plutire măcar pentru câteva clipe; urma să aibă tot timpul din lume apoi ca să cântărească alegerile pe care le făcuse.

— Trebuie să luăm legătura cu ele. Acum.

Capitolul 69

Se auzi sunând mobilul Debrei Scott. Căută prin poşetă, dând cu mâna peste portofel, peste jucărioarele pe care fiica ei de opt ani i le punea regulat în geantă s-o sâcâie. *Uaa, mami, n-am idee cum au ajuns astea în geanta ta… Poate că ai nevoie de una mai mare… şi mi-o dai mie. Pe asta veche*. Poşeta „cea veche" a Debrei era de la Kipling şi costase 350 de dolari. Fetiţa putea să viseze la ea mult şi bine.

În sfârşit găsi mobilul şi-l duse la ureche

— Alo?

*

— Debbie, sunt eu, Jim.

— A, bună, Jimmy, răspunse o voce. Ce-i cu Barbara de n-a venit? Am aşteptat-o cât am putut, dar…

Vocea femeii fu acoperită de un plânset răbufnit; Jim Franks se îneca în lacrimi. Dark întinse mâna să-i ia telefonul, dar Franks nu-l văzu din cauza lacrimilor.

— Jimmy, mai eşti? Ce s-a întâmplat?

Exasperat, Dark îi smulse lui Franks telefonul din mână şi apoi îi făcu semn să facă linişte.

— Alo, doamna Scott? Ascultaţi-mă cu atenţie. Mă numesc Steve Dark şi lucrez la FBI. Este foarte important să…

— Unde lucraţi? Staţi aşa, că nu aud bine. Haideţi că vă sun eu imediat.

— Nu! Doamnă Scott, nu închideţi sub nicio…

Dar în clipa următoare Dark se trezi vorbind cu o conexiune încheiată.

*

Debra îşi dădu seama că ceva nu-i în regulă când duba coti brusc la dreapta imediat după

ieşirea de pe podul Brooklyn, lăsând clădirile Manhattanului să se piardă în urmă pe măsură ce coborau spre râu.

— Hei, ăsta nu-i drumul către grajdurile poliţiei călare, spuse ea. Domnule? Cred că mergeţi în direcţia greşită. Domnule? Hei, amice!

— N-am spus nimic despre niciun grajd, răspunse Ken Martin încet.

— Păi, nu într-acolo mergem?

— Nu, zise el. Doctorul Haut o să vă explice totul.

Debra şi celelalte trei văduve nu pricepeau deloc sensul chestiei ăsteia. De-aici încolo nu mai era nimic, decât terenurile pustii de sub East River Drive. De ce să le aducă doctorul Haut aici?

*

Dark se întoarse către Jim Franks, care-şi acoperise faţa cu palmele.

— Domnule Franks, dacă nu vreţi să vă încărcaţi conştiinţa cu moartea a încă patru femei, o să vă adunaţi dracului odată şi-o să mă ajutaţi!

— Îmi pare rău, zise Franks. Ştiu că am fost antrenat pentru cazuri din astea, dar…

Asta era o replică macho tipică, Dark ştia. Poate că te poţi antrena să faci faţă durerii şi suferinţei celorlalţi şi să te arunci în acţiuni prin care să salvezi vieţile unor necunoscuţi. Dar nimeni, absolut nimeni nu poate fi antrenat să ţină piept priveliştii celei pe care o iubeşte atârnate de o ţeavă într-un subsol, cu rahatul care i se prelinge pe picioare şi un bilet de adio lângă ea.

Însă Dark avea nevoie ca el să se prefacă acum, pe moment, şi să creadă în propria-i minciună. Părea să funcţioneze. Smiorcăielile din nas încetară şi Franks trase adânc aer în piept.

— Dacă acţionăm repede, e posibil să-l prindem pe cel care i-a făcut asta soţiei dumneavoastră, îi spuse Dark.

— De ce aveţi nevoie?

— Aveţi o maşină?

Capitolul 70

Debra privi ochii şoferului în oglinda retrovizoare. O surprinse uitându-se la el, după care-şi întoarse repede ochii la drum.

Duba urmărea curba unei rampe acum, către malul apei. Iniţial, Debra se gândi că doctorul Haut poate vrea să le ducă la Nivelul Zero – ceva ce ea îi spusese că nu vrea să facă, cu toate aiurelile alea despre confruntarea de care le tot vorbea. Nu era pregătită să facă asta. Nu era sigură că va fi vreodată.

Debra se uită la telefonul din mână. Din dimineaţa zilei de 11 septembrie nu se mai despărţise de el. Fusese ultima legătură a ei cu Jeffrey, care încercase s-o liniştească cum putuse mai bine, spunându-i că se duce spre turnuri să scoată pe cine mai poate, să nu se îngrijoreze, ce-a fost mai rău a trecut, o s-o sune cât de curând înapoi, *dar acum trebuie să-nchid, iubito.*

Iubito a fost ultimul cuvânt pe care l-a mai auzit rostit de el vreodată.

Debra a strâns în mână telefonul când au căzut turnurile, rugându-se la Dumnezeu ca Jeffrey să fi ieşit teafăr înainte ca ele să se prăbuşească; rugându-se ca în acel moment el să-şi caute telefonul ca să o sune şi să-i spună că e bine, să nu se îngrijoreze, şi că pe deasupra a salvat şi nişte oameni din dărâmături. A aşteptat telefonul lui… şi a continuat să aştepte în zilele şi săptămânile care au urmat. Ştia că e un gest prostesc, dar îşi jurase să nu fie nicăieri, niciodată, fără telefon.

Iar acum era recunoscătoare jurământului pentru că ceva era total aiurea cu şoferul ăsta şi cu locul spre care le ducea. Văzu podul Brooklyn chiar deasupra lor. Era o imagine frumoasă, care apărea

în multe filme, dar în clipa asta nu făcea decât să o umple de frică. Doctorul Haut nu le-ar fi adus aici degeaba. Ceva era foarte ciudat.

Cumva tipul de la telefon cu care vorbise acum câteva minute spusese că e de la FBI?

Nu conta.

Debra apăsă tasta de reapelare de pe telefon. Auzi cum se face legătura. Şi apoi o voce îndepărtată:

— Doamnă Scott!

Debra îşi drese vocea şi apoi zise cu voce tare:

— De ce ar vrea doctorul Haut să ne întâlnim sub podul Brooklyn? I se pare cuiva că are vreo noimă?

Şoferul însă nu părea să se sinchisească de întrebarea ei. Mâna lui dreaptă se îndreptă spre butoanele aerului condiţionat, în timp ce cu cealaltă parcă îşi duse ceva la faţă. Ce făcea?

— Aerul e cam închis aici, spuse el cu vocea înăbuşită. Hai să mai răcorim puţin atmosfera până apare şi doctorul Haut.

Damful răcoros începu să se răspândească din multiplele ventilatoare care treceau prin tot tavanul dubei. În aer se simţea un iz de migdale dulci.

— Doamnă Scott, sunteţi acolo?

Prin mintea doamnei Scott trecură multe gânduri: ciudăţenia călătoriei neaşteptate, tipul de la telefon care zicea că e de la FBI, Jeffrey, iubito, migdalele. Dar uită de toate pentru că aerul era dens ca un sirop şi dintr-odată simţi că-i este foarte, foarte somn.

Capitolul 71

Nu a fost nevoie de foarte mult gaz narcotic. Doar suficient cât să aibă Sqweegel timp să parcheze, să scoată trupurile inconştiente ale văduvelor, să le aşeze pe jos, să le dezbrace, să pregătească aparatul de sudură şi să le aştepte să-şi revină din narcoză.

Lui Sqweegel îi făcea o plăcere deosebită, perversă, de a folosi minimum de material. În cazul de faţă, numai o cantitate foarte mică de narcotic, pe care îl fixase chiar în gura de alimentare cu aer din sistemul de răcire al maşinii. Îl testase la mai multe dube de-a lungul anilor până ce aflase exact volumul de gaz direct proporţional cu greutatea corpului. Îi luase mult timp să atingă perfecţiunea, dar în final ajunsese să coste o nimica toată.

Sfoara şi lampa de sudură fuseseră cam douăzeci de dolari.

Nu ai nevoie să întăreşti legăturile de sfoară. Trebuie doar să ştii cum să faci nodurile să se strângă şi mai bine pe măsură ce victima se zbate.

Şi acum începeau să-şi revină şi să se zbată. Îşi blestemau soarta. Şi-l blestemau pe el.

Nu puteau să vadă mare lucru… încă.

Sqweegel răsuci capătul lămpii de sudură şi apoi îşi scoase starterul de metal de la curea pentru a aprinde flama.

Acum puteau să vadă unde erau. Pe o placă de beton, chiar sub pod, mult sub nivelul străzii. Era o bucăţică a Manhattanului ce fusese uitată complet, mai puţin de şobolani şi de pescăruşi. Pe jos erau numai pete albe de la excrementele lor. Sqweegel se întreba dacă doamnele simt murdăria şi găinaţul de sub ţâţele şi pântecele lor goale.

— Unde dracului suntem? ţipă una dintre văduve. Ce ne-ai făcut?

Sqweegel se plimbă printre ele în timp ce luă cuvântul:

— Soţii voştri s-au luptat cu flăcările ca să-şi câştige existenţa. V-au iubit până peste poate, şi-au tăbăcit mâinile de muncă să vă facă pe voi doamne. Dar n-a trecut mult după ce au murit în dărâmăturile turnurilor – dădu cu şutul în genunchiul văduvei celei mai apropiate, desfăcându-i picioarele şi mai larg –, şi voi v-aţi desfăcut picioarele în faţa străinilor. Aţi încasat poliţele alea de asigurare grozave. Aţi smuls alţi bărbaţi din sânul familiei lor. Acum e vremea să simţiţi ce au simţit şi bărbaţii voştri. Fără vreo fărâmă de *speranţă* şi cu certitudinea că flăcările iadului sunt pe cale să se pogoare asupra voastră.

Sqweegel se aplecă şi începu să treacă flăcăruia albastră peste creştetele lor. Şuieră şi se aprinse într-o clipă. Aerul umed şi rece se umplu de mirosul amărui de păr ars.

Apoi folosi un bocanc pentru a o întoarce pe una dintre văduve pe spate – cea care răspunsese la telefon. Desigur, nu putea să stea întinsă pe spate, pentru că gleznele şi încheieturile mâinilor îi erau legate la spate. Se propti pe braţul şi piciorul drept şi încercă să se ferească târâş din calea lui, cu membrele strânse tot mai tare de legături. El îi vedea pielea albă ca laptele cum se înroşeşte de la zbatere.

Sqweegel o opri apucând-o cu o mână – îşi pusese mănuşile – de umărul stâng. Când membrele erau bine legate, nu trebuia decât foarte puţină forţă pentru a imobiliza complet pe cineva.

Apoi se folosi de lampa de sudură ca de o brichetă pentru a-i lumina corpul. Ea se smuci ca şi cum ar fi simţit deja fierbinţeala intensă.

— Du-te dracului, urlă Debra. Vocea ei se auzi cu ecou de la beton şi metal.

— Nimeni n-ar trebui să mai vadă asta, spuse Sqweegel în timp ce arăta către locul dintre picioarele ei. Fie ca flăcările dreptăţii să ardă părţile neruşinate.

Ea ţipă, dar el se prefăcu că nu o aude. Aplecă lampa astfel încât flama albastră să ajungă în spaţiul dintre genunchii ei – apoi începu s-o ridice uşor spre corpul femeii. O simţea cum încearcă să dea din picioare şi cum se contorsionează, fără a reuşi să se ferească din calea flamei…

Pe undeva aproape se auzi un telefon sunând.

Venea din duba parcată chiar lângă placajul de beton.

— O, spuse Sqweegel. Ţi-ai lăsat telefonul deschis? Tu o să ţi-o iei cel mai urât! Oare cine-o fi? Cine te sună?

— De ce nu răspunzi ca să afli? scrâşni Debra.

Curiozitatea lui Sqweegel era mult prea mare. Arsurile puteau să mai aştepte câteva secunde. Trebuia să vadă cine o suna. Se duse repede la dubă. Găsi telefonul pe jos, sunând pentru a patra oară.

Îl ridică în dreptul feţei. S-ar putea să fie chiar amuzant.

— Da?

— Sqweegel, zise vocea. Un vechi prieten la telefon. Mă vezi?

Chipul lui Sqweegel păli – nu înţelegea: vânătorul lui? Unde?

— Nu, şopti. Nu se putuse abţine.

— Bun.

Apoi văduvele dezbrăcate ţipară la auzul focului de armă care rezonă sub pod.

Capitolul 72

Glonţul îl făcu pe Sqweegel să se rotească în loc. Mobilul şi lampa de sudură îi căzură din mâini. Lampa se rostogoli pe beton. Îşi lipi spatele de portiera maşinii. Văduvele ţipau după ajutor.

Sus, la orizont, la nivelul străzii, Sqweegel îl văzu pe Dark pregătindu-se să coboare, cu arma în mână. O lua în jos pe scară, cu focul deschis spre el.

Sqweegel sări la dreapta chiar înainte ca două gloanţe să se înfigă în dubă. Se auzi un sunet ascuţit, metalic, şi apoi o explozie de cioburi de sticlă.

Se lăsă la pământ şi se târî înainte, simţind durerea cumplită din umărul stâng.

Ignoră durerea. Nu e decât un semnal de avertizare dinspre nişte circuite ce-ţi străbat corpul. Concentrează-te asupra corpului. Corpul te va ajuta să scapi, nu durerea. Durerea nu face decât să-ţi distragă atenţia.

Sqweegel se grăbi spre pod. Avea un loc stabilit dinainte, pentru situaţii de urgenţă ca asta. Întotdeauna plănuia în perspectivă. Nu mai avusese nevoie de o ieşire de siguranţă ca asta de mai bine de zece ani. Cum de-l găsise Dark atât de repede?

Telefonul. Curva a lăsat telefonul deschis.

În timp ce Sqweegel alerga sub pod – ieşit din raza vizuală a lui Dark – se auziră alte împuşcături care străpungeau aerul dimprejur.

Se gândi cum să facă următoarea mişcare a planului de rezervă, care să-l inducă în eroare pe vânător pentru doar un moment – poate suficient ca să-i poată scăpa printre degete. Sau poate nu.

Apoi – deşi umărul îl săgeta cu durerea ca a unei arsuri cu fierul roşu – Sqweegel îşi încleştă degetele de marginea metalică a unei uşi ruginite şi trase cu forţă. Mişcarea îi propagă încă un val de durere acută prin sistemul nervos…

Nu-i decât un semnal de avertizare dinspre nişte circuite…

Şi trase iar…

Corpul te va ajuta să scapi, nu durerea…

Şi trase până ce reuşi să deschidă intrarea în ascunzătoare.

*

Dark ajunse jos suficient de repede cât să vadă cercurile concentrice de pe suprafaţa râului.

Alergă până la bolovani şi gunoaie, ţinti şi apoi trase patru focuri pe un ceas imaginar de pe apă: nouă, unsprezece, unu, trei.

Nimic.

Cu ochii aţintiţi asupra apei, Dark se apropie de margine, încărcându-şi arma din mers. Îşi închipuia că cei puţin un glonţ îl lovise pe nemernic. Unde dracului era? Nu trebuia să iasă după o gură de aer? Suprafaţa uniformă a râului nu trăda nimic. Dark măsură din priviri suprafaţa apei când îşi dădu seama de eroare.

Fusese iarăşi un detectiv raţional.

Nu gândise ca monstrul.

Capitolul 73

Dark se întoarse şi văzu fundaţia podului – o placă groasă care susţinea mii de maşini şi pietoni într-un continuu tranzit între Manhattan şi Brooklyn zilnic. Oricui altcuiva i s-ar părea că aici e o înfundătură. Orice om certat cu legea ar fugi dracului de podul ăsta.

Dar nu şi monstrul.

Nu, îşi dădu seama Dark, nu, pentru că zări însemnul aproape şters, galben şi negru, al unui vechi adăpost anti-nuclear lângă o uşă mâncată de rugină.

Dark îşi armă revolverul, trase de uşă şi intră. Simţi în nări o duhoare ameţitoare de mucegai şi înăuntru era atât de întuneric, încât nu vedea absolut nimic. Beznă totală şi înfiorătoare. Simţi cum striveşte cioburi de sticlă pe măsură ce înainta cu arma aţintită în faţă.

Încercă să nu-şi facă probleme din cauza întunericului, încercă să-şi imagineze că se afla iar în întunericul bisericii Mater Dolorosa din Roma. Nu cu ajutorul vederii ajunsese la Sqweegel atunci; fusese un cu totul alt simţ.

Pe el avea să se bazeze acum.

*

Sqweegel abia îşi mai încăpea în piele de fericire în momentul ăsta, deşi sângele continua să-i gâlgâie în rana din umăr. Făcea salturi printre ambalaje de carton mari şi butoaie de metal acoperite de rugină. Era un adăpost antinuclear mai mult sau mai puţin uitat de oraşul New York după terminarea Războiului Rece. Sqweegel, avid cititor de istorie, nu uitase. Niciodată nu-şi îndeplinise sarcinile divine înainte de a verifica

bine de tot împrejurimile, iar fundaţia podului îi oferise o ascunzătoare perfectă.

Nu-şi închipuise în vreun fel că Dark o să ajungă la locul crimei aşa de repede – sau chiar că o să-l urmărească prin văgăuna asta întunecată.

Dark începea într-adevăr să asculte mesajele.

Dark îşi forţa limitele omeneşti, tindea către potenţialul lui maxim.

Dark începea iarăşi să fie un tip pe cinste.

*

Dark fu tentat să-şi caute mobilul; avea o setare care îl făcea să lumineze ca o lanternă. Dar monstrul era aici. Monstrul nu avea lanternă. Monstrul ştia instinctiv încotro s-o apuce.

Mai înaintă câţiva paşi şi simţi ceva ascuţit împungându-l prin cămaşă, chiar în abdomen.

Nu, nu era un cuţit. Întinse mâna şi simţi marginea rotunjită a unui tomberon metalic. Şi undeva în stânga, colţul unei lăzi. Era într-un soi de depozit.

Dark se lăsă pe vine, cu spatele la rândul de cutii de carton. Înaintă pe lângă ele, refuzând să se gândească în chip raţional la locul în care se afla, începând în schimb să se gândească la *curvele* legate afară.

Curvele mizerabile care au luat banii şi s-au tăvălit cu alţii, îşi spuse Dark în gând, pe când restul oraşului încă mai respira pulberea de cenuşă a soţilor lor morţi. Trebuie să-şi ispăşească păcatele…

În dreapta simţi o scurtă mişcare. O tresărire. O vagă scârţâitură de latex.

— Cum se simte? întrebă o voce.

Dark se suci spre dreapta cu arma încordată, dar îşi înfrână tentaţia de a trage. O încăpere atât de mare avea o acustică aparte; vocea putea veni de oriunde şi focul deschis i-ar fi trădat poziţia. Orbecăiala prin întuneric era avantajul lui momentan şi nu voia să-l piardă.

— Ce mai face bebeluşul meu?

*

Dark era aproape acum. Sqweegel era impresionat de cât de mult evoluase.

Dar misiunea lui nu era menită să se consume aici, în văgăuna asta cu pesmeţi mucegăiţi, medicamente expirate şi apă îmbuteliată. Nu, asta era doar o haltă în drumul lor către destinaţia finală.

Sqweegel se căţără în cea mai mare linişte pe un teanc de cinci cutii şi pipăi colţul pereţilor cu degetele înmănuşate. A, iată. O mică gură de aerisire care ducea către măruntaiele podului. Probabil că cei care construiseră podul o gândiseră mult prea îngustă ca să poată fi accesibilă vreunei fiinţe umane. Dar arhitecţii nu luaseră în calcul şi intervenţia divină.

În ciuda durerii, Sqweegel se ridică în ambele braţe şi reuşi să-şi strecoare palmele în gura de aerisire. Părea destul de dificil să te caţeri pe-acolo folosind forţa doar a trei membre, dar deloc imposibil.

Sqweegel se pregătea să-şi strecoare capul prin gura de aerisire când, brusc, asupra lui fu aţintit un fascicul de lumină.

Capitolul 74

Dark ţinea telefonul ridicat şi zări jumătatea inferioară din corpul monstrului imediat: două picioare fusiforme, albe, cocoţate pe capacul unei cutii pe care scria BISCUIŢI – APĂRAREA CIVILĂ – RESURSE DE SUPRAVIEŢUIRE. Picioarele îi erau strânse în veşmântul lui sacru: latexul alb ce-i acoperea fiecare centimetru de piele.

Dark ţinti şi apăsă trăgaciul.

Picioarele se traseră în sus spre tavan şi dispărură. Gloanţele penetrară peretele şi lăsară în urmă o pulbere de tencuială şi fărâme de beton. Dark simţi gustul prafului de piatră care-i invadă nările şi gura.

Alergă prin încăpere, evitând butoaiele, cutiile, păturile şi plăcile de lemn ca într-un meci de fotbal. Alergă cu o viteză aşa de mare, încât se izbi de peretele opus şi îşi juli dosul palmei drepte cu care ţinea arma în sus, spre gura de aerisire prin care dispăruse Sqweegel. Dark apăsă pe trăgaci iarăşi şi iarăşi, auzi împuşcăturile răsunând şi văzu scânteile pe care le făceau când gloanţele ricoşau în pod.

Se uită după cea mai mică pâlpâire de alb.

Speră să apară stropi de lichid roşu.

Se rugă să audă un strigăt de durere şi apoi bufnitura corpului care cade înapoi pe pământ.

Însă nimic.

Monstrul se strecurase din nou, ca un păianjen alb ce se retrage într-o crăpătură imposibil de văzut cu ochiul liber.

*

Afară, la pod, Dark văzu că Jim Franks îşi lăsase deoparte pentru un timp problemele

personale şi că pregătirea lui de pompier preluase controlul. Femeile fuseseră deja eliberate din legături şi acoperite cu rămăşiţele hainelor sfâşiate şi cu nişte pături vechi pe care Frank le adusese din portbagajul maşinii. Văduvele se linişteau una pe cealaltă, aşa cum făcuseră şi după zilele negre de după 11 septembrie 2001. Plângeau. Îşi vorbeau şoptit, alinându-se între ele, plângându-se una celeilalte, oftând, reamintindu-şi reciproc că sunt în viaţă şi că numai asta conta. Dark le privi şi în minte îi răsună un vers din poezia lui Sqweegel:

Vor ofta patru pe zi.

Sqweegel era sus, imposibil de sus, deasupra adăpostului, unde gloanţele lui Dark nu-l mai puteau ajunge. Ce noroc că deschizătura aceea în plafon se lărgise, făcându-i loc lui Sqweegel să se mişte. Dacă ar fi fost o gură de aerisire obişnuită, şi nu o ciudăţenie arhitecturală a podului, divina lui sarcină s-ar fi sfârşit chiar acolo.

Dar acum nu era vreme să stea să mediteze asupra a ceea ce ar fi putut să se întâmple. Dark urca şi Sqweegel trebuia să plece imediat de pe pod dacă voia să se pregătească pentru ultima lor întâlnire.

Trebuia să prindă avionul şi să-şi coasă rana. Sqweegel avea o întâlnire importantă la care trebuia să ajungă, şi mai întâi trebuia să-şi ia instrumentele speciale.

Pentru a intra în mintea unui nebun, trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: practice.

Capitolul 75

Aeroportul Internaţional Newark
Sâmbătă / 8.00 a.m.

Dark se aşeză pe locul lui de la fereastră, încercând cu disperare să-şi controleze respiraţia. Luase primul avion disponibil către L.A., care decola la 8.20 a.m., şi partea logică a minţii lui încerca să pună lucrurile cap la cap.

Sqweegel a fost împuşcat de numai câteva ore. Ai văzut glonţul lovindu-i corpul. N-o să se urce într-un avion comercial – indiferent cine o fi sub masca aia – cu o rană căpătată în urma unei împuşcături. Ajungi înapoi la Sibby înainte ca el să pună piciorul în L.A.

Atunci de ce de-abia reuşea Dark să respire? De ce inima îi bătea atât de puternic?

Pentru că partea logică a minţii lui nu făcea nici cât o ceapă degerată. Nu-l ajutase să-l prindă pe Sqweegel nici înainte, şi nu avea să-l ajute nici acum. Pentru că monstrul din capul lui nu-i dădea deloc pace:

Cum se simte? Ce mai face bebeluşul meu?

Echipajul făcu ultima verificare; avionul era pregătit de decolare. Dark se uită la telefon; îi dăduse de puţin timp un mesaj lui Riggins şi aştepta un răspuns.

Nu te teme. E în siguranţă. Riggins are totul sub control. Aveai încredere totală în Riggins; de ce nu ai încredere în el şi acum? Ce-i cu ghemul ăsta de gheaţă din stomac? De ce simţi nevoia de a prelua controlul avionului ca să-l faci să zboare mai repede, dracu să le ia de proceduri de zbor, mai repede, mai repede, în mama mă-sii, mai repede pe Coasta de Vest!...

Sosi un mesaj pe telefon exact în momentul în care trecu pe lângă el însoţitoarea de zbor care părea prea înaltă pentru avionul în care se afla.

— Mă scuzaţi, domnule, va trebui să vă rog să vă închideţi telefonul în vederea decolării.

Dark se uită la ecran. Mesajul nu era de la Riggins. Era un număr necunoscut. Apăsă tasta OK.

— Domnule?

Imaginea era greu de desluşit la început. Sânge şi copci… pe un umăr de om. Dar unde? Vârful clădirii din spatele umărului părea cunoscut. Şi literele albe ENŢE.

Urgenţe.

Spitalul Clinic Socha.

O, fir-ar.

— Domnule, mă auziţi?

— Taci dracului din gură.

Dark îl apelă pe Riggins, dar îi răspunse căsuţa vocală – începu să vorbească repede.

Spitalul Clinic Socha

Treizeci de minute mai târziu

Riggins se duse în spatele echipei de oameni îmbrăcaţi în civil. Vorbi într-un microfon din palmă.

— Subiect în mişcare. Înapoi la casa liftului. Staţi pe poziţii.

Apoi, inexplicabil, luminile începură să pâlpâie.

— Nu mai avem lumină, sări imediat Riggins. Toată aripa de est. Ce se întâmplă?

Se auzi un clic şi apoi un zumzet mecanic. Generatoarele de rezervă intraseră în acţiune; luminile gălbui reveniră.

— Haideţi. S-o scoatem de aici.

Riggins nu putea să-şi dea seama dacă fusese doar un accident, o nenorocită de pană de curent, cum se mai întâmplau în California, sau ceva mai rău. Dar n-avea de gând să piardă vremea şi să stea

aici să afle răspunsul. Sibby trebuia să fie în siguranţă şi Dark să o ştie în siguranţă.

Ceea ce-i dădea speranţă era că Sqweegel se dovedise a fi totuşi o fiinţă omenească. În Manhattan, Dark îl împuşcase în umăr pe nenorocit. Şi acum, pentru prima dată, aveau o picătură din sângele lui, în drum către laboratorul Cazurilor Speciale de aici, din L.A. Probabil că nu aveau să afle mare lucru… dar tot era ceva. Arăta că monstrul era muritor, nu o entitate supranaturală, care să le dea peste cap tot restul vieţii lor. Chiar şi acest lucru mărunt îi oferea lui Riggins ceva ce nu mai avusese de mult.

Speranţă.

Mai ales acum, când Sibby era sub atenta supraveghere a trei ofiţeri deghizaţi în civili – aleşi pe sprânceană de Riggins. Aveau s-o însoţească spre o altă clinică privată – încă o dată aleasă personal de Riggins şi cunoscută numai de el –, unde va fi păzită până ce se sfârşeau toate astea.

Pentru prima oară, Riggins credea că toate acestea puteau să ia sfârşi. Chiar îi spusese şi lui Wycoff asta şi tipul păruse uşurat, apoi, într-un acces de entuziasm, îi promisese lui Riggins orice susţinere necesară la New York. Riggins îi spusese că o să-l anunţe dacă va avea nevoie.

Acum se uita la oamenii săi cum o duceau pe Sibby în ambulanţă. Doi se urcară cu ea în spate, al treilea trânti cele două uşi din spate şi se urcă la volan.

Planul era simplu: Riggins avea să-i conducă până pe 405, apoi pe 118, până la capăt, către un orăşel din Simi Valley. Locul ales nu avea nicio legătură evidentă cu Riggins, nici cu Dark şi nici cu Sibby. Nici paznicii lui Sibby nu aveau nicio idee. De aceea îi ghida Riggins.

Şi apoi o să se întoarcă Dark şi o să-l termine pe cretinul ăsta definitiv.

Avem nişte sânge de-al tău, lepră ordinară, ar fi vrut Riggins să-i spună.

În curând o, să-ţi vedem şi hoitul.

Pacienta îşi deschise ochii şi îşi feri privirea de la lumina girofarului roşu al ambulanţei.

— Hei, e totul în regulă, doamnă Dark, îi spuse asistentul de pe ambulanţă. Vă ducem într-un loc sigur şi soţul dumneavoastră va veni acolo.

Ea dădu din cap şi păru să adoarmă la loc.

Bărbatul îşi făcu de lucru prin trusa de inox de prim ajutor de lângă podeaua ambulanţei, pregătind nişte bandaje curate pentru cazul în care pacientei i s-ar fi deschis vreo sutură de la suspensiile uzate ale ambulanţei. Era o întorsătură neobişnuită. Asistentul se mândrea că nu plecase niciodată din L.A., şi acum era în drum tocmai spre Simi Valley, cu doi agenţi federali ciudaţi alături de pacientă, care şuşoteau făcând abstracţie de el. Cel puţin avea să primească de două ori mai multe ore libere pentru treaba asta. După două ore în traficul din L.A., surorile medicale de la noua clinică aveau să preia totul; poate că va reuşi să ajungă acasă la timp ca să prindă şi meciul cu Dodgers.

Verifică încă o dată starea pacientei şi apoi se aplecă iar la trusa de jos. Ce ciudat; feşele albe erau aşezate altfel de cum le pusese el.

Şi apoi începură să se mişte.

Se gândi că are vedenii; teancul de feşe albe nu avea cum să aibă doi ochi negri, parcă morţi. Stai, nu… era doar o reflexie în capacul trusei de inox…

Asistentului i se păru că aude un clic scurt şi un zvâcnet de lichid imediat după ce două braţe albe îl apucară de cap şi i-l răsuciră; pe măsură ce lumina se stingea, ultimul lui gând fu acela că tocmai îşi auzise coloana vertebrală care se rupea şi îi secţiona artera carotidă.

*

Sibby se trezi cu o tresărire când ambulanţa trecu printr-o groapă – cel puţin aşa presupuse că se întâmplase, din moment ce podeaua de sub ea

păru să fi lovit ceva greu. Sibby simţi sub targă zumzetul liniştitor al roţilor înapoi pe asfalt. Riggins îi explicase pe fugă ce se întâmpla, dar totul era ca-ntr-un vis, înceţoşat. Ce conta cel mai mult pentru ea era că Dark venea înapoi; fusese plecat undeva, într-o misiune foarte importantă, dar acum era pe drum, venea înapoi.

Apoi se auzi un zgomot metalic sub targa pe care era întinsă, dar Sibby crezu că şi asta e normal.

Până ce apăru o mână care îi puse o mască pe nas şi pe gură.

Două cureluşe se strânseră şi masca i se îndesă în faţă.

Sibby îşi ridică degetele şi simţi acul perfuziei smuls de pe dosul palmei stângi. Zgârie masca de plastic, dar degetele şi le simţea groase şi amorfe, parţial amorţite. De ce era aşa de greu? Fir-ar să fie, iar se întâmpla! Şi ea stătea acolo şi nu era în stare să facă un simplu gest, să-şi tragă chestia asta nenorocită de pe faţă…

Capitolul 76

Spitalul Clinic Socha

Lui Sqweegel nu-i trebuiseră mai mult de trei secunde de întuneric să intre în spaţiul îngust de sub targă.

Se târâse pe linoleumul de pe jos ca un păianjen şi îşi găsi culcuş acolo înainte să se aprindă iar lumina.

Nu bănuiseră nimic.

Nici să pună la cale scurtele momente de întuneric nu fusese greu. Doar o şmecherie simplă, să plasezi o siguranţă uzată şi ieftină într-unul dintre panourile electrice de la subsolul spitalului. Era chiar şi mai uşor să te strecori în spital neobservat. Nu-ţi trebuia decât răbdare şi o hartă.

Să străbată ţara înapoi spre vest nu fusese deloc uşor sau ieftin. Dar Sqweegel înţelesese importanţa călătoriilor ultrarapide cu decenii în urmă. Sub diverse identităţi, făcuse conturi pentru vreo şase avioane de transport particulare şi cu 20 000 de dolari obţinuse un zbor rapid de pe JFK până în Burbank în mai puţin de patru ore. În tot acest timp îşi tratase umărul şi exersase câteva tehnici noi. Echipajul nu îl deranjase. Dacă te îmbraci cum trebuie şi te prezinţi cu o serie corectă de numere pe o bucăţică de plastic, lumea e a ta.

Ceea ce îl ajutase să o ia pe femeie cu tot cu preţioasa încărcătură pe care o purta.

Restul nu avea să fie decât un dans pe care-l exersase de sute de ori în minte.

La o secundă după ce îi îndesase masca pe faţă, aruncă prima grenadă. Bubuitura aferentă îi făcu pe cei doi însoţitori să se arunce în genunchi, gemând, cu mâinile la urechi. Ambulanţa se clătină pe roţi când se prăbuşiră pe podea.

Apoi, din cauza gazului înecăcios, începură să caute aer şi să-şi scoată pistoalele în acelaşi timp. Asta avea să-i ţină ocupaţi câteva secunde.

Sqweegel profită de ocazie ca să iasă din ascunzătoare şi să-şi scoată arma. Şi el purta mască; şi dopuri de urechi.

În clipa asta, şoferul ambulanţei îşi dădu seama că ceva foarte grav se întâmplă în spate. Bubuitura produsă de grenadă se auzise ca un tun. Sqweegel simţi când ambulanţa vira ca să tragă pe dreapta pe şoseaua 405.

Exact cum se aştepta.

Până ce ambulanţa apucă să frâneze, Sqweegel deja le trăsese celor doi ofiţeri câte un glonţ în ceafa, *poc-poc,* fără mare tam-tam. Un glonţ de calibru mic însemna că o să rămână în cutia craniană, unde le va face creierii terci.

Rămânea timp să tragă un glonţ şi în capul şoferului. Aici intervenea importanţa calibrului mic: sângele împrăştiat pe parbriz n-ar fi făcut decât să atragă atenţia. Glonţul îşi făcu datoria: spulberă craniul la intrare şi îşi croi un drum scurt prin materia cenuşie şi vene.

După aceea, se duse înapoi la femeie şi îi smulse masca. Sibby începu să se înece.

— Linişteşte-te, gânguri Sqweegel din spatele măştii. Dormi. Avem mult de condus de-aici încolo.

*

...mult de condus de-aici încolo.

N-o să adoarmă.

N-o să adoarmă.

N-o să adoarmă.

Sibby îşi înfipse unghiile în palme până ce-şi simţi pielea cum arde şi sângele picurând din răni.

Avea de gând să fie foarte atentă şi să caute repere geografice. Semne. Nimeni nu cunoştea autostrăzile din sudul Californiei mai bine decât ea. Nu avea de gând să fie o fetiţă speriată,

neajutorată, într-o ambulanţă nenorocită condusă de un monstru într-un costum alb.

Nu-şi permitea luxul de a fi fetiţa speriată, pentru că era pe cale de a deveni mamă – cea care trebuia să alunge monştrii.

Îşi apăsă şi mai tare unghiile în palme, atât de tare, încât i se părea că ajunsese până la os.

Nu o să adoarmă.

*

Riggins călcă cu putere frânele, maşina frână până la banda de urgenţă, apoi el scoase arma şi se trezi alergând pe 405… dar tot prea târziu era.

Ambulanţa ţâşnise înainte, împroşcându-l cu o ploaie de pâlpâieli roşii şi fumul ţevii de eşapament.

Trase de trei ori după vehicul, dar fără ţintă precisă – îi era teamă ca nu cumva un glonţ să treacă prin caroseria maşinii şi s-o nimerească pe Sibby.

Dumnezeule, Sibby.

Ce-i scăpase din vedere? Dacă Dark îl rănise pe Sqweegel în New York, cum de ajunsese înapoi în L.A. în doar câteva ore? Riggins se întrebă dacă nu cumva Sqweegel era totuşi o creatură supranaturală. Care putea să reziste împuşcăturilor. Capabil să-şi desfacă aripi groase, de piele, şi să străbată în zbor tot continentul.

Chiar dacă alerga înapoi spre maşină, Riggins ştia că-i prea târziu. Sqweegel o luase. Şi dispăruse cu ea.

*

La 10 km deasupra Pennsylvaniei, Dark strânse din răsputeri mânerul scaunului. Abia peste încă trei ore, dacă nu mai mult, va avea iarăşi semnal. Ceva era în neregulă; simţea asta.

Şi el nu putea să facă nimic.

Capitolul 77

Undeva în sudul Californiei
Câteva ore mai târziu

Tot ce văzu, la început, era doar o luminiţă roşie în colţul camerei.

Simţi că ceva îi atinge piciorul drept.

Sibby tresări, dar îşi dădu seama că nu putea să se mişte. Avea gleznele şi încheieturile legate. Îşi miji ochii şi încercă să-şi scoată legăturile. Era scăldată într-o lumină roşie. Cătuşele erau groase, din piele şi metal, şi îi ţineau mâinile fixate de marginile tărgii, iar genunchii îndoiţi şi depărtaţi atât de tare, încât o dureau încheieturile şoldurilor.

— Cine-i acolo?

Auzi un chicot înfundat şi apoi simţi cum nişte degete reci, învelite în cauciuc, îi ating glezna stângă. Mai era la spital? Sibby se uită peste burta umflată şi văzu o siluetă subţire, fantomatică. Se gândi că probabil avea halucinaţii de la calmante. Nimic din toate astea n-avea nicio noimă.

Fantoma începu să-i desfacă legăturile de la piciorul drept.

Apoi îşi aminti totul. Mesajele pe telefon. Mirosul de migdale. Durerea. Palmele ei zgâriate, însângerate. Reperele geografice. Ambulanţa.

Monstrul de la volan.

Deci acesta era dementul care îi torturase.

Bărbatul fantomatic şi subţire paraliză în mijlocul activităţii, de parcă cineva ar fi apăsat PAUZĂ pe sistemul lui nervos central. Nu mai mişca nicio bucăţică din el. Părea chiar să se fi oprit din respirat. Nici costumul lui mulat nu mai trăda mişcare: nicio cută, nicio umflătură.

Apoi îşi ridică încet capul pentru a o privi în faţă pe Sibby. Ochii aceia oribili, negri, o fixau prin găurile din mască. Sibby se strădui să nu reacţioneze în vreun fel, dar există ceva esenţialmente înfiorător într-un chip care alege să se ascundă.

— Nu te apropia de mine, zise ea.

— O, dar e aşa bine când suntem împreună, Sibby.

Îşi întinse mâna acoperită de latex şi o aşeză pe pântecul femeii, care se strădui din greu să nu tresară.

— Simţi legătura dintre noi?

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

— Nu fac nimic din ce n-am mai făcut, spuse Sqweegel. Avem atât de multe de vorbit, multe de povestit *de unde am rămas…*

*

A RĂPIT-O PE SIBBY

Dark îşi simţi inima galopând incontrolabil în timp ce alerga prin aeroportul LAX. Cuvintele ultimului mesaj de la Riggins îi rămăseseră imprimate în creier.

Nu fusese singurul mesaj. Riggins îi trimisese o serie, unul după altul, şi îi intraseră în căsuţa de mesaje în timpul aterizării, din momentul în care telefonul lui îşi recăpătase semnalul. Fiecare fusese ca o ţepuşă de fier înfiptă-n inimă, care-i sfâşia în cale tot ce-avea pe dinăuntru.

Primul fusese o avertizare:

D.A. DUPĂ TINE

Cu alte cuvinte: cei de la Dark Arts erau pe urmele lui. În tot acest timp Riggins reuşise să ascundă identitatea falsă pe care o folosea Dark. Totul mersese bine la dus, către NYC, dar de la un punct încolo, în timpul zborului de întoarcere, numele – „Gregg Ridley” – ieşise în evidenţă pe lista de supraveghere de la sol. Asta nu însemna

decât un singur lucru: Wycoff aflase de identitatea pe care o împrumutase şi dăduse un telefon la Dark Arts.

Dark se aşteptase ca identitatea de acoperire să nu ţină mult. Probabil că incidentul de sub podul Brooklyn îi pusese pe oamenii lui Wycoff pe urmele lui. Fusese o simplă deducţie prin eliminare: fusese făcută o listă cu cei care zburaseră către NYC şi apoi se întorseseră în intervalul de timp care-i interesa. Se luase la rând fiecare nume de pe listă, până ce-a ieşit la iveală identitatea contrafăcută.

Al doilea fusese scurt, dar înfiorător:

SQ A OPRIT AMBULANŢA PE 405

Şi apoi:

3 MORŢI

Şi în final:

A RĂPIT-O PE SIBBY

Deci ce vers din poezia criminalului ar fi aici? Sqweegel îi răpise cele mai importante două persoane din viaţă. Aveau să plângă amândouă? Va muri una dintre ele?

Lui Dark i se păru că auzise poezia asta întreaga lui viaţă – ca un zgomot de fond pe care reuşise să-l ignore până ajunsese prea târziu. Acum era imposibil să nu-l mai audă, să şi-l alunge din minte suficient de mult timp cât să gândească limpede. Era doar o nenorocită de poezioară. Nişte rime idioate de la un pervers nenorocit care voia să demonstreze că prin cuvintele lui are un soi de putere totemică asupra lumii. Nu erau *nimic*. El nu era *nimic*. Şi odată cu moartea lui, cuvintele aveau să dispară.

Şi totuşi, încă mai auzea vocea duşmanului său, care îi şoptea în adâncul creierului…

Va muri unul pe zi.
Vor plânge doi pe zi.

*

Legăturile care-i imobilizau gleznele şi încheieturile mâinilor căzură desfăcute şi criminalul începu s-o tragă de braţ, obligând-o să se ridice în picioare. Speră cu disperare să ţină şuruburile cu care îi erau prinse oasele de la picioare, fracturate în urma accidentului.

Sibby nu se mai mişcase de la accident şi, când se ridică în poziţie verticală, îşi simţi capul cuprins de o ameţeală extrem de neplăcută. Totul pe dinăuntru o durea cumplit. Întregul trunchi părea să-i tremure.

Să opună rezistenţă n-ar fi ajutat. Ar fi putut să cadă şi să lovească copilul.

— Mergi, spuse ciudatul cu mască, trăgându-i mâna pe după gâtul lui puternic.

Îi era silă să-l atingă chiar şi cu costumul acela de cauciuc pe el, sau cu ce dracului era îmbrăcat.

— Mergi, îi ordonă din nou pe un ton ceva mai răstit.

Nu, nu putea să meargă. Abia se putea mişca. Erau doar câteva zile de când suferise o operaţie complicată; nu mai mersese singură de zile întregi. Oboseala îi paraliza membrele, pe care şi le simţea grele ca şi cum ar fi fost legate de patru plăci foarte grele, de beton.

Dar cu o lovitură în piciorul ei stâng, o forţă să facă un pas. O sprijini şi apoi o lovi în celălalt picior.

— De ce faci asta?

— S-a dovedit că mersul induce travaliul, veni răspunsul lui.

— Nu. Eu nu-mi aduc copilul pe lume aici, în subsolul ăsta mize…

— *Mergi!* urlă el, după care o lovi în piciorul stâng. Apoi în dreptul. Sibby îşi dori să poată repezi una dintre greutăţile imaginare de pe braţele

ei direct în mutra ciudatului. Dar trebuia să meargă, altfel avea să cadă.

— Aşa, făcu el.

Stângul. Dreptul.

— Concentrează-te asupra mersului, zise Sqweegel. O să avem o noapte lungă cu toţii. O, dar *ce noapte!*

Capitolul 78

Dark îşi făcu rapid un plan în minte în timp ce traversa terminalul din aeroport, trecând pe lângă magazinele fast-food, librăriile şi chioşcurile cu accesorii de lux pentru călătorie şi apoi pe lângă obiectele de artă publică. Urma să iasă pe uşile terminalului, să se arunce într-un taxi care să-l ducă la garajul unde îşi lăsase Yukonul…

Nu. Stai. Nu maşina personală. Avea GPS pe ea. Putea fi detectat. Ar trebui să fure o maşină a cărei dispariţie să nu fie remarcată în următoarele douăsprezece ore.

Apoi îl zări pe unul dintre oamenii lui Wycoff cum pândea lângă un birou de închiriat cărucioare de bagaje, chiar lângă ieşire. Nu avea cum să-l confunde. Şi-l amintea de la debarcaderul din Santa Monica, cum dădea rotocoale în jurul lui ca un pescăruş în jurul firimiturilor de pâine de pe plajă. Era grizonant, cu părul tuns periuţă. Şi pe undeva prin preajmă probabil că era şi prietenul lui cu degetele lipsă.

Tipul nu era în costum – de data asta nu. Dark ştia că se pricepeau să se topească în peisaj ca nişte cameleoni. Se îmbrăcase într-o ţinută lejeră de business: cămaşă cu mânecă scurtă, pantaloni cu dungă. Imaginea standard a angajatului într-o corporaţie venit să-şi ia prietenul de la aeroport înainte de a merge la barul cu gagici din apropiere ca să bea nişte bere şi poate să înfulece şi o porţie, două de aripioare prăjite.

Dark nu avea arme la el. Nici măcar ceva ce ar putea semăna cu o armă. Lăsase revolverul pe care-l avusese în NYC: se grăbea prea tare ca să mai stea să-l declare în calitate de om al legii. Nu

crezuse că va avea nevoie de armă până ce nu coborâse din avion aici.

Cum stătea lângă banda rulantă cu bagaje şi se străduia să găsească o soluţie de ieşire, Dark îl văzu pe agentul de la Dark Arts tuns periuţă cum se uită spre el şi cum, pentru o clipă, face ochii mari.

Era clar că *şi el* avea o excelentă memorie a chipurilor.

*

Sqweegel se aplecă şi îi sprijini lui Sibby bărbia cu pumnul lui osos. Plimbarea se terminase; leşinase, în ciuda strădaniilor ei disperate de a rămâne conştientă.

— A doua metodă prin care se poate induce travaliul e să bei ulei de ricin, îi zise el, aruncându-i respiraţia fierbinte direct în faţă. Provoacă spasme în intestine. Bea.

Îi dădu lui Sibby o sticluţă, dar ea refuză s-o ia.

— Nu.

Sqweegel luă un cuţit de pe măsuţa din spatele lui. Îi apăsă cu vârful ascuţit în colţul ochiului, chiar lângă canalul lacrimal. Ea gemu, dar imediat se stăpâni. *Nu-i da satisfacţie.*

— Ia-o, îi repetă.

Simţi vârful atât de acut, ca şi cum i-ar fi trecut de ochi, împungându-i deja creierul. Luă sticluţa cu degetele tremurânde.

— Acum bea.

Deschise capacul prevăzut cu un sistem de siguranţă pentru copii, vărsă puţin lichid din cauza tremurului mâinilor, apoi şi-l duse la gură şi începu să bea. O parte din ulei i se prelinse pe bărbie. Era ca şi cum ai înghiţi un metal lichid uleios.

Sqweegel scoase un sunet horcăit, apoi fulgeră cuţitul cu lama invers, în direcţie opusă ochiului ei. Ea îşi dădu seama imediat că o tăiase pe faţă. Nervii distruşi de sub piele îşi trimiseră mesajul printr-o panică alb-fierbinte – chiar înainte de a se

porni durerea. Aşteptă ca şuvoiul cald să-i confirme că o tăiase.

— Bea, spuse Sqweegel, sau îţi tai pizda şi scot singur copilul.

Sângele începu să curgă pe obrazul ei, îi ocoli pometele şi se scurse în colţul gurii. *Bea uleiul de ricin, nu sângele. Pentru că, dacă îţi bei propriul sânge, o să-ţi fie rău. Şi asta s-ar putea să-l afecteze pe copil. Înghite şi uită, închide ochii şi încearcă să gândeşti o cale de scăpare din coşmarul ăsta.*

*

Când agentul tuns periuţă o luă înspre el, Dark se uită la banda rulantă ce purta bagajele din cursa cu care venise într-o buclă interminabilă, până când erau preluate de proprietari. Îşi folosi şi vederea periferică. Văzu că tipul scoate ceva din buzunar, degajat, ca şi cum ar fi fost doar un simplu pachet de gumă.

Însă Dark ştia. Agentul îşi folosea degetele pentru a scoate piedica de plastic de pe acul seringii.

Agentul nu voia să provoace o scenă. N-avea nevoie decât de două secunde să-l înşface pe Dark, să apese pe pompiţa de plastic şi să aştepte efectul paralizantului. Apoi îşi va ajuta prietenul beat să ajungă la maşină, să-l ducă acasă pentru *că pe bune, chiar că trebuie să-l ţină deoparte de sticlele cu băutură de-acum încolo…*

Agentul era la numai câţiva paşi. Seringa în mână, ascunsă.

Dark se aplecă şi luă – mai mult sau mai puţin la întâmplare – o trusă de machiaj rotundă, din material textil, cu toartă de plastic, nituită pe deasupra.

Agentul acţionă.

Dark se răsuci şi ridică repede trusa. Acul intră direct în geantă.

Şi Dark izbi cu fruntea nasul agentului.

*

Uleiul de ricin îşi găsi drumul prin sistemul digestiv al lui Sibby şi tot ce-o mai ajuta să nu vomite erau doar loviturile liniştitoare ale bebeluşului o dată la câteva secunde.

— Mâncare picantă, zise el după o vreme. O să-ţi placă la nebunie ce ţi-am pregătit.

Apoi o forţă să se dea jos de pe targa iarăşi şi să meargă la o măsuţă acoperită cu o pânză de culoarea untului, cu franjuri la tiv, oricât de ireal ar fi părut. Aşa obişnuia monstrul ăsta să-şi întreţină oaspeţii? Nu părea normal. Lui Sibby aproape că-i venea să râdă. Dar nu putea. Pentru că în clipa în care ar fi făcut-o ar fi pufnit-o plânsul, şi asta nu avea de gând să facă. Nu în faţa acestui dement.

Aroma de ardei roşu iute, crud, cu sosul gros de roşii, fasolea unsuroasă şi brânza topită pe deasupra îi făcură imediat greaţă. Se abţinu să nu icnească.

Sqweegel deja scormonea cu o furculiţă în mizeria aia – arăta cumva ca o *enchilada* – şi tranşa o bucată zdravănă cu marginea tacâmului.

— Încearcă. O să-ţi placă.

Îi ţinu furculiţa în dreptul gurii.

Sibby îi scuipă în faţă.

Nebunul nici nu clipi. Îi înfipse dinţii furculiţei în buza de jos, care-i tremura. Condimentele se amestecară cu sângele ei şi începură să ardă.

— Am un cleşte de metal pe care-l pot folosi, zise Sqweegel, numai că e mai dificil de mestecat cu ăla în gură şi, sincer, mâncarea nici nu prea atinge limba. Trebuie să guşti condimentele ca să meargă.

Luă mâncarea în gură şi încercă s-o înghită repede, dar mâinile lui deja erau pe faţa ei, trăgându-i mandibula în sus şi-n jos. Se gândi dacă n-ar avea suficientă forţă să apuce furculiţa şi să i-o înfigă în ochi. De-acolo o să improvizeze. Când o apăsa cu mâinile pe faţă, Sibby îşi dădu seama ce forţă avea nebunul. Ce rapid era. Ea era drogată, însărcinată şi în recuperare după operaţie. Nu avea

reflexele suficiente să-l doboare. Trebuia să se gândească la altceva.

— Mestecă! zise el. Savurează-i gustul. M-am străduit să gătesc asta.

*

În timp ce alerga, Dark îşi duse mâna la frunte. Sânge. Nu ştia dacă era al lui sau al agentului trimis să-l omoare – sau poate de la amândoi. Nu mai conta acum. Ajunsese sus şi era în mişcare, iar agentul era momentan jos, ameţit pe banda de bagaje şi îi speria ca dracu' pe oamenii veniţi în L.A. la soare şi distracţie.

Dark ieşi glonţ pe uşile glisante şi se îmbulzi pe trotuar, unde cercetă carosabilul după o portieră deschisă. Orice portieră deschisă. Chiar şi un microbuz, orice care să mărească puţin distanţa dintre el şi vânătorul său.

În spate, Dark auzi mai multe strigăte, urmate de un foc de armă.

Capitolul 79

Undeva în sudul Californiei

Era mai târziu. Poate cu câteva minute. Poate o oră. Lui Sibby îi venea să vomite, dar nu putu găsi suficientă forţă nici măcar pentru asta. Ura faptul că se simţea atât de slăbită. Pe dinăuntru simţea cum arde de furie, dar nimic din asta nu răzbea în mâinile şi picioarele ei neputincioase.

Şi apoi nebunul ăsta fantomatic apăru iar în faţa ei, cu palma întinsă, arătându-i o grămăjoară de pastile durdulii.

— *Cohosh*[11] albastru şi negru, declamă el, ca şi cum ar fi prezentat titlurile serii. Sunt plante despre care s-a demonstrat că induc travaliul. Încearcă două-trei şi verificăm dacă apare dilatarea.

Sibby luă capsulele. Le înghiţi cu apă, mecanic. Apoi îşi veni în fire şi îi aruncă lui Sqweegel cu paharul în cap. Se auzi cum căzu paharul pe podea şi se făcu ţăndări.

Ştia că n-o să meargă, dar nu mai putea să stea acolo fără să facă nimic.

Sqweegel o apucă de păr şi o trase cu putere, arcuindu-i gâtul pe spate.

Ea trebuia să lupte cu singurul lucru care-i mai rămăsese: cu mintea.

— A fost numărul patru, drăguţă. Dar nu-i nevoie să stăm şi să aşteptăm să-şi facă pastilele efectul. Nu, nu, nu. Mai bine-i dăm bice înainte. Vrei să ştii care-i numărul cinci pe listă?

— Nu. Mai bine mergi de-ţi pune un şorţuleţ să mai faci o *enchilada*, păpuşel!

— Nţ, nţ, nţ. Numărul cinci e *sexul,* desigur, zise el rostind apăsat cuvântul ca un pici de clasa a

patra care încearcă să-şi şocheze colegii.

— Să nu cumva să te apropii de mine.

— Dar am mai făcut-o, zise Sqweegel maimuţărindu-se. Şi, o, ce-am mai visat să mai facem numărul ăsta!

— Numai aşa poţi şi tu să ţi-o tragi? Doar dacă droghezi femeile? Doar dacă le legi fedeleş?

— Deci îţi aminteşti. Am mai făcut-o. Dar va fi cu mult mai interesant cu tine trează. Chiar te rog să te opui.

Nebunul îi mută iarăşi corpul, trăgând-o pe jumătate de pe targă şi apoi întorcând-o pe partea cealaltă. Din cauza pântecului nu putea să se întoarcă de tot, aşa că se găsi în poziţia inconfortabilă de a-şi sprijini greutatea din partea de sus a corpului pe şoldul drept.

Apoi se lipi de ea şi începu să-şi plimbe degetele în sus pe braţele ei. Pe piele îi trecu ceva metalic, rece. O clipă mai târziu avea mâinile prinse cu cătuşe de marginile tărgii şi picioarele imobilizate din cauza nevoii de a-şi susţine greutatea propriului corp. Împingea cu tălpile goale podeaua rece, cu degetele mari înfipte în beton, ca şi cum astfel ar fi putut să sape şi să se elibereze. Altceva nu mai putea să facă.

Nimic în afara ripostării cu singura armă pe care o mai avea.

— Te-am futut şi am conceput copilul ăsta, spuse Sqweegel. Acum te fut ca să aduc copilul ăsta pe lume.

Sibby auzi fermoarul cum se desfăcea.

— Aşa crezi tu? răspunse ea şi încercă să pună cât de multă batjocură în cuvintele rostite. Că tu eşti tatăl copilului?

Îi simţi respiraţia fierbinte, puturoasă, chiar în ureche.

— Ştii adevărul.

— Eşti doar un *prăpădit.*

Ea râse.

— Habar n-ai despre legătura dintre o mamă şi fătul ei. Eu ştiu că nu este al tău. Pur şi simplu nici nu este o posibilitate. Pentru că organismul meu ar fi respins orice ar avea de-a face cu tine. *Aş fi făcut un avort spontan. Aş fi tras apa după el la toaletă.*

Se uită peste umăr spre el. Nebunul îngheţase pe loc, ca şi cum cineva îi apăsase iar pe butonul de PAUZĂ. Ochii lui o priveau fix de dincolo de găurile din mască.

Apoi îşi aplecă încet capul în dreapta.

— Păi, atunci, *mămico*, zise Sqweegel, ce-ar fi să te fut acum doar ca s-ajut puţin la naştere?

— Stai, îl opri Sibby. Gata.

— Ce vrei să spui?

— Copilul. Vine…

Ciudatul mascat o privi suspicios.

Dar Sibby nu glumea.

O, Doamne, tocmai *acum* şi tocmai aici, din toate locurile îngrozitoare din lume…

*

Durerile în timpul contracţiilor erau cutremurătoare, de parcă cineva îi înfăşurase un tensiometru gigantic în jurul stomacului şi nu se mai oprea din pompat, pompa, pompa…

— Deci trebuie să trecem direct la a şasea etapă, zise Sqweegel. Trebuie să ne ocupăm de membrane.

O legă din nou pe Sibby pe targă. Tălpile depărtate, picioarele despărţite larg. Mâinile imobilizate de-o parte şi de alta a corpului.

Sqweegel o privi şi îşi trase o mănuşă de cauciuc peste mâna deja acoperită cu latex. Voia să glumească? Tocmai acum, în mijlocul chinurilor ăstora groaznice?

— Adică să separ sacul amniotic de partea inferioară a uterului, îi explică atent şi încet, parcă aşteptând-o să aprobe din cap. Poate chiar să-i mulţumească pentru lămuriri.

— Te urăsc, nenorocitule, spuse Sibby cu răsuflarea tăiată.

Contracţiile erau mult mai intense şi abia mai avea putere să şoptească. Dar continuă să lupte, disperată să spună ceva care s-o scoată din iadul ăsta.

— O să arzi în iad pentru asta!

— O! Doar atâta, crezi? Eu mizez pe Dark pentru mult mai mult!

Capitolul 80

În faţa aeroportului LAX
1.00 p.m. PST

Dark era la pământ.

Agentul Nellis se apropie de el cu grijă, ţinând arma îndreptată în jos. Oamenii din jur înnebuniseră. Poliţiştii din aeroport veneau spre ei, cel mai probabil urmaţi de un pluton de poliţişti de frontieră. Trebuia să termine repede, fără multă mizerie, fără complicaţii legale.

Trebuia să facă rost de un taxi. Să arunce cadavrul pe bancheta din spate. Să-l ducă într-un loc liniştit pentru a scăpa de el. Erau ordinele lui Wycoff.

Şi agentul Nellis avea aproximativ un minut pentru a îndeplini toate astea.

Nellis ştia că nu ar fi trebuit să tragă. Era foarte riscant să facă aşa ceva în public. Metoda lor era discretă, să zboare mereu sub radar. Dar lovitura în nas chiar îl enervase la culme. Contracararea acului, da, OK, făcea parte din joc. Dar nenorocita de lovitură direct în nas? Simţea că nasul îi fusese zdrobit cu o cărămidă şi apoi ars în flăcări. Şi să fie al dracului dacă avea de gând să se prezinte la raport în faţa lui Wycoff cu nasul spart şi cu o scuză ieftină că l-a pierdut pe Dark.

Întoarse cu piciorul trupul de pe jos, pregătit să mai tragă un foc dacă era necesar.

Şi în clipa aceea Nellis îşi dădu seama că făcuse încă două greşeli.

Uitase să verifice pe jos în jurul lui Dark dacă exista o baltă de sânge. Împuşcăturile de genul ăsta făceau mizerie.

Şi uitase să scoată seringa din trusa neagră de machiaj. Pentru că dacă ar mai fi stat o secundă s-o ia, şi-ar fi dat seama că nu mai era acolo.

În schimb, era în mâna lui Dark.

Şi acum se împlânta în coapsa groasă a lui Nellis, iar conţinutul avea să-l lase inconştient în aproximativ două secunde.

Unu…

Undeva în sudul Californiei

Acum venise momentul pe care Sqweegel îl aşteptase cu nerăbdare încă de când îl concepuse.

Jocul de cuvinte era intenţionat.

Îi măsură vaginul: se dilatase la şase centimetri. Îi spuse şi ei, dar nu părea să-l asculte.

Se întoarse spre o tăviţă cu instrumente noi. Unul lumina cu o nuanţă slabă de albastru-deschis. Dar încă nu.

Veni încet aproape de ea. Ultimul pas necesita doar atingerea corectă.

Ridică un deget osos, şi-l frecă cu un baton de unt de câteva ori, apoi şi-l puse pe mamelonul lui Sibby şi îi urmări circumferinţa. De jur împrejur. De jur împrejur.

O, ea tresări, în ciuda faptului că îşi impunea să se abţină. Îşi mişcă pieptul. Încercă să se elibereze.

Dar el continuă să frece de jur împrejur, de jur împrejur, în continuare.

Ea şi-ar fi dorit să nu mai împingă. Să oprească inevitabilul. Dar el nu avea s-o lase să facă asta. La un moment dat încetă să mai privească între picioarele ei şi se retrase în colţ, după care îşi coborî capul ca într-o rugăciune.

Pentru a avea confirmarea faptului că practica

îndelungată duce la perfecţiune, trebuie să vă

autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi
codul: delivery.

Partea a treia

VIRTUŢILE CEREŞTI

Capitolul 81

2.30 a.m.

Constance Brielle îl găsise pe Sqweegel.

Cel puţin era suficient de sigură că dăduse de el.

Găsise specia căreia îi aparţinea fulgul găsit acasă la Dark: un botgros din Insulele Azore, specie extrem de rară. Nu se găsea şi nici nu se vindea legal în Statele Unite. De asemenea, era pe lista speciilor pe cale de dispariţie, la numai două trepte de extincţie.

În întreaga zonă sudică a Americii nu era decât un singur magazin despre care se ştia că face trafic cu botgroşi; Constance găsise numele magazinului din Woodland Hills, Neurotic Exotics, pe un grup de discuţii de pe net dedicat cintezelor.

Neurotic Exotics, normal, nu-şi făcea reclamă că ar vinde specii de păsări aflate în pericol. Însă, după cum avea să descopere Constance nu după mult timp, traficanţii cu păsări foloseau nume de cod.

Cum era şi ăsta:

Cinteze cu cioc gros, Arizona, 1110 $

După vizita făcută la Neurotic Exotics pentru confirmarea faptului că vând „cinteze cu cioc gros”, Constance se întâlnise cu Dark pentru a-i spune ce a aflat. Codul era o ghicitoare, suficient de simplă pentru a fi dezlegată de orice împătimit al păsărilor.

Statul Arizona prescurtat era AZ. Dar la fel de bine puteai prescurta şi Azore.

Apoi pur şi simplu luai asemănarea dintre cinteze şi botgros (sugerată prin *cioc gros*) şi

gata… o pasăre ilegal comercializată, dar foarte râvnită.

Întrebarea era: cine cumpărase o „cinteză cu cioc gros” recent?

Oare plătise cu cardul?

Cazurile Speciale nu aveau voie în mod normal să se uite în dosarele financiare ale firmelor americane. Nicio agenţie legislativă nu are voie fără mandat. Dar de când fusese adoptat Patriot Act[12], lucrurile deveniseră mai degrabă amestecate, şi lui Constance îi plăcea să profite de astfel de confuzii din când în când.

În echipă era un specialist în computere pe nume Ellis; avea un talent deosebit când se uita în extrasele de plăţi cu cardul bancar. Oamenii puteau fi adesea caracterizaţi după lucrurile pe care le achiziţionau. Era un instrument simpatic pentru creionarea profilului cuiva.

— Ellis, spuse ea.

— Connnstannnce, răspunse el.

Părea puţin buimac. Constance îşi dădu seama că e posibil să fie singura femeie cu care schimba o vorbă de câteva săptămâni încoace.

— O să-ţi dau numele unui magazin de animale, zise ea.

— Şi trebuie să încalc legea, termină Ellis propoziţia. Ştiu, ştiu. Hai, zi-mi.

Constance îi dădu numele şi adresa; îl auzi cum tastează ultrarapid, *clic-clac.* În scurt timp aflară că mai mulţi „cintezoi cu ciocul gros” fuseseră vânduţi în ultimele trei luni aceluiaşi client.

— Presupun că vrei să verific codul şi să găsesc adresa, corect? întrebă Ellis.

— Dacă nu te superi, zise Constance.

— Sigur, dar trebuie să-mi zici… e legat de Sqweegel?

— Nu te mai gândi la asta.

Ellis continuă să tasteze în ritmul lui ameţitor – atât de iute, încât nici Constance nu mai reuşi să-l urmărească.

— OK, tipul are o căsuţă poştală. Dar vrei să afli adresa de bază?

— Ar fi grozav, răspunse Constance.

— Chiar despre Sqweegel e vorba, nu? Hai, mie poţi să-mi zici.

— Da, şi o să te trimit singur după el imediat ce-mi dai adresa. Hai, astea-s doar chestii de culise. Ştii şi tu asta.

În cele din urmă i-o dădu. Constance îi mulţumi înainte ca el să apuce s-o invite la cină sau poate la un martini la hotelul The Standard. Făcuse greşeala să se arate prietenoasă cu el vreo câteva zile pe la început, când abia se angajase la ei; considerase că un tocilar as în calculatoare ar fi un bun aliat. Nu se înşelase în privinţa asta. Numai că Ellis nu părea să priceapă că ăsta era singurul motiv pentru care o interesa persoana lui. De atunci, relaţia lor profesională fusese un dans lung şi ciudat. De parcă meseria ei nu era şi aşa dificilă.

Dar în sfârşit avea un nume: Kenneth Martin.

Şi avea adresa lui de-acasă.

Nu mai conta ce-i spusese lui Ellis – să fie chiar Sqweegel?

Capitolul 82

Undeva în sudul Californiei
3.45 p.m.

Ţăcănitul maniacal tuna între pereţii pivniţei:
TactactactactacTACTAC.
TAC.
TAC.
TAC.
Talpa lui Sqweegel apăsa pedala. Mâinile lui delicate trăgeau ţesătura fermoarului înainte, direct în calea acului metalic, pe măsură ce aplica înainte cusătura. Trebuia să fie perfect.

La urma urmei, era pentru copil.

Sqweegel îşi continuă treaba dezbrăcat în timp ce curva îşi alăpta nou-născutul. Era tot legată, mai puţin la o mână – cu asta ţinea copilul.

Îi privi o vreme. Voia să se asigure că bebeluşul reuşea să sugă. Unii nu reuşeau. Asta ar fi necesitat alte metode. Nimic însă nu e mai bun decât primele înghiţituri din laptele matern.

Lichidul care izvora la început din sânul mamei este un cocteil extraordinar de vitamine şi hormoni, ca o ultimă picătură a unui elixir divin înainte de a te scufunda într-o viaţă plină de durere şi trudă, la capătul căreia te aşteaptă moartea. Este o înghiţitură scurtă de invulnerabilitate temporară, în care se găsesc şi anticorpi pentru orice răceală, gripă sau alte boli pe care mama le-a învins de-a lungul vieţii. Sqweegel fu tentat să fure şi el o picătură pe limbă, numai ca să vadă ce-i fusese refuzat după naştere. Dar nu. Copilul avea nevoie de forţă pentru a îndura încercările ce aveau să vină.

Sqweegel se uită lung la bebeluş şi văzu că e foarte liniştit. Încă purta aureola divină, cel mai probabil. Şocul intrării în acest plan pământesc încă nu se instalase.

Sqweegel îi privi trăsăturile minuscule şi, o, da, în mod cert văzu asemănarea.

Şi totuşi, acum trebuia să se concentreze asupra terminării primului cadou pentru copil.

Îl ridică cu ambele mâini pentru a-l putea admira.

Costumul bebeluşului.

Două găuri mici, pentru ochi. Fermoar la gură, pentru când va plânge prea tare. Două crăpături mici pentru nări, ca să poată să miroasă totul. Un fermoar cu dinţii ascunşi, din creştetul capului până la crăpătura dosului pufos al celui mic.

— Hai, bebeluşule, zise Sqweegel. Hai să ne-mbrăcăm.

Capitolul 83

Venea după ea. Şi Sibby nu putea să facă nimic, decât să rămână în viaţă şi să-şi apere fetiţa.

Bebeluşul ei dulce, dulce.

Era imobilizată de targa asta idioată, mai puţin mâna stângă. Dar n-avea cum s-o folosească, pentru că îşi ţinea cu ea fetiţa cât îi dădea să sugă primul lapte matern. Visase la acest moment al păcii absolute, despre care doar citise sau ştia că li se întâmplase câtorva prietene. Niciodată nu-şi imaginase că se va petrece într-un subsol rânced, greţos, în prezenţa unui psihopat.

Un psihopat care acum stătea lângă targă şi întindea mâinile să-i ia copilul.

Singurele arme de care dispunea acum Sibby Dark erau vocea şi dorinţa de supravieţuire – de dragul bebeluşului ei.

— Nu te las să te apropii de copilaşul meu, spuse Sibby.

— *Copilaşul meu, copilaşul meu,* o imită el în batjocură. Tu auzi ce egoistă eşti, Sibby? Nici măcar nu te gândeşti la tată.

— Nu eşti tatăl ei, nebunule. Şi nu te las să pui labele pe ea.

— Sunt sigur că tu chiar crezi c-aşa o să faci. Dar uite cum stau lucrurile. Fie mi-l dai cu frumosul, fie îţi tai încheieturile cu securea şi mi-l iau singur din cioturile tale pline de sânge. Chiar vrei ca primul lucru pe care-l aude bebeluşul să fie tânguielile tale? Chiar vrei să dea cu mâna şi să guste primele picături din *sângele lui mami?*

Poate că bestia asta scrântită, în costumul lui alb, fusese vreun copil abuzat care ajunsese la maturitate să molesteze şi să chinuie restul lumii.

Nu putea fi înduplecat cu asta, dar poate că putea să-l sperie.

— Încetează cu asta chiar acum! urlă ea privindu-l rece în ochii lui mici şi negri. Nu mă sperii cu ameninţările tale. Te ştiu eu cum eşti. Te furişezi pe ascuns pentru că eşti al dracului de îngrozit să pui piciorul în lumea reală. Mă fac să râd cei ca tine. *Tu mă faci să râd.*

Nebunul o privi pentru o clipă, apoi îşi suci capul încet spre stânga, ca şi cum muşchii gâtului ar fi acţionat în reluare.

Apoi, fără niciun avertisment, un pumn învelit în latex şuieră şi o lovi în faţă. Niciodată Sibby nu mai simţise o durere atât de sălbatică ori intensă. Lovitura fusese atât de puternică, încât îi făcu să se mişte câţiva dinţi şi îi umplu gura de sânge.

Simţi greutatea de pe braţ cum se diminuează… şi apoi dispare.

O, Dumnezeule, nu.

Când i se limpezi vederea îl văzu pe monstru cu fetiţa ei în braţe.

— Nu-i face rău, zise şi simţi gustul sărat-coclit al propriului ei sânge pe limbă.

Îşi simţea gura greoaie şi umflată. Umilinţa din voce o ului.

— Te rog, fac tot ce vrei, dar nu îi face rău.

— N-am de gând să-l omor, spuse Sqweegel dând din cap. Dacă voiam asta, era deja mort.

— Nu-i face rău copilaşului meu.

Nebunul mascat fornăi şi se îndepărtă cu copilul în braţe. Sibby îl privi cum pleacă şi rămase surprinsă de cât de tandru se purta cu micuţa. Viermele ăsta mizerabil, care o lovise, o tăiase cu cuţitul şi care încercase s-o violeze. Se părea că bebeluşii pentru el erau altceva.

Se opri în faţa unui minifrigider şi scoase de acolo un baton de unt. După ce îl aşeză pe o masă, începu să ungă bebeluşul pe tot corpul ei rozaliu.

Fetiţa nu plânse. Pur şi simplu se uita la bărbat, curioasă. Asta urma să se întâmple? Aşa mergea

lumea?

— Vezi? îi zise Sqweegel lui Sibby. Îi place de tata.

Capitolul 84

4.45 p.m.

Constance ieşi în soarele californian de după-amiază târzie cu o sticlă de apă. Scoase capacul, luă o înghiţitură, apoi puse la loc capacul sticlei care era aproape plină.

Aruncă sticla într-un tomberon metalic şi se întoarse în clădire.

Un minut mai târziu, trecu pe-acolo un adolescent pe skateboard. Desfăcu repede piedica de la tomberon, îi ridică apoi capacul de plastic şi scoase sacul menajer din tomberon înainte de a trânti capacul la loc. Apoi plecă mai departe, cu punga în mână. Oricine l-ar fi văzut ar fi zis că puştiul e în drum spre un aparat de reciclare automat, de unde avea să obţină un dolar, doi pe care să-i strângă pentru bere/iarbă/amplificatorul de chitară.

De fapt se ducea spre Dark, care-i dăduse 20 de dolari pentru toată treaba asta – aproximativ două minute din timpul său. Ceea ce avea să-l apropie cu mult de achiziţia berii, a ierbii sau a unui amplificator.

Avându-i pe Wycoff şi pe oamenii lui de la Dark Arts pe urme – şi în realitate, şi în mediul virtual –, Riggins, Constance şi Dark hotărâseră că singura cale sigură de comunicare vor fi metodele clasice de spionaj. Chestii pe care nimeni nu le mai folosea.

Cum era mesajul ascuns în sticla plină cu apă.

Sticla nu era plină în realitate; avea un mijloc fals, pe care Constance îl crease repede folosindu-se de o a doua sticlă, nişte clei de cauciuc şi o foarfecă. Jumătatea de jos e plină cu apă, la fel ca

jumătatea de sus. Dar mesajul dinăuntru rămâne uscat.

Dark desfăcu sticla acolo unde simţi şanţul pe sub eticheta de plastic. Scoase de acolo biletul scris de mână, pe care era notată doar o adresă:

Yucca 6206

Ştia strada; era mai încolo, pe Hollywood Boulevard. Chiar avea logică. Adresa era la numai câteva străzi de Biserica Metodistă pe care o incendiase Sqweegel. Îl avuseseră sub nas atâta timp? Asta explica de ce se deplasa prin L.A. aşa de uşor.

Poate că Sqweegel se mutase aici doar ca să-l chinuiască pe el. Poate că tot aici era, de fapt, şi casa lui.

Capitolul 85

5.10 p.m.

Dark se întoarse în camera lui închiriată – prin site-ul Super8, pe Western – şi intră în baie. Închise uşa după el şi aprinse întrerupătorul. Fără un geam care să dea afară, abia dacă avea minimum de lumină.

Dark nu avea o veşnicie la dispoziţie; ştia că în curând Constance avea să fie chemată la raport în privinţa rezultatelor obţinute după extrasele bancare cerute şi că apoi Wycoff va avea adresa asta.

Şi că un om ca Wycoff nu o să fie interesat de salvarea lui Sibby, indiferent cât de bine ar da. Trecuse de faza relaţiilor publice. Voia să fie eliminat călăul său şi cu el toţi ceilalţi care ştiau de existenţa lui.

Asta îi includea şi pe Dark şi Sibby.

Deja se auzeau elicopterele pe deasupra, survolând în aerul cald al înserării, când soarele se scufunda în Pacific. Aveau să câştige un timp fiind acolo, în aşteptarea unui semnal de la agenţi. Dark trebuia să acţioneze mai repede. Să gândească mai repede. Constance şi Riggins nu mai puteau să-l acopere.

Furase o maşină – o rablă destul de veche, nimic căruia să i se simtă lipsa – şi o abandonase după colţ la Vista del Mar.

Nu erau multe case particulare în zona străzii Yucca. Multe complexe cu apartamente, mansarde, toate cu vedere la celebra clădire a studiourilor Capitol. Probabil că erau pe-acolo o grămadă de muzicieni care aveau nevoie să vadă zilnic în faţa

ochilor acest soi de totem pentru a-şi alimenta visele.

Asta să fie Sqweegel? Un muzician ratat? Cineva care vrea să-l întreacă pe Manson? Poezioara lui sinistră îl lăsa pe Dark să creadă că avea ureche muzicală, cât de cât.

Nu. Nu avea nicio legătură cu faima. Era ceva dincolo de grijile triviale şi preocupările unui muritor. Afacerea asta îl implica pe Dumnezeu. Sqweegel îi dădea omenirii o lecţie cu fiecare cadavru lăsat în urmă.

Oare Dark avea să găsească o altă ghicitoare aici?

*

Casa de la numărul 6206 era particulară, vopsită în vernil şi avea mare nevoie să i se refacă faţada. În faţă nu era nicio maşină. Nicio lumină în casă.

Dark sări gărduleţul de fier forjat ce delimita proprietatea, se strecură repede înspre casă traversând peluza maronie şi se lăsă la pământ de cum ajunse lângă ferestrele subsolului, care erau în spatele casei. Nu aveau cum să fie văzute din stradă.

Ascultă. Nimic dinspre casă. Numai zumzetul obişnuit al Los Angelesului din jurul lui.

Fereastra subsolului era din geam mat. Dark simţea secundele pulsând în sângele lui şi avu impulsul de a sparge, descuia şi ataca.

Dar nu. Trebuie făcut corect. *Cum ar face el.*

Dark scoase diamantul de geamuri dintr-un săculeţ prins la curea. Roti lama, prinse cu ventuza bucata tăiată, întinse mâna. Trase piedica ruginită. Fereastra se deschise. Dark se strecură înăuntru.

Podeaua de ciment era acoperită cu excremente – de origine animală. În colţuri, pânze de păianjen. La parter, nimic deosebit, cu excepţia unui teanc de meniuri cu mâncare chinezească într-un maldăr lângă uşa de la intrare, alături de o grămadă de cărţi de vizită ale unor agenţi imobiliari.

În bucătărie, doar un frigider în care mirosea a mucegai. O cutie cu sare pe un raft. O pereche de foarfece de grădinărit.

Sufrageria era goală, cu excepţia unor rafturi de bibliotecă încastrate în perete, înţesate de cărţi prăfuite. Dintr-o privire scurtă la cotoarele perfect aliniate, Dark îşi dădu seama că pe rafturi nu era vreun titlu mai recent de 1970 sau aşa ceva. Totuşi, o carte îi atrase atenţia, deoarece ieşea din linie cu vreo jumătate de centimetru.

Cartea purta titlul *Păcătoşi şi sadici* şi era o compilaţie de duzină cu prezentări scurte a ucigaşi celebri din istoria omenirii. Texte perverse pentru minţi perverse. Dark suflă praful de pe ea şi o deschise, observând că o pagină avea colţul îndoit. Pe pagina respectivă era o scurtă prezentare a lui Lizzie Borden, femeia care fusese mult timp judecată – dar niciodată condamnată – că şi-a ciopârţit tatăl şi mama vitregă cu un topor. Borden fusese O.J. Simpson al timpurilor ei, o chestie de cultură pop de dinainte să apară cultura pop.

Totul, de la cartea care ieşea din rând discret, la pagina îndoită, la însăşi colecţia de cărţi, era prea ciudat să fie doar coincidenţă.

Dar care era scopul? Ce încerca Sqweegel să-i spună? Nu mai fusese atât de deschis până acum. Era ca un asasin în masă care lasă în urmă un exemplar din Helter Skelter[13].

Dark continuă să caute prin casă.

Dulapuri, băi, dormitor – nimic. Niciun semn că ar fi fost locuită sau vreo urmă de viaţă, atât doar: un singur pat rămas într-o cameră din fund, de la etaj. În rest, fusese complet golită de mobilă. Dar poate că nu acesta era rostul acestei case. Poate că nu aici locuia. Atunci pentru ce era?

Gândeşte ca el. Ai trăi într-o casă nemobilată? Sau ai folosi o casă ca asta să exersezi înghesuirea prin cotloane mici şi înguste?

Da. Poate.

Dark începu să caute peste tot după ascunzători şi nişe. Nicio podea sau tavan nu erau de încredere până ce nu le verifica lovindu-le cu pumnul sau cu degetele. Niciun locşor nu era considerat prea mic.

Şi tot nimic. Niciun semn că cineva fusese aici.

Auzi elicopterele în aer; păreau să se apropie acum. Probabil Constance nu mai putuse să-i ţină în şah şi veneau spre casă.

Se întoarse la dormitorul din capătul holului după singurul indiciu. Un pat de o persoană. Pentru un copil? De-asta era atât de mic? Dar de ce? Dark îşi trecu degetele peste cearşaful subţire, vechi, cu care era învelită salteaua. Nu se vedea nicio pată sau vreun fir de păr. Se lăsă pe un genunchi şi se uită dedesubt.

Acolo Dark văzu o bucăţică de hârtie gălbuie, cu o fundiţă roz legată la mijloc, aşezată pe o carte. Îşi închipui cu ce răbdare trebuie să fi fost creat un obiect aşa de frumos care să fie ascuns într-un loc atât de urât. Răutatea de un asemenea grad atingea măiestria unui artist. Dark îşi dădu seama că nu era decât un detaliu dintr-un spectacol maiestuos, echivalentul unei note muzicale al cărui scop nu putea fi dedus decât din celelalte învecinate, ca la final să se ajungă doar la un crescendo înfiorător, zdrăngănit de sute de instrumente care urmau o partitură cu note minuscule, ilogice. Notele erau ilogice atâta timp cât nu erau aranjate de un virtuoz.

Pentru a citi textul prin care e anunţată naşterea
copilului, trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL.com
şi să introduceţi codul: noprints.

Capitolul 86

6.00 p.m.

Sibby nu reuşea să vadă mare lucru. Doar ceva lucind alb prin întuneric. Monstrul avea ceva cu lumina. Fie prea multă, fie deloc. Niciodată cât trebuia.

Se auzi un clinchet metalic, urmat de altul, apoi de altul. Acum vedea forma. Era un trepied.

Cu mâinile lui subţiri ca nişte beţe, monstrul fixa o cameră video pe el.

La un moment dat se opri şi îşi întoarse capul – încet, mereu încet – pentru a se uita în direcţia ei. Ochii lui negri, ca două mărgele, îi îngheţară sângele în vene. *Te rog, nu te mai uita la mine. Întoarce-te la ce ai de făcut. Numai lasă-mă în pace.*

Deşi, era clar, nu terminase cu ea.

Gâtul lui Sibby era prins de targa de la spital cu o curea de piele. Catarama rece de metal îi intra în bărbie. Era prea strânsă ca să-şi poată întoarce capul. Încheieturile şi gleznele îi fuseseră legate încă o dată de targă. Mâinile şi picioarele începuseră să-i amorţească cu totul.

Şi nici cu copilul nu terminase.

Unde era fetiţa?

Ce-i făcuse?

Sqweegel instala altceva acum, ceva mult mai înalt decât el. Desfăcu un cablu murdar şi îi fixă capătul în ceva la pământ, apoi…

O lumină puternică o orbi.

Capitolul 87

Hollywood
6.20 p.m.

Dark apucă să iasă din casa de pe strada Yucca exact înainte ca prima dubiţă a celor de la Dark Arts să parcheze în faţă. Din ea ieşiră trei inşi îmbrăcaţi complet în negru. Dark se întrebă dacă printre ei era cumva şi urmăritorul lui cu nasul spart. Sau îl făcuseră să plătească preţul suprem pentru nepriceperea dovedită la aeroport?

Şi Dark era îmbrăcat în negru, aşa că se târî prin iarbă şi ajunse la gard fără să fie observat. Nu-i luă mult să ajungă în laboratorul de la subsolul clădirii din Wilshire 11000, singur, pentru a căuta urme de orice fel pe hârtia cerată pe care i-o lăsase monstrul.

„Unul pe zi va muri” se joacă pe-o scenă mai aproape de tine.

Amprente? Niciuna. Urme de ADN? Nu. Umori? Zero.

Dark izbi cu mâinile în masă şi aproape că făcu ţăndări un microscop de zece mii de dolari de podeaua din beton. Voia să strige, voia să o ia la fugă, voia să găsească orice indiciu, cât de minuscul, numai să-l ducă la Sibby.

Dar ieşi în linişte pe uşa de la subsol şi apoi traversă parcarea spre maşina lui. Ştia că nu va putea să stea în laborator prea mult până ce Wycoff o să afle. Ceva avea să izbucnească în curând şi voia să fie în mişcare când se va întâmpla asta.

Imediat ce răsuci cheia în contact, începu să-i vibreze telefonul. Pe ecran îi apărea că-l apelează

Sibby. Desigur, ştia cine e.

— Vin după tine, spuse Dark.

— Ştiu, Steeeeeeeve, răspunse Sqweegel prelungind silaba. Găseşte un laptop. Ultima noastră conversaţie stă să înceapă.

— Ascultă, ticălo…

Dar apelul se încheiase.

Trei secunde mai târziu primi un mesaj cu o adresă IP şi doar două cuvinte: „30 MIN”.

*

Nu mai era timp să se ascundă. Dark avea nevoie de Constance şi de Riggins *acum*. Normal, avea nevoie de computerele de la Cazuri şi programele lor de receptare a semnalului, dar de minţile lor avea şi mai mare nevoie.

Orice avea Sqweegel în plan, voia ca Dark să se uite singur. Şi Dark se săturase să-i facă jocul pervers nenorocitului.

Constance îi răspunse la telefon, vorbind neutru:

— Brielle.

— Eu sunt.

— Zi repede. Suntem destul de ocupaţi.

— O să-ţi trimit un mesaj cu o adresă IP, spuse Dark. Ascunde-o dacă poţi, dar nu asta e important acum. Încearcă să găseşti sursa cum poţi.

— Mda, răspunse ea şi apoi tăcu o clipă. O să văd ce pot să fac. Cum ţi-am zis, suntem destul de ocupaţi.

— Conectează-mă şi pe mine.

— Mda, da. Dar nu-i aproape miezul nopţii la voi acolo? Mai du-te naibii şi acasă.

— Mersi.

— Nu mă mai deranja. *La revedere.*

Capitolul 88

6.51 p.m.

Ajuns în camera lui de hotel întunecată, Dark îşi deschise laptopul şi porni browserul. Instantaneu, se deschise o casetă gri şi fu conectat automat la serverul Cazurilor Speciale. Constance îl aşteptase să apară pe reţea.

Dacă cineva de la Dark Arts ar fi fost atent, probabil că ar fi descoperit în numai câteva secunde că foloseşte semnalul. Dark spera să fie ocupaţi în altă parte. Cel puţin o vreme. În funcţie de cât le lua lui Wycoff şi oamenilor lui să strângă cu uşa echipa Cazurilor Speciale.

Pe monitor apăru o imagine video. O cameră web în direct, tremurată. Iniţial nu se vedea decât un perete alb, lumini care oscilau, bruiaj digital.

Imaginea se mai mişcă puţin, apoi se înclină şi făcu focus pe un scaun de lemn. Trecură trei minute – Dark urmărea timpul contorizat pe ceasul laptopului – şi apoi se auzi un zgomot. Un plânset ascuţit. Un plânset de copil.

Degetele lui Dark se încleştară pe laturile calculatorului. Trebuia să fie atent să nu spargă carcasa de plastic, să nu distrugă aparatul şi să piardă conexiunea.

Să nu-şi piardă minţile.

Copilul începuse să plângă şi mai tare, se mai auzi şi un foşnet uşor şi apoi… paşi. Cineva călca uşor pe o suprafaţă de ciment.

Apoi, ca o fantomă, pe ecran apăru o arătare albă.

Sqweegel, în costumul lui de criminal, alb, din latex.

Ţinea un copil, la rându-i îmbrăcat într-un costum alb identic, în miniatură.

— Am să te chinuiesc cum nici Dumnezeu nu ştie că-i posibil, spuse Dark.

Sqweegel dădu din cap. Se apropie de cameră. Vocea lui răsună în cele două boxe mici ale laptopului.

— Nu trebuie să urli, Steeeeeeve. Te auzim foarte bine. Nu-i aşa, scumpete?

Felul în care îi spunea numele era o batjocură. Nimeni nu-i mai spunea „Steve", decât Sibby. *Ştie asta. Ne-a urmărit. Ne-a ascultat. Ştie pe ce să apese pentru că ţi-a desfăcut ţeasta şi ţi-a examinat circuitele.*

Atunci desfă-i şi tu ţeasta, îşi spuse Dark. Şi smulge-i dracului fiecare cablu de care dai.

Pe monitor, mâna albă a lui Sqweegel se întinse spre cameră şi, pentru o clipă, păru să iasă prin laptopul lui Dark şi să-şi înfigă mâinile albe şi reci în gâtul lui. Dar palma nu făcu decât să acopere ecranul şi, printre degete, Dark văzu că Sqweegel mişcă obiectivul camerei.

Către Sibby.

Era legată de o targă. Goală. Neajutorată. Palidă. Îngrozită. Tremurând.

— Hai, dragă, spuse Sqweegel din spatele camerei. Salută-ţi bărbatul.

Sibby părea drogată. Pierdută. Chinuită de durere. Mişcă din cap ca o femeie oarbă care încearcă să găsească ceva, *orice,* la care să se concentreze. Apoi se uită fix spre cameră. Spre Steve.

— Lasă-mă pe mine, zise ea. Salvează copilul din mâinile nebu…

Sqweegel trase repede camera spre el. Faţa lui ocupa tot monitorul.

— Cum a zis şi ea, Steeeeeeve. Las-o pe *ea.* Fă-ţi griji pentru *nebunul cu copilul.*

Capitolul 89

11000 Wilshire

Constance îşi puse ambele mâini pe umerii agentului, înregistra semnalul camerei web şi îl analiza în acelaşi timp. Tresări iniţial, dar apoi îşi dădu seama că era Constance. Stătuse treaz mult prea multe ore şi ochii îl usturau de la privitul încontinuu în monitor.

— Ce e? întrebă el. Ai văzut ceva?

— Dă înapoi la imaginea femeii, zise ea.

Agentul îngheţă imaginea, după care dădu înapoi la scurtul episod în care apărea Sibby legată de targă.

— Aici, zise Constance. Pune pe pauză.

— Hei, făcu Riggins uitându-se spre ei. Aţi găsit ceva?

— Acolo… Deasupra capului ei. Vezi?

Riggins îşi miji ochii.

— E un tablou înrămat pe perete?

— Nu, spuse Constance. Cred că este chiar o fereastră. Se vede că intră puţină lumină de afară prin ea. E întuneric, dar pot să scot ceva…

În acelaşi timp restul echipei Cazuri Speciale se chinuia să atace adresa IP pe toate fronturile, să-i dea de urmă la providerul de internet şi să aproximeze locul sursă. Cineva strigă.

— E aici, în Los Angeles.

Şi aici se opriră majoritatea căutărilor după adresa IP. Pentru a căuta mai departe, era nevoie de un ordin judecătoresc sau o intrare ilegală în fişierele providerului de internet. Dar această adresă IP era neobişnuită. Părea să ducă la un soi de provider ilegal, care fura lăţime de bandă de la alţi doisprezece. Ca un ins care fură câte un bănuţ

pe zi de la o mie de bănci până ce ajunge să aibă suficienţi bani cât să-şi deschidă propria bancă.

— Unde în Los Angeles? întrebă Riggins.

— Lucrăm la asta…

— Străduiţi-vă mai tare. Apoi se întoarse spre Constance: Tu ce ai găsit?

Agentul selectase imaginea cu fereastra şi o mărise digital. Se vedea foarte clar vârful înzăpezit al unui munte.

Riggins dădu din cap.

— Hei, strigă. Parcă aţi zis că-i în Los Angeles.

— Păi, este, îi răspunse cu voce tare cineva. De asta suntem siguri.

— Care-i cea mai apropiată staţiune de schi?

Se înşirară câteva nume: Bear Mountain, Mount Baldy, Mountain High, Snow Valley, Snow Summit – toate la nord-est de oraş, sus în munţi, spre Antelope Valley.

— Nu, spuse unul dintre agenţii care urmăreau adresa IP. Greşit. Credem că-i undeva în sudul oraşului.

— N-are cum, spuse Constance. E un munte acoperit cu zăpadă. Dacă reuşim să identificăm vârful, poate că am putea să-l localizăm.

Hollywood

Dark rămase cu privirea pierdută în întunericul de pe monitor, aşteptând să se întâmple ceva. Nu putea să fie asta tot. Sqweegel voia ceva. Voia ca acesta să fie jocul lui final.

Aşadar, de ce tăcea?

Apoi, prin întuneric, vocea ei:

— Steve?

— Sibby, sunt aici. Ce se întâmplă? E acolo?

— Sunt în mişcare… sunt pe ceva cu roţi…

— Sunt aici cu tine. Ţine minte asta. Chiar dacă ne opreşte camera şi nu o să-mi mai auzi vocea, sunt cu tine. Vorbesc cu tine. Vin după tine.

— Ştiu că aşa faci, spuse ea. Şi apoi o să mergem la Disneyland. Cu toţii.

— Aşa o să facem, iubito.

— O, Doamne, Steve, ar trebui să vezi copilul, e aşa frum…

Apoi nimic. Scârţâitul roţilor pe ciment.

Dark aproape că-şi lipi faţa de monitor încercând să zărească ceva, o imagine, un indiciu cu ce urma să se întâmple.

Se auzi un pufnit care treptat se transformă într-un hohot. Nemernicul *râdea*. Apoi ecranul pâlpâi şi se înnegri cu totul.

Conexiunea se întrerupsese.

Dar nu mai conta. Sibby îi dăduse ceea ce nu reuşiseră toţi specialiştii de la Cazuri, agenţii şi analiştii lor cu protocoalele de net.

Un indiciu.

Disneyland.

Erau pe lângă Anaheim? Era un punct de pornire, dar era suficient de vag cât să fie inutilizabil. Dacă psihopatul ăla nenorocit n-ar fi întrerupt legătura, Sibby i-ar mai fi dat un indiciu.

Dar tot era ceva.

Dark îi dădu un mesaj lui Constance:

VEZI ZONA ANAHEIM. DISNEYLAND.

11000 Wilshire

— Ce dracu' a mai fost şi asta?

— Am pierdut conexiunea… bombăni un agent încovoiat peste tastatură.

— Păi, refă-o!

— Primesc caseta de autentificare, dar mă tot blochează.

— Mai încearcă.

— Asta fac.

— Încearcă dracului mai tare!

Între timp, în capătul celălalt al încăperii, Constance citi mesajul lui Dark şi se mai uită o dată la monitor. Munte acoperit cu zăpadă.

Anaheim.

Şi apoi trecu printr-unul dintre acele momente superbe pentru care trăia, dar pentru care nu era apreciată: senzaţia pură şi extrem de plăcută a unei revelaţii.

Muntele acoperit cu zăpadă nu era adevărat. Era vârful Matterhorn din parcul Disneyland. Fusese cu părinţii în fiecare vară aici să viziteze parcul de distracţii – an de an, până la divorţul lor.

Casa lui Sqweegel era undeva pe lângă cel mai grozav loc din tot sudul Californiei.

Capitolul 90

Hollywood
7.13 p.m.

Dark lovi cu pumnul peretele camerei de hotel. Peretele de rigips cedă sub lovitură şi se sfărâmă pe vreo treizeci de centimetri. Nu era cea mai inteligentă mişcare: cineva din personalul hotelului ar fi putut să audă bubuitura. Ar fi putut să apară la uşă în orice clipă.

Dar furia asta trebuia să ducă undeva. Nu putea să-i roadă sistemul nervos la infinit.

Dark simţea nevoia de a ucide pe cineva şi raţiunea abia mai reuşea să-l oprească.

Nu se mai simţise aşa de ani de zile. De când îi fusese luată familia adoptivă. Din acel moment, inima îi fusese o supernovă, centrul sufletului său se transformase într-o minge superdensă, o masă de fier care nu mai simţea nimic. Cărase acea povară de fier peste tot în lume, lovind cu ea orice ar fi putut sta între el şi monstrul care-i făcuse asta. Şi apoi, după un an de eşecuri nenorocite, frustrante, întunecate, totul arsese, toate simţurile îi deveniseră incandescente şi apoi reci ca moartea… arse, prefăcute în *nimic.*

Sibby răscolise cenuşa, găsise nişte tăciuni ce ardeau mocnit într-un loc pe care el îl considerase mult timp pustiit. Ea risipise cenuşa uşor, înteţise focul, îl făcuse pe Dark să se simtă iarăşi o fiinţă umană.

Acum, când Sibby încăpuse pe mâinile dementului, parcă cineva scăpase o bombă nimicitoare în pieptul lui Dark. Simţea că arde pe dinăuntru, că se zguduie, că se prăbuşeşte.

Nu-şi dorea decât să-l distrugă pe Sqweegel… dar nu reuşea decât să stea cu ochii holbaţi în monitorul întunecat, rezistând tentaţiei de a zvârli laptopul prin cameră şi de a-i smulge modemul şi de a-i scoate toate tastele cu degetele…

*

— Stai aşaaaa… Asta e! A treia oară-i cu noroc. Am revenit.

Riggins şi Constance se apropiară într-un suflet de monitor, care era în întregime acoperit cu faţa lui Sqweegel. Fermoarul din dreptul gurii dădea impresia de deschizătură direct în monitor şi părea că, în orice clipă, te puteai aştepta să-i vezi ieşind din ecran limba umflată.

— Constance Bridle, zise, ştiu că ne urmăreşti. Asta are legătură şi cu tine.

Toţi se-ntoarseră deodată. Dar ea făcu abstracţie de ei. Rămase cu ochii pironiţi pe imaginea gurii lui, ca şi cum ar fi fost buzele lui Dumnezeu, gata să-i citească păcatele cu voce tare.

— Avem o grămadă de discutat, spuse Sqweegel. Noi toţi.

*

Şi apoi faţa lui Sqweegel dispăru şi camera poposi iarăşi pe Sibby.

— Steve?

— Sunt aici, zise Dark şi atinse cu vârful degetelor LCD-ul.

Simţi căldura vagă a pixelilor şi îşi închipui că e ea.

— Deci suntem toţi? întrebă Sqweegel, care trase camera iarăşi spre el. Legăna copilul, care era îmbrăcat tot în costumaşul alb, pe braţul drept.

— E important să scăpăm de câteva lucruri ce ne-mpovărează înainte de a termina.

*

Cu cât se uita mai mult la Sqweegel, Constance era tot mai sigură că el îi vedea. O simţea din miile de detalii prin care reacţiona. Nu era un tip care

vorbeşte cu un public imaginar. Putea să-i vadă pe toţi.

Probabil că avea un soi de cameră de supraveghere în încăperea asta. Poate chiar mai multe.

Cum?

Constance continuă să privească spre monitor, dar găsi un pix şi un *post-it* cu mâinile. Notă pe el:

Continuă localizarea ÎN LINIŞTE. Ne trebuie adresa cât se poate de repede.

Mi-o arăţi doar mie.

Îi înmână biletul agentului de lângă ea şi îşi lăsă vârful degetelor să zăbovească pe mâna lui ca să se asigure că a priceput mesajul.

*

Sqweegel îşi netezi cutele imaginare de pe costumul lui mulat din latex, apoi îşi ridică fruntea pentru a privi în cameră ca un reporter de televiziune. Sigur pe sine. Cu spatele drept. Fără pic de trac în faţa publicului.

Şi pentru că toată lumea era de faţă, începu să vorbească.

Capitolul 91

Imediat după miezul nopţii / Ziua Tatălui

— Am venit pe pământ să izbăvesc oamenii de păcate şi să le reamintesc de virtuţile cereşti, spuse Sqweegel către cameră. Fie că-i vorba de târfe văduve care şi-au pierdut toată credinţa şi se fut şi încasează banii daţi de guvern. Sau de preoţi poponari care şi-au uitat credinţa şi abuzează copiii şi care cred că se pot spovedi ca să scape de flăcările eterne. Ori nişte puşti idioţi cărora nu le lipseşte nimic în viaţă, dar caută senzaţii tari fără să fie în stare să facă faţă consecinţelor. Sau apărătorul ipocrit al ţării care nu-i în stare să-şi apere nici măcar copilul din flori.

— O să te distrug, strigă Dark către monitor.

Sqweegel se uită spre el. Rânjea în spatele măştii. Dark îşi dădea seama de asta după cum se întinse latexul.

— Sau un detectiv terminat, care n-a putut să-şi apere familia adoptivă de un simplu muritor.

— N-ai de ce să mă acuzi, spuse Dark. În jur vezi numai păcate, dar pe ale tale nu le vezi. Vrei să omori pe toată lumea? Să-i trimiţi pe toţi în iad? N-ai decât. Dar sper că ţi-ai făcut bagajul, pentru că atunci când o să pun mâna pe tine o să li te-alături.

Sqweegel îşi dădu capul într-o parte.

— Nu mi-e frică, Steeeeeeeve. Din două motive am vrut să vorbesc în seara asta. Primul e că vreau să-ţi iert păcatele.

— Futu-ţi… spuse Dark.

— Se pare că ăsta-i răspunsul tău universal. Futu-*i*. Futu-*l*. Să *o* fut. Dar ştii ce se-ntâmplă când *fuţi?* Nu te-a învăţat mămica ta adoptivă, poate

strecurându-şi mâna în chiloţeii tăi ca să-ţi arate ce şi cum? Nu ţi s-a sculat puţin? Mai ai fantezii cu ea, Steve?

— Treci la subiect.

— Când te *fuţi,* faci un copil. Cel puţin aşa a vrut Dumnezeu să fie. Şi tu ai făcut un copil.

— Da. Şi e-n pivniţa ta! Vin după el, pervers nenorocit.

— Copilul tău? Întrebă Sqweegel. Eşti sigur?

*

Sqweegel chicoti nechezat. Nu se putea abţine. Odată pornit râsul, era greu să-l mai opreşti. Era un râs animalic; îl avea din copilărie. Ieşea la suprafaţă de fiecare dată când îşi lăsa sentimentele să se manifeste. Era aşa de *greu* să se stăpânească uneori. Reuşise să ajungă la un nivel de control rafinat în zeci de ani. Dar acum călătoria era pe sfârşite şi cumva parcă şi corpul lui ştia asta.

Acum era serios. Nu apuci în orice zi să-ţi distrugi duşmanul de moarte cu numai câteva cuvinte.

— Ce tot zici acolo? întrebă Dark.

— Copilul nu-i al tău, spuse Sqweegel. E al meu.

— Mincinosule!

— Nu, nu. Vezi tu, am adormit-o pe Sibby într-o noapte. Şi trebuie să mai spun că tu ai uitat de virtutea înfrânării şi ţi-ai băgat cocoşelul nesătul în Constance Brielle.

*

Sângele din venele lui Dark îngheţă.

O, Dumnezeule. *Ştia.*

Capitolul 92

Constance se simţea ca şi cum ar fi stat goală în încăpere, înconjurată de bărbaţii care-i puteau vedea fiecare defect, fiecare detaliu al trupului.

Cum de ştia? Ea nu spusese nimănui. Nici măcar maică-sii, în Philadelphia. Era un secret pe care era convinsă că-l va lua cu ea în mormânt şi pentru care va fi judecată mai târziu. Dar părea că va fi judecată acum.

— A făcut avort, Steeeeeeve, spuse Sqweegel. Dar ştii asta deja, nu-i aşa? Ba chiar i-ai oferit un cec… Cum era?… A, da, numărul 1183, ca să plătească… *servicii?* Dar ea l-a rupt şi l-a aruncat la gunoi, unde *oricine* putea să-l găsească. Mă rog, cineva cu nişte bandă adezivă şi ceva timp liber.

Constance îşi aminti acum că făcuse asta. La vremea aceea durerea provocată de indiferenţa şi răceala lui Dark o făcuse să fie extrem de furioasă. Dar trecuse peste asta. Mersese înainte.

Nu putea să-i vadă faţa lui Dark acum, dar se întreba dacă reacţiona în vreun fel.

— Ah, nu fi mâhnit, spuse Sqweegel pe ecran. Constance a vrut să ţină totul sub tăcere. N-a vrut să-ţi creeze probleme… Ar fi fost foarte rău pentru tine, nu-i aşa, Steeeeeeeve?

Constance auzi vocea lui Dark reverberându-se în bârlogul lui Sqweegel. Vocea îi tună atât de puternic, încât depăşi capacitatea micilor boxe ale laptopului şi se auzi distorsionată:

— *Taci!*

— Să mor dacă mint, zise Sqweegel. Îmi tai limba de la *rădăcină* – acum, în faţa camerei. Accept să pătimesc pentru acest păcat. N-o să mai pot să mint vreodată. Dar *nu* mint, nu-i aşa, Dark?

*

Era un descreierat care minţea. Atâta tot. Sibby încercă să facă abstracţie de cuvinte şi să se concentreze asupra copilului. Nu mai conta decât ca fetiţa lor să scape vie din iadul ăsta. Restul nu mai conta – nici ea, nici Steve, nici nimic.

Dar cuvintele apucaseră să sape în mintea ei:

...ţi-ai băgat cocoşelul nesătul în Constance Brielle...

A făcut avort, Steeeeeeve...

Şi se gândi la seara când îi dăduse lui Steve vestea că vor avea un copil. Fusese foarte prudentă – mai prudentă decât în orice alt moment din viaţa ei. Când a văzut licărirea de bucurie în ochii lui, a ştiut că totul va fi bine din acel moment.

E minunat, spusese el atunci.

Sibby, am încercat să-ţi spun, spuse acum.

Şi apoi vocea lui Constance:

A fost vina mea, Sibby. N-a fost decât o noapte. Ştiam că a fost o greşeală. M-am descotorosit de copil. Îmi asum toată responsabilitatea.

Steve iarăşi:

Şi eu. Am încercat să-ţi spun.

— Taci, tăceţi dracului din gură, toţi, numai salvaţi-mi copilul din coşmarul ăsta, strigă Sibby.

— Vezi ce înrăiţi putem deveni unii cu alţii când uităm de învăţămintele cereşti? zise Sqweegel în cameră. Toţi avem mici secrete. *Eu* omor oameni, *voi* omorâţi oameni. Măcar eu, când omor, nu fac din asta un secret.

Apoi trase camera de pe trepied; pe monitor era acum doar faţa lui.

— Toţi cei pe care i-am trimis în iad şi-au meritat soarta, spuse Sqweegel. Tu şi Constance aţi renunţat la o viaţă, aşa că Sibby şi cu mine vom face la fel. Ochi pentru ochi, şi lumea o să orbească. Trebuie să recunosc… o să fie greu să renunţ la ea. Începusem să mă ataşez puţin.

Şi cu asta tăie conexiunea de internet.

*

Specialiştii de la Cazuri Speciale se dădură peste cap în încercarea de a identifica problema; dar îşi dădură repede seama că era din cauza curentului electric care fluctua, de parcă o furtună cu fulgere s-ar fi abătut asupra reţelei pentru a le face praf circuitele.

Dar după câteva secunde fluctuaţiile de curent electric încetară şi o imagine nouă, pixelată, alb-negru apăru pe toate monitoarele.

Pentru a vedea acest film, trebuie să vă autentificaţi

pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: run4fun.

Capitolul 93

Imaginile păreau a veni din inima iadului.

Mâini de latex care depun un copil într-o cutie de metal deschisă. Bebeluşului îi e frig. Plânge. Întinde mânuţele spre mama…

Imaginea tresare.

Mama este eliberată din chingile de la mâini şi lama ascuţită îi trece peste trup. Peste piept. Peste picioare. Peste degetele de la picioare. Crud, fără milă, ca un măcelar care chinuie o pasăre pe care se pregăteşte să o ciopârţească. Mama stă împietrită de frică, dar asta nu ajută cu nimic. Măcelarul e hotărât.

Imaginea tresare.

Mamei i se eliberează gleznele, îl loveşte pe monstru cu genunchiul în faţă şi se aruncă de pe targa de spital, oarbă, şchiopătând, împiedicându-se, scuipând, strigând…

Imaginea tresare.

Mama strigă către cameră, strigă la noi şi îl vedem pe măcelar cum vine după ea, cu cuţitul în mână, sărind şi ocolind obstacolul, prin pivniţa aceea de coşmar şi pe un coridor până ce în cele din urmă o prinde din urmă…

Imaginea tresare.

Măcelarul ţine lama în aer acum. Se pare că e hotărât să jupoaie pielea păsării pe care vrea s-o sacrifice…

Imaginea tresare, ca şi cum n-ar putea să suporte să se uite la ceea ce e nevoită să înregistreze.

Şi acum măcelarul are pruncul în braţele pline de sânge şi îl ridică în aer ca pe o ofrandă pentru un fel de zeu străvechi şi uitat…

*

— Ce dracu-i asta?

Toţi cei din biroul Cazurilor Speciale se întoarseră spre ministrul apărării Norman Wycoff. Avea cămaşa şifonată şi pungi negre pe sub ochi. Avea părul ciufulit pe creştet şi asta-l făcea să semene cu un pui de raţă abia ieşit din ou.

Agentul care conducea căutarea computerizată luă primul cuvântul:

— Bănuim că e în Anaheim.

Riggins se temuse de momentul acesta. Sperase ca Wycoff să facă ce trebuiau să facă toţi ceilalţi politicieni de paie – să stea dracului deoparte şi să-i lase să-şi facă treaba. Lui Wycoff îi plăcea la nebunie să dea ordine, dar niciodată nu stătuse prin preajmă să-şi bage mâinile în rahat. Faptul că venise aici confirma ce spusese Dark: toată treaba îl privea personal.

Şi era şi un serios abuz de putere.

— Bănuim? întrebă Wycoff. Aveţi ceva concret, sau iar ne duce de nas, cum a fost cu adresa aia de pe Yucca?

Agentul îi făcu rapid un rezumat lui Wycoff, având grijă să-l facă să înţeleagă că, de fapt, domnule, el fusese cel căruia îi picase fisa cu Matterhorn. Constance îi şopti ceva lui Riggins cum că trebuie să ajungă la toaletă şi dădu să iasă în pas grăbit din birou.

Wycoff o văzu.

— Agent Brielle. Un moment, să-ţi spun ceva.

Constance îşi lăsă tot aerul să-i iasă din plămâni, apoi se întoarse către ministrul apărării. Se apropie de ea atât de mult, încât ar fi putut să-şi aplece capul spre ea şi să-i muşte cercelul dacă ar fi vrut.

— Ţi-am zis că vreau ultimele date în *nanosecunda* în care le-ai primit, spuse Wycoff. Ce îţi închipui că faci?

— Îmi fac meseria, răspunse Constance. Abia acum câteva secunde am pus astea cap la cap. Vreţi să-l prindeţi sau nu pe monstrul ăsta?

Wycoff se uită la ea câteva clipe. La păr, la buze, apoi la sâni. Era beat. Ea simţi duhoarea de

scotch ce-i răzbătea prin fiecare por. Ochii lui Wycoff i se zbăteau în orbite: nu reuşeau să se fixeze pe nimic mai mult de câteva secunde.

— Am găsit! strigă un băiat de la calculator.

Rahat! îşi spuse Constance în gând. Oare putea să o sustragă?

— Adu-o-ncoa'! ceru Wycoff. Deja îşi scotea Black-Berry-ul din buzunarul de la pantaloni.

— Staţi să verific, interveni Constance şi se duse la agent. Îl puse să scrie repede pe o bucată de hârtie – ca să nu fie nicio eroare, i-a zis. Apoi se duse cu hârtia la alt birou, scrise pe bilet altceva şi veni cu el la Wycoff.

— Hai odată! strigă el. Îţi faci hârţogăria pentru dosar şi după ce-l vedem pe monstrul ăsta mort şi-ngropat.

— Poftim, spuse ea şi îi dădu o bucată de hârtie. Voiam doar să identificăm cât mai exact adresa. Nu cred că vreţi să se abată mânia lui Dumnezeu asupra unui tip oarecare cu câţiva copii, care locuiesc prin împrejurimile Disneylandului, nu, domnule ministru?

— Disneyland? întrebă el şi apoi se uită la hârtiuţa primită şi citi:

Playa Del Ray 1531
Anaheim

Wycoff ieşi ca vijelia, fără să mai spună ceva, cu mobilul lipit de ureche. Citi adresa la telefon.

— Ai notat? Trimite dracului toate echipajele. Se execută toate ţintele. Da, acum, fir-ar al dracului. Trageţi în orice respiră…

Agentul care găsise adresa se ridică nedumerit:

— Staţi… Agent Brielle, cred că ministrul are o adresă gre…

Riggins interveni şi reuşi să-i taie fraza. Îşi puse mâna pe umărul agentului şi îl însoţi spre scaunul lui din faţa calculatorului.

— Agent Brielle ştie ce face, zise el. Acum treci înapoi la calculator şi fă-mi rost de orice imagine

de la adresa pe care ai găsit-o.

*

Câteva clipe mai târziu Constance intră în toaleta pentru femei, alese cabina din capăt, îşi ridică fusta, îşi trase în jos chiloţii, apoi se aşeză. O clipă rămase cu privirea în gol spre uşa metalizată a cabinei, încercând să-şi dea seama cum ajunsese în situaţia de a acţiona astfel.

Apoi se dezmetici, apăsă tasta şi-l apelă pe Dark.

— Ce-ai aflat? întrebă el.

— Ai văzut ferestruica din colţul ecranului?

— Nu, recunoscu Dark. Ce era?

— Cel mai bun pont pe care l-am avut vreodată în cazul ăsta. Am reuşit să localizez adresa. Dar avem o problemă: echipa de cretini a lui Wycoff a preluat frâiele.

— Mai am nevoie de timp.

— Ai ceva timp, continuă ea. I-am dat lui Wycoff o adresă greşită. Cea bună e 1531 San Martin Drive, Anaheim. Ai cam un sfert de oră cât mai pot să-i aburesc. Du-te.

— Mulţumesc, Constance. Dacă n-aş fi…

— Du-te odată!

Dark îşi înfipse piciorul în pedala de acceleraţie a maşinii furate, gonind pe 405 către Disneyland.

Capitolul 94

1531 San Martin Drive, Anaheim, California

Casa arăta ca şi cum ar fi fost desprinsă dintr-o altă epocă şi aterizată din greşeală aici, în secolul ăsta, în mijlocul acestei suburbii extinse, scăldate de soare. Spre deosebire de vilele din jur, cea de la numărul 1531 de pe San Martin Drive era o casă grandioasă în stil victorian, cu cornişe susţinute de console şi o terasă cu zăbrele în faţă. Casa părea să fi fost ridicată înainte ca oamenii să înceapă să construiască în stilul specific în sudul Californiei.

Înăuntru, totul era alb. Podelele, pereţii, tavanul, chiar şi ferestrele aveau geamurile mate, alburii. Dark, îmbrăcat complet în negru, se târî pe covorul alb, ţinându-şi pistolul cu ţintă laser prins pe partea dreaptă şi o trusă cu mai multe instrumente pe stânga. Lui Dark îi veni în minte o comparaţie din Raymond Chandler: *şi ieşea în evidenţă ca o tarantulă pe o felie de tort.*

În mod evident, Sqweegel avea un fix cu lumina şi întunericul. Aşa să fie. Lui Dark nu-i trebuia decât ca punctul roşu să poposească pe o parte a trupului lui capabil de răsuciri inumane – poate chiar în frunte. Apoi o simplă apăsare şi totul se va sfârşi.

Văzu o uşă albă, de lemn, mânjită puţin cu sânge lângă clanţă. Doar un semn cu PE AICI VĂ ROG ar fi fost mai evident.

Era clar că Sqweegel îl aştepta.

Trepte albe, de marmură, duceau în jos. Dark se luă după nişte urme de paşi însângerate – urme mânjite, haotice. Erau de ambele sensuri, ca şi cum cineva venise până la uşă, se răzgândise, apoi o luase înapoi în jos.

Fuseseră oare tălpile lui Sibby?

Dark se opri în uşă. Lumina era mai redusă aici. Scoase în linişte o oglindă ataşată de o bară metalică subţire – oglindă de lunetist – ca să se uite după colţ.

În oglindă se vedea Sibby, legată de o targă de spital, plină de sânge. Erau atât de multe răni şi crestături pe corpul ei, încât era greu să-ţi dai seama unde începeau şi unde se terminau.

Nu te gândi la familia adoptivă. Nu te gândi la ce le-a făcut monstrul ăsta. Sibby e în viaţă; numai asta contează. Indiferent de ce i-a făcut, se poate vindeca. Toţi ne putem vindeca, împreună.

Nu trebuie decât să ucizi monstrul, să-ţi iei familia şi să mergeţi acasă.

Dark aruncă oglinda, fără să-i mai pese că putea fi auzit. Nu mai erau reguli de-acum. Gata cu joaca. Îşi scoase pistolul şi ţâşni de după colţul zidului pentru a-l vedea pe Sqweegel.

Ţinea copilul în dreptul pieptului.

— M-am *gândit* că nu vei vrea să pierzi asta, zise el. Eşti gata să-ţi înfrunţi soarta?

Capitolul 95

Dark îndreptă arma spre fruntea lui Sqweegel. Era întuneric aici, dar nu suficient de întunecat cât să nu-i vadă silueta contorsionată, albă, ca de vierme. Cum ieşise Dark în evidenţă pe fundalul alb de sus, tot aşa costumul de latex îl făcea pe Sqweegel practic să strălucească aici, jos. Toţi muşchii îi pulsau ca nişte pistoane, de parcă urmăreau ritmul unei melodii din capul lui.

Şi bebeluşul strălucea.

— Lasă copilul jos, că te…

— Ce, Steeeeeeeve? Mă omori? Nu îndrăzneşti să tragi! Un glonţ tras aiurea ar putea să lovească în comoara mea de copilaş.

— Nu-i copilul tău, zise Dark printre dinţi.

— De ce nu ne împuşti să vezi? Fă-ne la *amândoi* teste de sânge. Vezi cum îşi croieşte adevărul drum la suprafaţă. Adevărul iese mereu la iveală. *Mereu*. Ştii asta. Dumnezeu e mereu cu ochii pe noi.

Dark se chinui să găsească un unghi de tragere. Ţinta roşie se preumbla haotic pe trupul lui Sqweegel. Ardea de nerăbdare să tragă.

Dar imediat ce punctul roşu găsea o zonă liberă, Sqweegel se dădea puţin în spate şi schimba poziţia copilului – îl folosea ca scut uman. Subsolul era prea întunecat. Marja de eroare prea mare.

Şi copilul începuse să plângă. Nu-i plăcea să fie fâţâit de colo-colo, ridicat şi sucit. Aici era frig şi mirosea a moarte. Oare ce-i trecea prin căpşorul acela?

Dark nici nu ştia dacă-i fetiţă sau băiat; el şi Sibby hotărâseră să afle la naştere. Majoritatea taţilor aflau sexul copilului lor nou-născut la nici

două secunde după naştere. Copilaşul lor venise pe lume într-o pivniţă din casa unui psihopat. Primele sunete pe care le auzise fuseseră strigătele mamei torturate şi minciunile unui bolnav mintal pervers.

Şi acum lumina roşie a laserului venea dinspre arma îndreptată spre el din mâinile tatălui.

Bun venit pe lume, micuţule. Locul ăsta e mult mai ciudat decât ţi-ai fi închipuit vreodată.

— Ai probleme? îl aţâţă Sqweegel. Te-ar ajuta puţină lumină?

Atinse cu cotul un întrerupător masiv, metalic, şi instantaneu o lumină fluorescentă scăldă întreaga pivniţă. Şi o sută de monitoare, montate pe pereţi, se aprinseră deodată.

Ascunzătoarea lui Sqweegel era în sfârşit scoasă la iveală, după ce reuşise s-o ţină secretă trei decenii.

Îşi dedicase peste treizeci de ani din viaţă ca să o amenajeze.

Ani la rând cei de la Cazuri Speciale bănuiseră că Sqweegel avea un soi de bază, o vizuină în care îşi ducea victimele relativ uşor. Se speculase că trebuie să fie bine echipată cu o varietate de instrumente şi, cel mai important, izolată fonic.

Acum, când Dark o vedea în sfârşit, inima îi stătu în loc de groază.

Capitolul 96

Locul părea că fusese construit cu două categorii de material: monitoare video şi cadavre umane.

Dacă mijeai ochii şi erai norocos, vedeai doar monitoarele, fiecare conectat de o cameră ascunsă cu diverse locuri: Air Force Two, Quantico – în sediul Cazurilor Speciale, casa lui Dark din Malibu, camera goală de spital unde stătuse Sibby, zeci de alte interioare la întâmplare – case, apartamente, birouri… Toate ofereau imagini din locurile în care Sqweegel deja fusese. În mod cert îi plăcea să păstreze legătura cu ele, odată ce le vizitase.

Lui Sqweegel îi plăcea să ia cu el şi suveniruri.

Şi cu asta erau umplute spaţiile dintre monitoare: rămăşiţe de corpuri omeneşti. Cranii, oase, articulaţii, vene, muşchi rozalii, globi oculari ca norişorii, creiere gri şi buretoase, toate conservate prin plastifiere. Le folosise ca pe un fel de mortar ca să proptească monitoarele şi computerele, ca o supremă batjocură a lui Sqweegel pentru trupul uman.

— Eşti primul care-mi vede opera de-o viaţă, Steeeeeve, zise. Hai, aruncă o privire! Explorează! S-ar putea să recunoşti câte ceva dintr-un craniu mic pe-aici pe undeva. Poate ceva din ADN-ul tău o să tragă la propriul sânge. Ar fi interesant de văzut. Mi-a luat mult să caut prin deşeurile medicale ca să-l găsesc pe cel bun, şi n-aş vrea să mă fi înşelat…

— Ai omorât…

— Mult mai mulţi decât şi-ar putea imagina cineva vreodată, îl completă Sqweegel. Mai las câte un corp uneori doar când vreau să trimit un

mesaj. Dar nimeni nu pare să-mi înţeleagă munca… doar tu. Ai fost destul de-aproape, să ştii, când ai vorbit atunci cu Constance. Mi-a plăcut cum ai abordat problema – Sfântul Petru, corect? Nu perfect, dar pe-acolo.

— Ai urmărit tot.

— Ce, cu astea? Nu, nu, nu. Ăsta-i doar un ocel dintr-un ochi de muscă amărâtă pe lângă vederea atotştiutorului Tată. Nu, Dark, eu v-am urmărit doar pe tine şi pe cei dimprejurul tău. Am viaţa ta pe casetă de ani buni. Ţi-am văzut fiecare mişcare. Am ascultat fiecare conversaţie. Te-am urmărit secundă de secundă, oră de oră, zi de zi. Ştiu totul despre tine, despre ea, despre Riggins sau Constance, chiar despre trădătorul ăla de Wycoff.

Dark se apropie şi mai mult de Sqweegel.

— Nu eşti Dumnezeu.

— Nu, recunoscu Sqweegel. Dar El m-a trimis. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum?

— Delirezi.

— Nu, doar spun o parabolă. Înlătură-ţi învelişul muritor şi ascultă cu sufletul, spuse Sqweegel. Ştiu că măcar o parte din tine mă aude. N-ai fi ajuns până aici dacă n-ar fi fost aşa. Şi nu ne-am fi revăzut la Roma.

Revăzut? îşi spuse Dark în gând. *Nu. Roma fusese prima oară. Încearcă să mă ameţească. Nu te complica. Deschide ţeasta monstrului. Urmăreşte firele din mintea lui bolnavă. Trage de fire. Trage-le pe toate afară şi strangulează-l cu ele.*

— Încerci să ne arăţi nouă, păcătoşilor, greşelile pe care le facem, zise Dark.

— Nu, nu mă interesează să pedepsesc păcatul, răspunse Sqweegel. În schimb, sunt un trimis al lui Dumnezeu şi al tuturor virtuţilor Sale cereşti.

În mintea lui Dark se făcu legătura. Şapte. Nu păcate. Toţi ştiau de păcate. Dar cine s-ar fi gândit la opusul lor? Cele şapte virtuţi cereşti.

— Hai că sigur ţi le aminteşti, spuse Sqweegel. La urma urmei, familia aia a ta adoptivă te-a dat la o şcoală catolică. Haide. Să le recităm împreună. *Paza gândului şi-a minţii…*

Gândurile lui Dark se întinseră din trecut în prezent. Nu putea să nu se gândească la asta.

Paza gândului ţinea de judecata corectă. Dacă Sqweegel voise să fie un exemplu de chibzuinţă, atunci lecţia aceea o oferise în New York City.

— Văduvele pompierilor morţi la 11 septembrie, spuse Dark încet.

— Aha, vezi? Ştiam eu că m-asculţi! Dar *de frica de Dumnezeu şi gândul la judecată?*

Vinovatul va fi pedepsit. Şi pedeapsa va fi pe măsura păcatului.

— Puştii care beau bere.

— *Credinţă?*

— Preoţii. Ai pedepsit şase pentru faptele celorlalţi care şi-au pierdut credinţa şi au chinuit copiii.

— *Nădejdea.*

— Nu ai omorât femeile, doar caii. Ai sperat că se vor îndrepta. Ai avut nădejde în ele.

— Fantastic, Dark! Acum virtuţile din seara asta… să începem cu *milostivirea.*

— Ai ajutat-o pe Sibby să nască.

— *Înfrânarea?*

— Ne-ai lăsat copilul în viaţă.

— Şi, în fine… *bărbăţia.*

— Tu cu mine. Aici, în pivniţa asta. Curajul de a ne înfrunta cele mai mari temeri. Asta e? Suntem aici să ne înfruntăm, nenorocitule? Te temi de mine?

Sqweegel îşi aduse copilul aproape de piept şi începu să scoată un sâsâit ciudat şi să-şi contorsioneze corpul – ca şi cum ar fi avut o portocală pe undeva printre coaste şi ar fi încercat să-i stoarcă zeama. Printre dinţi începu să i se scurgă fiere neagră. Picură pe capul bebeluşului, acoperit în latex.

— Am aşteptat atât de mult momentul ăsta, şopti. Nici nu ştii.

Capitolul 97

Deasupra capului lui Sqweegel, pe mai multe monitoare video, Dark văzu un pâlc de oameni în uniformă alergând. Îi recunoscu. Era echipa Dark Arts a lui Wycoff, care cobora din dube, cu puştile-n mâini. Intrau porniţi să ucidă. Numai că acum nu mai erau doar doi. Pe puţin vreo şase, din câte reuşi să vadă.

Şi aveau să ajungă aici în mai puţin de cincisprezece minute.

— Înfruntă-ţi frica, frate, zise Sqweegel.

— Nu face asta!

Dar o făcu. Sqweegel se folosi de ambele mâini ca să arunce bebeluşul peste capul lui Dark.

Nu nu nu nu NU…

Dark aruncă pistolul, se întoarse şi făcu doi paşi uriaşi spre celălalt colţ al încăperii cu mâinile întinse. Bebeluşul era prea sus, prea repede, prea departe…

În spate auzi un fâşâit rapid şi un zgomot ca un clic metalic, dar *lasă asta; concentrează-te asupra copilului…*

Care acum cădea, mult prea repede, îndreptându-se spre ciment.

Dark îşi întinse ambele mâini, orbeşte, şi plonjă fără să se gândească la cum ar putea ateriza, pentru că nu felul în care avea să cadă conta. Ci să salveze copilul. Copilul lui Sibby. Copilul *lui…*

Ajunse cu degetele sub ceafa moale a bebeluşului şi se prăbuşiră amândoi la pământ.

Cumva, mâinile lui reuşiseră să protejeze craniul fragil al copilaşului în cădere.

Plămânii lui Dark se chinuiau să-şi revină. Respiraţia i se oprise când căzuse la pământ. Dar nici asta nu mai conta. Nu era importantă

respiraţia. Avea să respire mai târziu. Important în clipa asta era să-i scoată pe Sibby şi pe bebeluş de aici, acum.

Luă copilul la piept şi se ridică în picioare. Ţinea bebeluşul cu o mână şi cu cealaltă îşi luă pistolul. Unde era? Unde se dusese nenorocitul ăsta de…

Iată-l.

O fulgerare alunecoasă, contorsionată şi albă.

Dark ţinti şi apăsă trăgaciul. Simţi bebeluşul cum se smuceşte la pieptul lui, speriat de explozia împuşcăturii.

Dar nu nimerise; îl auzea pe Sqweegel cum chicoteşte pe înfundate.

— N-ai nimerit, zise.

Dark armă iarăşi. N-avea de gând să lase istoria să se repete: aici nu erau într-o biserică din Roma. Nu mai avea schelărie. Îl prinsese pe monstru în propria-i capcană, şi Dark avea de gând să lovească, să tragă cu pistolul, să-l urmărească până ce-l va găsi pe nemernic, indiferent unde ar fi încercat să se ascundă…

Acolo.

Se răsucea sub ceea ce semăna cu o masă de lucru din lemn. Îşi trăgea piciorul subţire şi se plia ca să încapă după o uşă…

Dark alergă într-acolo şi izbi marginea mesei cu călcâiul bocancului, ceea ce o răsturnă într-o parte. Trase, şi apoi trase iarăşi, direct prin uşiţa deschisă a mesei, ca în gura unei fiare şi apoi bebeluşul începu să plângă şi…

Nimic. Sqweegel nu era înăuntru.

La dracu'!

Şi apoi…

Uite acolo. Spectrul alb se răsucea tot şi îşi croia drum într-o formă neomenească printr-un coridor. Dark strânse copilul şi mai aproape de el – nu o să lase copilaşul din mână sub nicio formă, nu aici – şi trase după el, sperând ca măcar o dată să-l nimerească. Să trimită un glonţ care să penetreze

latexul şi carnea de pe el, şi nervii, şi poate şi un os, cât să-l ologească numai pentru câteva secunde, căci lui Dark nu-i trebuia mai mult…

Făcu trei paşi înainte să răsune o împuşcătură.

Simţi ceva foarte puternic cum îl izbeşte în bicepsul drept, ceea ce-l făcu să se clatine. Dark se dezmetici şi se întoarse imediat.

Sqweegel venea spre el cu arma încă fumegând în mână. Şi Sqweegel trăgea cu pistolul.

— O-o-ooo, făcu Sqweegel ca pe-o melodie, şi apoi trase iarăşi.

De data asta glonţul îl lovi pe Dark în picior şi îl aruncă la pământ, unde se rostogoli. Bebeluşul îi scăpă din braţe şi începu să plângă cumplit, cu faţa de un roşu aprins. Dark băgă mâna în trusa de la şold. Căută cu degetele marginea ascuţită pe care ştia că o are înăuntru…

— N-are niciun farmec dacă nu te lupţi, zise Sqweegel. Aşa că hai! Luptă! Lumea ne va urmări!

Dark se întoarse. Bebeluşul scotea un tânguit jalnic dintr-un loc aflat în apropiere pe podeaua dezgustătoare.

Sqweegel ajunsese faţă în faţă cu el acum, cu respiraţia lui duhnind a moarte.

— Taci! urlă Dark şi apoi îl apucă cu trei degete de fermoarul deschis din dreptul gurii şi trase de el. Când nebunul îmbrăcat în latex se aplecă înspre el, cu un zâmbet înfiorător întipărit pe faţă, Dark înfipse vârful ascuţit al dispozitivului de tăiat geamuri în gâtul lui.

Lama răzbi prin latex şi gâtul lui Sqweegel şi deschise o despicătură imensă prin care păreau să se ridice aburii iadului. Sângele negru împroşcă la mai bine de patru metri prin încăpere.

Sqweegel încercă să strige, dar nu-i ieşi decât un gâlgâit gros, siropos.

Dark îi smulse monstrului masca de pe cap, rupând materialul de la gât. Latexul se despică într-un cerc corect de jur împrejurul gâtului osos,

care pulsa, iar sângele negricios năvăli în valuri peste costumul alb, imaculat, de dedesubt.

Dark se uită la faţa descoperită a lui Sqweegel.

Şi văzu că era complet… obişnuită.

Ochi negri, ca smoala, care nu mai păreau aşa de ameninţători acum. Un cap osos, ras complet. O frunte îngustă, lipsită de sprâncene. Dinţi stricaţi. Piele pătată de pete şi pistrui. Un tocilar tomnatic. Un individ probabil torturat în copilărie, care nu reuşise niciodată să-şi depăşească ura şi, în consecinţă, crescuse urând întreaga omenire.

O ură atât de intensă, încât îi înnegrise şi sângele din vene.

— Îţi plac poezioarele? întrebă Dark. Am eu una pentru tine. Poate c-ai mai auzit-o. De fapt ştiu c-ai mai auzit-o, nenorocitule!

Monstrul îşi duse degetele la tăietura din beregată parcă pentru a-şi astupa rana cu mâna. Mâinile îi tremurau. Ochii i se dădeau peste cap.

Dark se ridică, deşi rănile din braţ şi picior îi provocau o durere agonizantă. Aruncă o privire prin camera de tortură şi imediat zări ce căuta. Sqweegel n-avea decât să se-nece, să horcăie şi să scuipe cât o vrea ca răspuns.

Dark se întoarse şi îl privi pe Sqweegel de sus, cu securea mică de argint în mână.

— *Lizzie Borden cu-n topor, recită Dark, o luă pe mami la omor. De patruzeci de ori i-a dat, şi-apoi şi taică-su a urmat, cu una mai mult, că-i bărbat…*

Şi la *bărbat* lama securii căzu şi îi despică monstrului umărul drept.

Dark ridică iarăşi securea şi o izbi acum de umărul stâng al lui Sqweegel şi de data asta lovitura îi îndepărtă cu totul braţul subţire de trup – braţul se rostogoli într-o parte şi se legănă uşor, ca apoi să se oprească. Din rană ţâşni sânge negru şi împroşcă lama securii înainte ca Dark să apuce să o ridice iarăşi şi să aleagă un alt loc unde să o împlânte.

La încheietura piciorului drept, chiar sub şoldul lui Sqweegel.

Apoi stângul.

Picioruşele subţiri ale monstrului, care îl ajutaseră să se strecoare, să se târască, să se ascundă şi să se contorsioneze, nu mai făceau parte din corpul lui. De-acum erau bucăţi de carne şi de os nefolositoare. Nu-i mai puteau creşte la loc. Aveau să se răcească şi în cele din urmă să putrezească până la dispariţia completă.

Dark ridică securea în aer încă o dată şi simţi stropii calzi de sânge puturos cum i se scurg pe faţă. Duhoarea fu îngrozitoare, aproape ca şi cum monstrul ar fi avut în vine pucioasă în loc de sânge.

Se uită în jos şi văzu că Sqweegel îl privea cu un calm desăvârşit pe chip. Ochii negri îi sfredeleau pe ai lui. De parcă aştepta ceva.

Uite! Uite ce-ai aşteptat!

Ce m-ai implorat să fac…

Dark auzi un ţipăt de bucurie cum răzbeşte din gâtul lui,

în tot…

îşi întoarse încheietura ca să prindă unghiul corect

…timpul…

şi izbi cu securea în gâtul lui Sqweegel

…ăsta!

şi forţa cu care trecu lama prin vertebrele din ceafa propulsă capul lui Sqweegel pe podeaua pivniţei.

*

Cât l-a ascultat pe Dark recitând poezioara aceea, Sqweegel a fost cuprins de o pace sfântă. Chiar şi când lama îi tăiase mâna dreaptă din umăr. Apoi piciorul, de la încheietură. Dark era un bărbat puternic, chiar şi după ce încasase două gloanţe. Lama a răzbit fără nicio problemă prin carne, prin os. Sqweegel a urmărit o picătură din sângele

propriu cum sfidează gravitaţia şi explodează în aer deasupra lui.

Securea i-a tăiat celălalt picior, apoi cealaltă mână, dar era *tot viu.*

Ceea ce era un mare noroc. N-ar fi vrut să rateze niciun minut din asta.

Chiar a rămas conştient şi puţin după ce lama i-a despicat gâtul până jos, atingând podeaua de ciment. Era ciudat; auzise coloana cum îi trosnea, dar nu cu urechile, ci cu craniul. Conştiinţa a pâlpâit, a pierit şi a reapărut la loc de câteva ori şi Sqweegel s-a străduit să mai rămână la graniţa morţii câteva secunde mai mult.

Muncise mult şi din greu la misiunea lui sfântă şi ştia că merită să se odihnească de-acum, dar voia cu disperare să mai rămână în lumea asta cât să apuce să vadă cum se sfârşeşte totul.

Ce păcat că Dark îi tăiase gâtul. Sqweegel chiar nu se aşteptase la asta. În acele prime clipe ale morţii sale, Sqweegel crezuse că ar putea să închidă gaura din gât şi să-şi articuleze ultimele cuvinte. Dar nu-i ieşiseră decât sunetele alea groaznice, gâlgâite, ca de animal. Ceea ce era foarte rău.

Încercase aşa de tare să-i spună un ultim lucru.

Încercase să-i *mulţumească.*

Capitolul 98

La etaj se auzi urgia: ferestre sparte, uşi trântite, bocanci pe podea. Dark ascultă, numai ca să-şi dea seama cât timp mai avea alături de Sibby. Cât mai aveau până ceilalţi o să găsească clanţa murdară de sânge, treptele de marmură. Şi apoi…

Sibby nu mai avea prea mult timp. Maniacul îi crestase tot corpul, o tăiase cu precizie chirurgicală. Nu mai avea sâni. Picioarele şi abdomenul erau pline de tăieturi.

— Te scoatem de-aici, minţi Dark aducând bebeluşul lângă targă, la Sibby. Pielea de pe încheieturile mâinilor şi de pe glezne era albă. Îi sărută încheieturile, singurele locuri de pe corpul ei care nu sângerau.

Sibby dădu din cap şi se uită în sus spre el. Încercă să vorbească, dar în locul vorbelor îi ieşi un val de sânge.

— Hei, o să scapi din asta, şopti Dark blând, deşi ştia prea bine că nu va fi aşa. Sibby intra în stare de şoc. Pupilele i se micşorau.

— Nu, zise ea, n-o să scap.

Iniţial vocea ei nu era decât o şoaptă gâlgâită, dar îi zâmbi, după care îşi eliberă gâtlejul de sângele care colcăia înăuntru.

— Nu vorbi aşa.

— Ţi s-a adeverit cel mai mare coşmar, zise Sibby. Eşti tatăl unei fetiţe frumoase.

Chiar şi Dark zâmbi la replica asta. Glumiseră pe tema asta când Sibby abia aflase că e însărcinată. Dark îi spusese că se roagă să fie băiat, că o fată i-ar pune capac. Ar fi însemnat să stea la uşă zi şi noapte cu o bâtă să-i pună pe fugă pe eventualii pretendenţi.

— Dacă o să semene cu mama ei, am dat de belea! spuse Dark.

Sibby zâmbi, apoi îşi drese iarăşi vocea.

Acum se priveau unul pe celălalt, toate glumele şi prefăcătoria fiind epuizate; nu mai rămăseseră decât două suflete comunicând la un nivel care era dincolo de simţuri. Cuvintele nu mai însemnau mare lucru. Ştiau amândoi ce erau, ce fuseseră şi ce urma să se întâmple. O înţelegere perfectă şi sfâşietoare se aşeză între ei. Dark îşi simţi inima cum palpită şi-i explodează în interior în acelaşi timp.

— Să ai grijă de ea, spuse Sibby în cele din urmă.

De ea. Bebeluşul era fetiţă.

Aveau o fetiţă. Felicitări, tăticule.

— Să te gândeşti la mine când ai s-o ţii în braţe.

Trase aer în piept iarăşi…

Şi gata.

Chiar înainte ca Dark Arts să intre în încăpere.

*

Cândva, Sibby Dark a avut un vis. Că o să întâlnească un bărbat între rafturile unui supermarket. Că vor trăi împreună lângă ocean şi se vor căsători şi ea va rămâne însărcinată şi că, într-o bună zi, bărbatul visurilor ei o va invita la cină la restaurantul ei preferat şi că ea îi va zâmbi la lumina lumânărilor, copleşită de recunoştinţă, recunoştinţă pentru viaţa asta a ei şi a vieţii pe care urmau să o aducă pe lume ei doi, şi doar asta conta.

Şi visul nu s-a mai terminat niciodată.

Capitolul 99

— Ba nu, pe dracu', nu vă las!

Toţi se întoarseră, chiar şi Dark.

Nu se deranjase să se-ntoarcă atunci când doi agenţi năvăliseră în încăpere. Dark putea numai să presupună că erau cei doi oameni trimişi de Wycoff: agentul tuns periuţă şi huiduma fără degete. Erau cu armele pregătite şi urlau la el să nu mişte şi să îngenuncheze cu mâinile la ceafa.

Dark nu s-a întors nici când au început să icnească de greaţă după ce au văzut ce-i înconjura. Cadavrele. Monitoarele. Duhoarea. Balta de sânge negru ce se scurgea din corpul măcelărit al monstrului care se ascundea sub paturile oamenilor sau în debarale.

— Futu-i dumnezeii mă-sii, ce dracu-i *asta?...*

Dar câteva secunde mai târziu se auzi o altă voce. Una pe care Dark o recunoscu.

Riggins. Şi le spunea agenţilor de la Dark Arts că nu, pe dracu', nu-i lasă s-o facă.

Atunci se întoarse şi Dark.

Riggins era cu mâinile ridicate, cu palmele la vedere, ca s-arate că nu are armă. Se uita direct în ochii agenţilor.

— Înainte de a face vreo prostie, zise el, uitaţi-vă bine în jur, băieţi. Vi se pare că ăsta-i un agent obişnuit? Uitaţi-vă la bebeluşul din braţele omului ăstuia. Uitaţi-vă la femeia de lângă el. O cheamă Sibby Dark şi de dimineaţă s-a trezit luptând pentru viaţa ei. Ăsta-i bărbatul ei şi în braţele lui e fetiţa lor, care s-a născut în beciul ăsta nenorocit acum câteva ore. Ştiu că aveţi ordine de urmat; ştiu că asta e meseria voastră. Asta e şi meseria mea. Dar vă cer să vă gândiţi puţin la asta şi să vă uitaţi în jur. Chiar vreţi să faceţi aşa ceva?

Nellis stătuse destul de mult timp pe urmele tipului ăstuia bătrân ca să-şi dea seama că vorbea cât se poate de serios. Primiseră ordine să radă tot din casa asta. Dar un bebeluş? Născut dintr-o femeie care fusese răpită şi torturată aici, în cripta asta?

Nu, mai erau şi chestii al dracului de negre chiar şi pentru Dark Arts.

Ororile din beciul ăsta… La naiba, mare noroc o să aibă să poată să-şi şteargă din minte imaginile astea, darămite să le şteargă de pe faţa pământului. Erau prea multe întrebări aici, prea multe neclarităţi.

Şi după ultimele zile ajunsese să se ataşeze oarecum de agentul care stătea acum în faţa lui, deşi n-ar fi recunoscut asta faţă de nimeni.

— Pe loc repaus, îi spuse Nellis lui McGuire.

*

Dark o văzu pe Constance venind cu braţele deschise. Era ca ceva desprins dintr-un vis, dintr-o altă viaţă.

— Mi-l dai? întrebă.

Iniţial Dark nu pricepu la ce se referă. Apoi se uită în jos şi îşi dădu seama că da, ţinea în braţe un bebeluş. Fetiţa lui. O ridicase de pe jos la un moment dat. Ce ciudat că nu mai ţinea minte când. Înainte să meargă la Sibby? Sau după? Când cei de la Dark Arts năvăleau peste ei? Ultimele minute erau o nebuloasă. I se întunecă vederea.

Simţi cum Constance îi ridică bebeluşul din braţe, dar cumva greutatea rămase. Dark îşi simţea pieptul ca şi cum bucăţi imense de granit i-ar fi fost aşezate deasupra. Se clătină pe picioare înapoi până ce ajunse la perete şi acolo se lăsă să alunece încet în jos.

Lui Constance îi stătea bine cu un copil, se gândi Dark. Ar fi trebuit să şi-l păstreze pe-al ei.

Pe-al lor.

Al lui.

Dark nu apucase să se uite la bebeluş. Nu îndrăznise să o facă. Dacă ar fi văzut ceva în ochii copilului?

Ceva ce *semăna deloc cu el?*

Riggins îl atinse pe umăr.

— Hai să plecăm dracului de-aici.

Capitolul 100

Dark se aşeză pe marginea patului de spital. Medicamentele începeau să-şi facă efectul. Nu-i luau durerea. Nu tocmai. Doar îi dădeau durerea deoparte şi îl încurajau să se concentreze la altceva. *Hei, ia te uite. O scamă mare şi ciufulită de… nimic! Nu-i interesantă? Acum fii atent la ea. Nu la durere. Durerea va rămâne veşnic acolo. Poţi să te întorci la ea oricând vrei.* Era pregătit să fie externat foarte repede. Insistase. Mai bine să se însănătoşească acasă decât aici, în spitalul care-i amintea de Sibby şi de ororile prin care trecuse.

Undeva în confuzia cenuşie din mintea lui răzbătu un gând. Simţi un şoc. Copcile îl durură când îşi încordă muşchii. Dar nu conta.

— Copilul, zise.

O voce îl surprinse:

— E la Protecţia Copilului, veni răspunsul lui Constance. Au cerut o evaluare completă. Îi vor da drumul mâine, aşa au zis.

În pragul uşii stăteau doi vizitatori: Constance şi Riggins. Constance se apropie de patul lui acum, îşi puse palma moale, răcoroasă pe obrazul lui şi îi zâmbi.

— E fetiţă, nu? întrebă Dark. N-am visat, nu?

— Da, Steve. O fetiţă frumoasă şi sănătoasă.

Nu mai era doar o confuzie cenuşie. Vedea şi un sens în toate astea. Dincolo de crime, durere, poezioare, minciuni şi sânge, era asta. Era, totuşi, *viaţa*. Sibby nu murise. Sibby urma să trăiască pentru totdeauna prin fiica lor. Monstrul nu avea cum să distrugă asta.

Dar o dată gândite aceste cuvinte, mintea lui Dark fu iarăşi străpunsă de ceva şi îşi dădu seama că-i provoca o durere şi mai mare decât toate

operaţiile şi suturile. Erau cuvintele monstrului, care explodau din confuzia cenuşie:

De ce nu ne împuşti să vezi? Fă-ne la amândoi teste de sânge. Vezi cum îşi croieşte adevărul drum la suprafaţă. Adevărul iese mereu la iveală. Mereu.

— Vreau să vă rog ceva, zise Dark brusc. Aduceţi o asistentă. Luaţi-mi nişte sânge.

— Pentru ce? întrebă Riggins. Simţi ceva aiurea?

— Nu, n-are a face. Copilul. Trebuie să ştiu dacă-i al meu.

— Trebuie să te odihneşti, amice…

— *Trebuie să ştiu.*

Riggins dădu din cap. Expresia de pe faţa lui îi spunea lui Dark că înţelesese că orice argument e de prisos şi că odihna şi însănătoşirea n-aveau decât să aştepte până ce va afla adevărul.

— Chem eu asistenta.

Pentru a vedea rezultatele testului de paternitate,

trebuie să vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să

introduceţi codul: father.

Capitolul 101

În mod normal există anumite reguli care trebuie respectate.

Cadavrele criminalilor în serie sunt ţinute la gheaţă o perioadă de timp. Adesea, diverse agenţii cer părţi din ele, mai ales anumite divizii ştiinţifice. Pentru că prădătorii de oameni sunt văzuţi ca o specie oarecum diferită, pentru care se impun studii amănunţite. Vestea despre uciderea lui Sqweegel se dusese prin comunitatea ştiinţifică şi toţi voiau câte-o bucăţică din el.

La urma urmei, chiar era un tip nou de prădător. Un monstru cum lumea nu mai văzuse până atunci.

De nivelul 26.

Însă Dark nu avea de gând să permită aşa ceva.

Nu numai din cauza coşmarurilor, care şi aşa erau cumplite. Imaginea mâinii tăiate, acoperite cu latex, care continua să se târască prin pivniţă ca o tarantulă. Cu degetele alea care-şi trăgeau braţul sfârtecat către trunchi. Venele îi viermuiau în urmă, ahtiate să se reataşeze la rana-gazdă. Ochii lui, cumpliţi şi negri, prindeau iarăşi viaţă şi-l priveau prin găurile din mască. Şi apoi întregul corp începea din nou să se mişte, să se târască pe sub pătuţul bebeluşului – întindea mâna după ea şi fetiţa scâncea, fără să înţeleagă ce vine după ea…

Da, coşmarurile erau îngrozitoare.

Dar mai era şi ideea că Sqweegel va continua să existe, chiar şi numai într-un vas dintr-un laborator guvernamental. Era un soi de imortalitate şi Dark nu putea să îngăduie asta. Fiecare bucăţică din el trebuia distrusă. Carnea să-i fie arsă, oasele făcute pulbere. Celulele strivite, cu membranele zdrobite şi transformate în cenuşă.

Sqweegel îşi dedicase toată viaţa misiunii de a nu lăsa nicio urmă după el. Dark considera că dorinţa nenorocitului ar trebui îndeplinită şi după moarte.

Motiv pentru care se aflau acum aici, la un crematoriu particular, cu rămăşiţele pământeşti ale lui Sqweegel într-o cutie din carton solidă. Pentru asta Riggins încălcase cel puţin vreo douăsprezece legi, dar ce ar fi putut să spună în situaţia asta? *Nu, Dark, nu se poate?* Nu, făcuse aranjamentele necesare fără comentarii sau târguieli. Dark bănuia că şi Riggins voia să-l vadă pe nenorocit cum arde la fel de mult ca şi el.

Sqweegel pretinsese că el e tatăl copilului lui Sibby. Din fericire, testul de paternitate dovedise că nu-i aşa. Şi, de azi încolo, nicio urmă organică a monstrului nu mai avea să rămână pe pământ.

*

Dark aprobă din cap şi angajaţii crematoriului traseră de manetă. Cutia îşi începu periplul lent spre inima cuptorului. Pe dinăuntru flăcările ţâşniră.

Muncitorii se uitaseră la cutie iniţial cu suspiciune: cine dracu aduce un cadavru într-o cutie din carton? Şi unde mai pui că mai era şi-un cadavru făcut bucăţele, aruncate în cutie ca ciozvârtele din gunoiul unei măcelării. Mâinile şi picioarele îi erau ciopârţite. Pieptul despicat. Capul retezat şi ochii încă deschişi.

Dar Riggins le arătase legitimaţia şi asta le aminti că era doar o afacere, pe care o tratară ca atare.

Cutia se clătină puţin pe măsură ce înainta spre gura cuptorului din care radia o temperatură de aproape zece mii de grade.

Flăcările se năpustiră asupra cutiei cu nesaţ.

Cutia se încreţi şi se răsuci şi arse imediat, însă bucăţile de cadavru dinăuntru părură să nu fie atinse de fierbinţeală.

Muncitorii dădură să închidă uşa de la cuptor cu zăvoarele de metal, însă Dark ridică o mână să-i oprească.

Voia să urmărească totul, până la ultimul detaliu.

Trebuia să *ştie.*

Se apropie de cuptor, atât de aproape, încât simţi dogoarea cum îi pătrundea prin fiecare por al feţei. Sqweegel îl privea cu ochii lui negri, morţi – părea să-l aţâţe, refuzând să se lase pradă focului.

Dar într-un final se supuseră flăcărilor, şi îi văzu cum ard transformându-se în cenuşă. Bucăţile de carne care cândva fuseseră corpul monstrului se înnegriră sub flăcările intense. Oasele îi trosniră şi se sfărâmară în arşiţă.

După aproximativ o oră, muncitorii de la crematoriu rearanjară rămăşiţele cu vătraie de metal şi ţepuşe pentru asigurarea unei incinerări complete.

Peste încă o oră nu rămăseseră decât cenuşa şi câteva bucăţele neînduplecate de calciu, ce aveau să fie bătute cu vătraiul şi fărâmiţate în particule minuscule.

Sqweegel dispăruse.

Criminalul de nivelul 26 fusese şters de pe faţa pământului… pentru totdeauna.

Pivniţa lui fusese curăţată de toate urmele fizice, inclusiv de rămăşiţele descompuse ale victimelor lui.

Dar duhoarea înţepătoare de carne arsă a rămas în nările angajaţilor multe zile după, indiferent de spray-urile, de şerveţelele şi în cele din urmă de soluţiile saline pe care le-au folosit pentru a îndepărta mirosul. Dark şi Riggins aveau aceeaşi problemă.

Duhoarea nu-i ceaţă şi nici fum. Conţine, de fapt, particule din ceea ce miroşi, care pătrund în cavitatea nazală şi se fixează pe receptorii de acolo.

Dark avea să-şi hrănească fetiţa nou-născută sau să se spele pe faţă sau să se uite pierdut la propria-i reflexie din oglinda de la baie, cu aparatul de bărbierit pe obraz… şi nu trebuia decât să respire, ca Sqweegel să se întoarcă.

*

În toiul nopţii, la numai câteva ore după incinerare, Dark se trezi şi îşi dădu seama că făcuse o greşeală cumplită.

Ar fi *trebuit* să păstreze câteva probe de ADN. Doar ca mostră de comparaţie pentru eventuale crime nerezolvate ce mai aveau să apară. Dacă lumea avea de gând să scape de Sqweegel, trebuia ca faptele lui să fie catalogate, înţelese, îndosariate. Nu te prefaci că răul nu există; îl aduci sub microscop şi arăţi întregii lumi că nu a fost decât un om cu mintea rătăcită, nimic mai mult.

Câteva ore mai târziu, cu privirea aţintită în tavan, Dark îşi dădu seama că *era* un loc unde ADN-ul lui Sqweegel mai putea fi găsit.

*

Riggins se oferi voluntar.

Văzuse expresia de pe faţa lui Dark când îi explicase ce avea de făcut. Dark se străduia să pară oarecum detaşat în privinţa asta, dar Riggins ştia ce-i trece prin minte. Dark se pregătea sufleteşte pentru sarcina de a preleva ADN de pe cadavrul soţiei lui. Asta era o experienţă prin care niciun bărbat nu trebuia să treacă. Mai ales după câte îndurase Dark.

Aşa că Riggins se duse în locul lui.

Într-o sală de la morgă, ridică cu grijă mâna lui Sibby şi trecu uşor beţişorul pe sub o unghie, cum ai şterge o lacrimă din colţul ochiului unui copil. Se gândi la forţa cu care femeia asta se împotrivise şi cu care se zbătuse să obţină o fărâmă din nemernic pentru după moarte, răzbind cu unghiile prin costumul de latex al nebunului ca să scoată o mostră din trupul lui din subsolul acela nenorocit,

o mostră păstrată pentru ei, acum, când aveau cea mai mare nevoie de ea.

Analiză mostra personal şi aşteptă în laboratorul pustiu rezultatele. Nu ştia dacă va găsi sau nu o identitate, dar se gândi că sunt şanse destul de mari să dea măcar de o rudă. Rezultatul fu anunţat de un sunet digital: *ding!*

Şapte din unsprezece gene alele se potriveau.

Nu, îşi zise Riggins. *Nu are cum dracu'...*

*

Puţin mai târziu Dark îl întrebă de rezultatul analizei.

— Nimic, spuse Riggins. Nicio potrivire. Viermele chiar n-avea nicio rudă în baza noastră de date.

Din toate minciunile pe care Riggins fusese nevoit să le spună vreodată, asta a fost cea mai grea.

Capitolul 102

Cimitirul Hollywood / Wilshire Boulevard

Înmormântarea lui Sibby a fost un tablou înceţoşat cu costume negre şi cruci albe, flori puternic mirositoare şi pământ proaspăt săpat, al cărui miros dulceag rămase îmbibat în aerul verii.

Venise şi familia ei din nordul Californiei. Dark nu îndrăzni să se uite la ei. Şi Riggins era prezent, fireşte, alături de Constance şi de cea mai mare parte a echipei de la Cazuri Speciale, din câte reuşi să vadă. Dark nu ţinea evidenţa şi nici nu era foarte atent. Nu reuşea să se concentreze decât asupra lui Sibby.

Fiica lor, Sibby, care purta numele mamei ei.

Fetiţa ţinea un trandafir în mânuţe fără să ştie ce este. Dark era convins că putea să-i simtă parfumul, dar nimic mai mult. Pentru bebeluşi, în primele zile din viaţă, lumea nu-i decât o ceaţă ameţitoare. Slavă Domnului.

Bebeluşul Sibby îşi apăsă faţa de pieptul lui Dark, prin cămaşă. Îi luă lui Dark o secundă să-şi dea seama ce făcea.

Îi era foame şi o căuta pe mama.

Sibby ar fi trebuit să fie aici. Pe Sibby o voia bebeluşul.

Preoţii vorbiră despre izbăvire, despre dragoste şi împărăţia Cerurilor, însă Dark nu mai asculta. Nu mai putea să asculte, pentru că primirea acestor cuvinte şi analizarea lor în minte ar fi fost un dezastru. Nu avea de gând să cadă în genunchi aici. Nu cu micuţa Sibby în braţe.

Dar ştia că preoţii tăcuseră şi că acum mulţimea privea către el, deci venise clipa. Păşi spre marginea gropii, pe covorul de iarbă artificială pus de angajaţii cimitirului pentru ca oamenii îndoliaţi

să nu-şi murdărească încălţămintea. Luă trandafirul din mânuţele lui Bebe Sibby, care erau albe, moi şi pline de cute. Apoi puse trandafirul pe capacul sicriului. Soarele de dimineaţă târzie îi scăldă ceafa cu căldura lui.

— Odihneşte-te în pace, Sibby.

Dark îşi privi fetiţa, care încă mai stătea cu feţişoara îngropată în pieptul lui. Ştia că micuţa nu înţelege, că peste ani n-o să-şi mai amintească nimic. Însă Dark ştia că el nu va uita niciodată momentul acesta, imaginea copilaşului în timp ce sicriul cu mama lui era coborât în pământul de sub ei. Era un moment pe care nu voia să-l dea uitării.

— Promit, spuse Dark încet, după care îşi coborî capul. Nu o spunea pentru nimeni altcineva. Nici măcar pentru Sibby. Era doar pentru el.

Îşi pierduse inima o dată; se lepădase de tot şi se ghemuise ascuns ca un copil rănit.

Dark nu-şi mai permitea luxul ăsta acum.

Capitolul 103

Procesiunea funerară se îndreptă spre porţiunea de asfalt negru unde toţi îşi lăsaseră maşinile. Riggins mergea lângă el, dar nu spunea nimic. Doar îl atinse uşor cu vârfurile degetelor pentru a-l îndruma spre limuzina care trebuia.

Riggins îi spusese ce planuri aveau pe după-amiază.

Să stea până se termina masa de pomenire.

Să lase copilaşul cu părinţii lui Sibby, care mureau de nerăbdare să stea cu nepoţica lor.

Apoi să se retragă cu Riggins în cea mai apropiată şi tăcută bombă de pe Hollywood Boulevard, unde să bea până se vor face praf.

— Dacă nu ajungem pe plaja Santa Monica beţi turtă, voi fi extrem de dezamăgit.

Dark tăcu. Ar fi băut o bere cu Riggins, da, şi ar fi lăsat-o pe Sibby o vreme cu bunicii. Dar nu-i mai trebuia o realitate înceţoşată. Trecuse prin asta. Nu mersese. Trebuia să fie o altă cale. Oameni care pierduseră la fel de mult, sau chiar mai mult, reuşeau cumva să facă faţă. Dark voia să le afle secretul.

Însă tocmai când se pregăteau să intre în limuzină, Robert Dohman, secundul lui Wycoff, alergă din mulţimea de oameni în doliu să-i oprească.

— Dark, Riggins, Brielle. Acordaţi-mi un minut.

Riggins se înroşi la faţă.

— Acum? Eşti nebun? Sau doar nesimţit?

— V-am oferit timpul solicitat, zise Dohman. Înmormântarea s-a terminat. Ne-au rămas treburi neîncheiate.

Riggins se uită spre Dark, care nu avea nicio reacţie. *În fine. Lasă-l să zică ce crede că are de*

zis şi să terminăm cu asta.

— Dar să fie scurt! ceru Riggins.

Dohman zâmbi, având un aer care spunea *o lungesc cât vreau eu de mult.*

— Preşedintele e un om înţelegător. Însă au fost comise infracţiuni federale. După aşa ceva nimeni nu scapă nepedepsit. Ar fi trebuit deja să vă citiţi drepturile prin închisoare.

— Dar? întrebă Riggins.

— Dar preşedintele are altceva în minte.

— Ce vrei să spui prin *altceva?* interveni şi Dark.

— Trebuie să vă ispăşiţi acuzaţiile prin muncă.

Riggins clătină din cap.

— Nu, nu, mi-am depus deja demisia. Am ieşit din joc.

— Şi vei fi arestat pe loc.

— Ştii? zise Riggins. Eşti la fel de mizerabil ca fostul tău şef.

— Regret pierderea pe care-aţi suferit-o, spuse Dohman. Dar faceţi în aşa fel încât să vă achitaţi datoriile. Vă vom comunica prima misiune în patruzeci şi opt de ore.

Dohman şi restul echipei sale de la Departamentul Apărării părăsiră cimitirul prin spatele mulţimii îndoliate aflate deja în drum spre masa de pomenire; Dark, Riggins şi Constance rămaseră tăcuţi pe pajiştea tăcută, plină de morminte.

Capitolul 104

Georgetown, Washington, D.C.

Ar cam trebui să apară.

Lui Wycoff îi plăcea destul de mult ora asta din noapte. Ora la care restul lumii era cufundată în somn – mai ales copiii lui răzgâiaţi, soţia lui pasiv-agresivă. Putea în sfârşit să fie el însuşi. Să-şi toarne un păhărel, să treacă la calculator. Şi poate, pentru câteva minute, să uite că era ministrul apărării.

Pentru publicul larg, Wycoff îşi luase câteva zile libere „să petreacă mai mult timp cu familia", scuză în spatele căreia se ascundea o cohortă de păcate şi excese. Pentru soţia lui, versiunea era că Wycoff se simţea epuizat. Pentru copii… ei, pe cine prostea? De parcă pe copii i-ar fi durut undeva de el! Acum erau la etaj, cu ipodurile înfipte în urechi sau pe chat cu prietenii lor răzgâiaţi.

Adevărul era că Wycoff îşi luase liber ca să încheie nişte conturi. Cazul Sqweegel ar fi putut să-l coste cariera dacă nu se ocupa de câteva detalii.

Wycoff se uită la ceas.

Da, ar cam trebui să apară.

Wycoff îşi îngădui un gând despre băiat. Băiatul de care nici soţia lui, nici copiii nu ştiau. Fiul bastard care nu va şti niciodată că tatăl lui a fost cândva ministrul apărării celei mai puternice naţiuni de pe planetă… şi că maică-sa fusese o fată de şaptesprezece ani pe care a măcelărit-o un dement. Wycoff avusese totul; băiatul, în schimb, se născuse din minciună şi apoi cunoscuse oroarea. Dar, până la urmă, cine ştie dacă băiatul nu o să

ajungă mai bine decât el? Wycoff avusese toate avantajele posibile, şi uite unde ajunsese.

Să aştepte apariţia a doi asasini plătiţi.

Nu… nu la uşa lui.

La uşa lui Bob Dohman, omul lui de încredere.

La urma urmei, în D.C., la nivelurile cele mai de sus eşti la adăpost. Wycoff era mult prea important ca povestea cu Sqweegel să-l scoată din joc tocmai acum. Dar sistemul cerea un ţap ispăşitor, un miel de sacrificiu şi, din păcate, Bob Dohman era cel mai bun candidat.

Nu era chiar aşa de rău. Dohman va simţi doar o mică înţepătură lângă artera carotidă, nimic mai mult. Şi cam atât…

Wycoff se uită la ceas.

Ei bine, da, cam acum ar trebui să apară şi ucigaşii la uşa lui Dohman în Annapolis.

Să-ţi fie ţărâna uşoară, Bob.

Falls Church, Virginia

Riggins răsuci cheia în uşa de la intrare şi auzi un piuit – sistemul de alarmă al casei. Butoanele se aflau pe perete după uşă şi lângă ele pâlpâia un led roşu, sistematic, enervant.

Au mai rămas 25 de secunde…

Îşi lăsă geanta de pe umăr pe podeaua acoperită cu linoleum şi împinse uşa într-o parte. Erau nouă taste numerice – un truc destul de rudimentar, în fond –, dar Riggins nu reuşea să-şi amintească amărâtul de cod. Două cifre, era destul de sigur, erau anul primei nunţi. Dar culmea era că nici anul ăla nu şi-l mai putea aminti. Îşi amintea de tort, de băutură, de muzică… toată nebunia aia de la o nuntă făcută la tinereţe. Dar nu şi anul blestemat…

Au mai rămas 20 de secunde…

Nu mai dăduse prin apartamentul ăsta de mai bine de o săptămână. Slavă Domnului că nu avea vreun animal de companie. Ar fi fost deja mort şi-n descompunere până acum.

Au mai rămas 15 secunde…

Chiar trebuia să-şi amintească nenorocitul de cod. Ce dracu'.

Au mai rămas 10 secunde…

Ce stânjenitor o să fie, şeful celei mai performante echipe de criminalişti din tot FBI-ul, făcut de râs de propriul sistem de alarmă!

Au mai rămas cinci secunde…

Riggins se holbă la butoanele alea, fără nicio idee, încă uimit de cum a putut să uite ceva aşa de banal precum anul în care se însurase prima oară. Anul acela contase cândva.

Echipa de intervenţie apăru câteva minute mai târziu. Riggins îi aştepta în uşă cu legitimaţia deja în mână.

Şi atunci îi sună mobilul.

Silver Spring, Maryland

Constance Brielle avea guri de hrănit.

Vecina de vizavi le dăduse de mâncare o vreme, sau cel puţin aşa zicea. Ideea era că şi castronelul de apă, şi cel de mâncare erau goale şi că pisicile i se încurcau în picioare mieunând.

Constance deschise patru conserve de hrană şi le deşertă pe farfuriile de la bunica. Erau de fapt pentru părinţii ei, dar asta nu mai apucase să se întâmple. Aşa că acum se ospătau pisicile cu tocăniţa lor de pui din ele. Mai bine decât nimeni.

Se gândi la Dark şi de câteva ori aproape că-i veni să ia telefonul şi să-l sune, dar n-avea nici cea mai vagă idee ce-ar fi putut să spună.

Şi nu voia să trezească copilul.

Aşa că rămase pe canapeaua din apartamentul ei în suburbii, cu mobilul într-o mână, gândindu-se dacă ar fi putut să facă ceva altfel în toată această săptămână ce trecuse. Ceva care să fi schimbat lucrurile cumva. Orice ar fi putut să facă pentru a evita să ajungă să stea aici, în apartamentul ei liniştit din suburbii, singură.

Şi atunci îi sună mobilul.

West Hollywood, California

Dark se duse la cutie, o scoase dintre celelalte şi veni cu ea spre perete.

Era deja un cui bătut în perete. Se uită după aţa de pe dedesubt, apoi potrivi fotografia înrămată pe perete.

Sibby, acum un an, în rochia ei galbenă, diafană, pe plaja din Malibu.

Uneori Dark se uita foarte mult la fotografii şi ajungea să se întrebe dacă nu cumva asta e ceea ce faci după moarte – ajungi să locuieşti în pozele cu tine de demult. Pentru că da, normal, eşti imortalizat în clipa aia. Dar uneori parcă ai acea privire în ochi ce spune că ai văzut mai mult decât doar universul imediat. Vezi dincolo de prezent. Îţi vezi viitorul, indiferent de cât de vesel sau de trist ar putea fi. Vezi ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce ar putea fi…

Dark se întoarse la cutie şi găsi cealaltă poză dragă lui: Sibby, alb-negru, pe plajă… cu braţele ridicate cu graţie deasupra capului, şoldurile i se unduiesc, umbrele sunt atât de puternice, încât devine aproape doar o siluetă. Este pe malul Pacificului, care pare să se întindă spre infinit. Şi se pregăteşte să danseze.

Pentru a vă aminti ceea ce ar fi putut să fie, trebuie să

vă autentificaţi pe LEVEL26.com şi să introduceţi

parola: sunset.

Epilog

AL DOILEA DAR

Capitolul 105

Două zile mai târziu
West Hollywood, California

Dark desfăcu un pachet de lapte praf cu dinţii şi-i turnă conţinutul bej într-un biberon de plastic. Aruncă un ochi pe instrucţiuni pentru a se lămuri de câtă apă e nevoie. Chestiile astea ar trebui să fie clare, pe ambalaj, nu?

Dark umplu biberonul de la robinetul cu apă filtrată prin osmoză inversă, exact până la gradaţie. Înşurubă capacul. Agită biberonul. Era gata pentru Sibby cea mică şi venea tocmai la ţanc. Era înfometată.

Fiica lui, Sibby… delicată ca o floare. Ochi albaştri, mari. Când plângea cu atâta avânt, îi sfâşia inima lui Dark.

Şi părea să fie înfometată mereu.

Aşa că Dark se aşeză pe canapea şi îi dădu biberonul, orbit de razele puternice ale soarelui de dimineaţă. Riggins alesese apartamentul ăsta la întâmplare şi Dark nu-l folosise decât noaptea. Acum era prima oară când stătea în casa nouă în timpul zilei. Era foarte ciudat. Pentru că viaţa lui alături de Sibby însemnase numai soare, plajă, plimbări de ore întregi. Noaptea se cuibăreau unul lângă celălalt şi încercau să ignore orice altceva.

Acum era aici cu fiica lui, care sugea fericită din tetina de cauciuc.

Dark nu avusese timp să scoată lucrurile din cutii, cu excepţia fotografiei cu Sibby în rochia galbenă pe plajă. Îi arătă bebeluşului fotografia şi îi spuse că aceea este mami şi că mami o va iubi mereu foarte mult. Dark voia să-i sădească amintirile devreme şi să nu contenească niciodată.

El şi copilul lui vor studia viaţa lui Sibby Dark, iar Dark nu voia să lase niciun detaliu uitat.

Se săturase să se ascundă de moarte. Luase decizia de a savura din plin viaţa, în schimb.

Deodată se auzi un ciocănit în uşă.

Zgomotul o sperie pe micuţa Sibby. Biberonul era oricum gol de-acum: supsese până la ultima picătură. Dark o linişti cu grijă, pe măsură ce ciocănitul se înteţi. Analiză repede în minte ce avantaje i-ar aduce deschiderea uşii. Îşi aminti de citatul din Blaise Pascal: „Toate necazurile omului apar dintr-un singur motiv, şi anume acela că nu ştie să stea cuminte într-o încăpere”.

Însă Dark ştia prea bine că bătăile în uşă nu aveau să se oprească.

Aşa că aruncă o privire spre pătuţul roz şi pufos în care se afla fiica lui – îl asamblase pe fugă în urmă cu două seri – şi apoi scoase un revolver Glock de 9 mm dintr-un sertar al măsuţei de cafea.

— Cine e? întrebă Dark.

— Curierul, răspunse o voce de femeie. Aveţi un colet.

Dark se uită pe vizor. O femeie înaltă, subţirică, în uniformă, cu părul negru strâns sub şapcă şi ţinând în braţe o cutie pe care era înscris numele unei firme de scutece cu livrare prin poştă. Dark recunoscu firma; un agent de la Cazuri Speciale plătise în avans livrarea scutecelor către el pe o lungă perioadă de acum înainte, ca un cadou. Pe felicitare scrisese: *Doar pentru că ai plecat de la noi nu înseamnă că ai scăpat de bălăceala prin rahat.*

— Stai aşa, zise Dark.

Îşi vârî arma în spate la cureaua blugilor, după care descuie şi deschise uşa.

— Steve Dark? întrebă femeia.

— Da.

— Pot să vi le aduc înăuntru? Am ceva să-mi semnaţi.

Înainte ca Dark să apuce să-i răspundă, curiera scoase o tabletă computerizată de deasupra cutiei şi i-o dădu lui Dark.

Apoi aruncă pachetul cu scutece pe jos, închise uşa cu piciorul în urma ei şi îşi scoase şapca. Părul lung şi negru i se revărsă pe umeri. Scoase un telefon mobil din uniforma pe care şi-o scoase dintr-o singură mişcare, descoperind un costum de business. În numai câteva secunde era o cu totul altă femeie.

Dar în acest interval Dark apucase deja să-şi scoată pistolul şi să-l îndrepte spre ea.

— Stai liniştit, zise ea. Sunt Brenda Condor de la Protecţia Copilului din Washington.

— Ce-i cu scutecele? întrebă Dark.

— Mi-ai fi deschis dacă-ţi ziceam că sunt din administraţia guvernamentală?

Dark dădu din cap. Avea dreptate. Dacă s-ar fi recomandat ca atare, probabil că ar fi tras prin uşă înainte de a i-o deschide.

— Va veni o maşină pentru tine în şapte minute, continuă ea. O să am eu grijă de bebeluş cât o să fii plecat.

— Serios? veni replica lui Dark. Şi unde mai exact mă duc?

Condor trecu pe lângă Dark şi înaintă în cameră direct spre fetiţă. Apucă să facă doi paşi până ce Dark îi apăsă pistolul în tâmplă şi o rugă amabil să-i arate o legitimaţie şi o recomandare.

— Nu mai ai nevoie de pistolul ăla.

— Nu mai e nevoie să respiri, i-o tăie Dark.

Dark văzu cum i se dilată pupilele şi cum i se măresc ochii albaştri, frumoşi, ceea ce îi distrase atenţia suficient cât să-i permită ei să-l dezarmeze cu o mişcare pe care nu o mai văzuse vreodată, cu atât mai puţin s-o anticipeze la ea. Mai târziu avea să creadă că nu fusese atent din cauza lipsei de somn. Dar în loc să se folosească de revolver pentru a-l ameninţa, ea îşi scoase din poşetă o

legitimaţie pe care i-o înmână împreună cu celularul.

La prima vedere actele păreau adevărate. Însă Dark se linişti numai după ce auzi vocea lui Riggins la telefon.

— Da, e pe bune, spuse Riggins cu un oftat. Nenorocitul de Wycoff m-a sunat acum câteva ore. Şi eu am păţit acelaşi rahat la mine acasă. În loc să mă bucur de-o mahmureală sănătoasă, m-am trezit băgat cu forţa înapoi la lucru.

— Bine.

— Ne vedem îndată.

Dark încheie apelul şi se uită spre femeie.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, îi zise Condor şi îi dădu înapoi arma. O să am mare grijă de ea. Mi s-au dat instrucţiuni precise să ţi-o aduc oriunde vei fi în lume, atâta timp cât e un loc sigur. Strânge-ţi catrafusele. Departamentul Apărării te aşteaptă.

Dark se duse la perete şi dădu jos fotografia cu rochia galbenă.

— În fotografie e mama ei. Ai grijă să-i arăţi poza asta de câteva ori pe zi. E important pentru mine.

Condor luă fotografia şi se uită la ea. Îşi reţinu orice comentariu. Apăsă uşor microfonul cu sens dublu de emisie ascuns în bluză.

— Steve Dark, Cod Patru. Copilul în posesie. Terminat.

Capitolul 106

La numai câteva minute după ce Dark reuşi să-şi pună câteva lucruri din cutii într-o geantă mică de voiaj, o limuzină neagră trase în faţa casei, escortată de doi poliţişti LAPD pe motociclete. Luminile erau stinse. Din maşină ieşiră doi inşi în costum şi cu ochelari de soare, de la Ministerul Apărării. Bodyguarzii lui.

Condor îl însoţi până la uşă, cu micuţa Sibby în braţe. Felul în care ţinea copilul nu-i inspiră prea multă încredere lui Dark. Femeia părea mai degrabă genul care trage cu mitraliera decât cel casnic.

Dark lăsă geanta jos, luă copilul şi îl strânse cu căpşorul la umăr. Îi şopti la ureche:

— Nu ştiu dacă mă pricep să fiu tată, dar un lucru ştiu sigur. Te iubesc. Şi mama ta te iubeşte, la fel de mult. Să fii fetiţă cuminte, da?

— Vă aşteaptă maşina.

Uşa limuzinei se deschise lângă caldarâm.

Câteva ore mai târziu ateriza pe Newark, pentru schimbarea avioanelor. Riggins şi Constance erau deja în sala de aşteptare, cu gentile lângă ei.

— Aşadar, ne întâlnim iarăşi, zise Riggins şi îşi apăsă degetul cel mare între ochi. A dracului durere, îmi crapă creierii în cap.

— Ştie careva încotro mergem? întrebă Dark.

Constance clătină din cap.

— Mi-am întrebat bodyguardul minunat ce să iau la mine şi mi-a zis *haine business.*

— Mergem la Roma. Şi nu, nu ştiu de ce.

Capitolul 107

Aeroportul Leonardo da Vinci, Roma

Pneurile avionului lăsară o dâră de cauciuc ars şi fum pe pista de aterizare a aeroportului Leonardo da Vinci din Roma, Italia. Era noapte. După ce parcurseră pe pistă un semicerc, Dark văzu o dubiţă pe care scria *Polizia,* cu girofaruri roşii pâlpâind, parcată chiar lângă scările de ieşire.

La nici cinci paşi după ce au coborât din avion, li se prezentă un bărbat care se recomandă generalul Constanza şi care le spuse că este cel care conduce *Arma dei Carabinieri*. Dark ştia că asta înseamnă poliţia militară. Mai mulţi ofiţeri se strânseră în jurul lui ca nişte boboci de raţă. Unul dintre ei avea o servietă de piele maro prinsă cu cătuşe de încheietura groasă.

— Sunt sute de morţi, spuse Constanza într-o engleză stâlcită. Vă rog, haideţi înăuntru.

Uşile dubiţei *polizia* se închiseră în urma lor şi părăsiră în trombă aeroportul.

Dark ştia că era ameţit după zbor şi că lipsa de somn îşi spunea cuvântul, ca în cazul tuturor proaspeţilor părinţi. Dar tipul ăsta zisese cumva sute?

În treizeci de minute ajunseră la cea mai mare fântână barocă din Roma. Cordonul portocaliu al poliţiei înconjura capodopera arhitecturală. Dark văzu sute de oameni ce umblau ameţiţi pe stradă, plângând şi încercând să nu calce peste… cearşafuri?

Da, cearşafuri. Peste cadavre.

Nu toate erau acoperite şi Dark apucă să întrezărească ochii ieşiţi din orbite, venele vineţii, carnea umflată. Guri căscate, moarte, într-o spumă de sânge.

Pe bancheta din spate a dubiţei, Constance îşi acoperi gura. Riggins rămase fără nicio expresie, după care îşi închise ochii. Se trezise de-a binelea acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dark.

Constanza luă servieta – încă prinsă cu cătuşe de mâna asistentului său – şi o descuie. Capacul fu ridicat şi apoi o răsuci pentru ca Dark să poată vedea ce-i înăuntru.

Imediat ce aruncă o privire, inima lui Dark se opri. Cu numai câteva clipe în urmă, servieta nu fusese decât atât: un articol obişnuit, în care se pun hârtii, fişe, dosare. Dar când Dark văzu ce era înăuntru, totul căpătă o aură a răului cel mai pur care îi tăie respiraţia.

— Nu se poate aşa ceva, zise în cele din urmă.

Dark crezuse că nivelul 26 nu mai era decât o amintire urâtă.

Se înşelase.

Pentru a călători la Roma, trebuie să vă autentificaţi

pe LEVEL26.com şi să introduceţi codul: zipper.

Observații

[←1]

Eastern Standard Time, ora locală pe Coasta de Est.

[←2]

Violent Criminal Apprehension Program, o bază de date naţională destinată colectării, confruntării şi analizării infracţiunilor violente, plecând de la particularităţile psihologice ale diferitelor categorii de infractori. Cazurile examinate de ViCAP includ tentative de crimă sau crime, rezolvate sau nu, mai ales cele care presupun răpiri, persoane dispărute, cadavre neidentificate şi cazuri de viol.

[←3]

„Arte întunecate”; termenul coincide cu expresia englezească pentru magie neagră sau formele „negre” ale artei (gotic, groază, coşmar, expresionism macabru).

[←4]

Pacific Standard Time, ora locală pe Coasta de Vest.

[←5]

Întunecat, tenebros, misterios (engl.).

[←6]

Site cu anunţuri de mică publicitate.

[←7]

Firmă de mobilă şi amenajări interioare.

[←8]

„Bucătăria Iadului” (denumit şi Clinton, Midtown West sau chiar „the Mid-West”) – cartier legendar din Manhattan, renumit în secolul trecut pentru grupările mafiote pe care le găzduia, devenit mai târziu cartierul actorilor aspiranţi de pe Broadway.

[←9]

Prostituată.

[←10]

Dulce.

[←11]

Plantă originară din America de Nord (*Caulophyllum thalictroides*).

[←12]

O lege pentru lupta împotriva terorismului adoptată de administraţia Bush după atentatele de la 11 septembrie.

[←13]

Termenul englezesc (*talmeş-balmeş*) este şi titlul melodiei trupei Beatles de la care a pornit Charlie Manson când a creat teoria „războiului între rase”, punct de pornire pentru crimele „Familiei” Manson. Aici, autorul se referă probabil la cartea lui Vincent Bugliosi despre respectivele crime.

Table of Contents

PROLOG
Partea întâi
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Partea a doua

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74

Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Partea a treia
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Epilog
Capitolul 105
Capitolul 106
Capitolul 107
Observații

Table of Contents

PROLOG 3
Partea întâi 10
Capitolul 1 11
Capitolul 2 14
Capitolul 3 17
Capitolul 4 20
Capitolul 5 24
Capitolul 6 30
Capitolul 7 34
Capitolul 8 37
Capitolul 9 39
Capitolul 10 43
Capitolul 11 48
Capitolul 12 53
Capitolul 13 56
Capitolul 14 60
Capitolul 15 62
Capitolul 16 64
Capitolul 17 67
Capitolul 18 69
Capitolul 19 71
Capitolul 20 75
Capitolul 21 79
Capitolul 22 82
Capitolul 23 85
Capitolul 24 89
Capitolul 25 92
Capitolul 26 95
Capitolul 27 98
Capitolul 28 101
Capitolul 29 104

Capitolul 30 107
Capitolul 31 111
Capitolul 32 115
Capitolul 33 117
Capitolul 34 122
Partea a doua 125
Capitolul 35 126
Capitolul 36 130
Capitolul 37 133
Capitolul 38 136
Capitolul 39 140
Capitolul 40 143
Capitolul 41 145
Capitolul 42 149
Capitolul 43 153
Capitolul 44 155
Capitolul 45 159
Capitolul 46 163
Capitolul 47 166
Capitolul 48 170
Capitolul 49 173
Capitolul 50 176
Capitolul 51 179
Capitolul 52 182
Capitolul 53 185
Capitolul 54 187
Capitolul 55 189
Capitolul 56 192
Capitolul 57 195
Capitolul 58 200
Capitolul 59 205
Capitolul 60 209
Capitolul 61 213
Capitolul 62 216

Capitolul 63 219
Capitolul 64 222
Capitolul 65 226
Capitolul 66 230
Capitolul 67 234
Capitolul 68 239
Capitolul 69 242
Capitolul 70 244
Capitolul 71 246
Capitolul 72 249
Capitolul 73 251
Capitolul 74 254
Capitolul 75 256
Capitolul 76 261
Capitolul 77 264
Capitolul 78 269
Capitolul 79 274
Capitolul 80 278
Partea a treia 281
Capitolul 81 282
Capitolul 82 285
Capitolul 83 287
Capitolul 84 290
Capitolul 85 292
Capitolul 86 296
Capitolul 87 297
Capitolul 88 299
Capitolul 89 301
Capitolul 90 305
Capitolul 91 308
Capitolul 92 310
Capitolul 93 313
Capitolul 94 317
Capitolul 95 319

Capitolul 96 321
Capitolul 97 325
Capitolul 98 331
Capitolul 99 333
Capitolul 100 336
Capitolul 101 338
Capitolul 102 343
Capitolul 103 345
Capitolul 104 347
Epilog 351
Capitolul 105 352
Capitolul 106 356
Capitolul 107 357
Observații 359